بسم الله الرحمن الرحیم

زه ګناهګاره نه یم

[ناول]

ژباړن: طارق نجیب

د کتاب نوم:	زه ګناهګاره نه یم
لیکواله:	عمیرا احمد
ژباړن:	طارق نجیب
ډیزاین چارې:	عبدالهادي اثر
خپرندوی:	مازیګر کتاب پلورنځی
چاپ کال:	۱۳۹۲ل / ۲۰۱۳م
چاپشمېر:	۱۰۰۰
خپرونو لړ:	۱۵

د چاپ حقوق خوندي دي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړې مننه:

له ښاغلي یوسف خان منګل، ښاغلي ذوالفقار ابدالي، ښاغلي محمد آصف عبدالرحیم زي او ښاغلي فضل ربي څخه د زړه له تله مننه کوم چې زه یې د دې کتاب ژباړې ته هڅولی یم.

ط. نجیب

ډالۍ

ګران او قدرمن پلار جان ته؛
چې د زده کړې په ډګر کې یې تر بل هر چا ډېر هڅولی یم.

خوږې او مهربانې مورجانې ته؛
چې تر لمانځه وروسته یې تل د لوی څښتن تعالی له درباره راته د بریالیتوب لپاره لاسونه پورته کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

□

- عارفین عباس سره کتلی شم؟

د کور زنگ وهلو سره یو لوړ څوکیدار را ښکاره شو او هغې ترې وپوښتل:

- تاسو څوک یاست او هغې سره ولې لیدل غواړئ؟

څوکیدار ورته په رډو سترګو کتل. هغې د څو شېبو لپاره هیڅ نه ویل، هغې سره ددې پوښتنې ځواب نه و. هغې په نه زړه د څوکیدار په لور وکتل او بیا څه وریاد شول، خپل لاس کې نیولې خط یې هغې ته ونیو، کوم چې ورته مور ورکړی و.

- دا تاسو هغوی ته ورکړئ، کېدای شي بیا ما سره وګوري.

څوکیدار د څو شېبو لپاره خط لاس کې نیولی و او د هغې مخ ته یې کتل. کېدای شي زړه یې پرې سوځېدلی وي. څوکیدار دروازه بنده کړه او دننه لاړ، هغې دروازې سره په دیوال ډډه وهلې ولاړه وه. پېنځه ورځې مخکې خو یې د عارفین عباس په نوم سړی پېژنده هم نه، هغه یې اوس

هم یوازې په نوم پېژني.

- عارفین عباس څوک دی؟ هغه د مور څه خپل دی؟ هغه ورسره څه مرسته کولای شي؟ ددې پوښتنو ځواب اوس هغې سره نه و او نه یې هم پنځه ورځې وړاندې له مور څخه د پوښتلو هڅه کړې وه. د ژوند په اخرنۍ شپه یې یوازې دومره ویلي وو.

- که زه مړه شوم نو ددې سړي خواته لاړه شه، دلته یوازې مه اوسېږه.

د څو ورځو راهیسې دا لومړۍ او اخري جمله وه، چې هغې څه ویلي ول. د خط سره یې یوه پته هم ورکړې وه. لور یې په دې خبره مخ اړولې او خوا کې ورسره څملاسته. هغه پوهېده چې نوره ژوندۍ نه شي پاتې کېدې، خو په دې نه وه خبره چې دا شپه به یې د مور د ژوند اخري شپه وي. هغې د څو شېبو لپاره د بت په شان خپلې مور ته کتل، بیا څه فکر ورغی، له خپل ځایه پاڅېده، ږمنځ یې راواخسته، بیرته خپلې مور خواته راغله.

- مورې ! ویښته درته سم کړم؟

هغه د خپلې مور سر ته ناسته کېناسته او په ډېره بې کرارۍ یې ورڅخه وپوښتل. مور یې سترګې پرانیستې. څو شېبو پورې یې خپلې لور ته کتل او بیا یې په کمزوري بدن کې حرکت راغی، هغه په کټ کې کېناسته. دا یو بې ویلو ځواب و. هغه ورسره په کټ کې کېناسته. نن ولې د هغې زړه بیا بیا راډکېده، ویښتو سمولو وروسته خپلې مور مخې ته کېناسته.

- شېدې ګرمې کړم؟

هغې بیا له مور څخه وپوښتل.د مور زړه یې غوښتل چې نن هغه ټولې خبرې وکړي، په خپل زړه کې د چوپتیا هغه ټول دیوالونه ړنګ کړي، چې تر اوسه یې له خپلې لور پټ ساتلي ول.

- نه...زړه مې ورته نه کېږي.
خپلې لور ته يې د څو شېبو لپاره کتل او پـه ورو يې د هغې مخ پـه خپلو لاسو کې ونيو او پـه تندي يې ښکل کـړه. هغې تـه يـاد نـه شي چې خپلې مور پـه تندي دا سې ښکل کړې وي. نن څه ځانګړې خبره وه. د هغې پـه مخ کې يو عجيبه ځلا وه، د هغې د مخ کمزورۍ زيړوالي هم دا ځلا نـه شوه ختمولاى. پـه څو شېبو کې يې د کلونو ګيلې او خپګانونه ختم شول.
- تاسو نور ويده شئ.
د لږ وخت لپاره يې دا هېر کړي وو چې مور يې ناروغه ده. هغه خپل ځاى کې ملاسته وه. د شپې تر ناوخته يې خپل لاس د هغې پـه تندي ايښى و. سهار يې چې د چايو لپاره پـرې غـږ کـولـو ، نـو پـوه شـوه چې هغـه نـوره ژوندۍ نه وه.

□□□

هغې يوه اوږده ساه واخيسته، پـه دروازه کې يې سترګې خښې کـړې. لـه کـور څخه دننـه يـې ناڅاپـه د چـا د پښـو ښکالو تـر غـوږ شوه. يـو څوک دروازې تـه راروان وو. هغه ديوال يوې خواتـه ودريده. د کوچنۍ دروازې پـر ځاى چـا غټـه دروازه پرانيسـتـه. پنځـوس، پنځـه پنځوس کلـن يـو لوړسړى پـه پتلون او نيکټايي کې راښکاره شو.
- ساره...؟ هغه ددې سړي لـه خولې پـه خپـل نوم اورېدو حيرانـه شوه. پـه وېره يې خپل سر د هو پـه ويلو وخوځاوه.
- دننه راځه، ولې ولاړه يې.
هغه ددې سړي پـه نرمه لهجه حيرانه شوه، او دننه لاړه.
- ستا نـور سامـان چېرتـه دى؟ سړي ورڅخه کـور تـه د راننوتـو پـر مهال

وپوښتل.
- سامان خو کور کې دى.
هغې پـه ورو غږ وويل. د بهر څخه کور ته پـه کتو يو دوه کې شوه.
- زه به دلته څنګه اوسېږم؟
بيا بيا همدا يوه پوښتنه د هغې پـه ذهن کې راتله.
- سمه ده. راځه سامان به بيا راوړو.
هغه ددې ځواب پـه اوريدو پرته لـه ځنډه ګراج کې ولاړ موټر خواتـه لاړ. هغه پرته د څه ويلو سړي پسې روانه شوه.
- هغې کور ته ددې سړي بوتلل به سم وي او که...
هغه پـه همدې سوچونو کې وه چې سړي د خپـل موټر دروازه پرانيستـه. هغـه د موټر چلونکي پـر ځاى کېناست او د مخکني سيټ دروازه يې ورته پرانيسته. سړى ډېر وارخطا پـه موټر کې ناست وو.
- تاسو عارفين عباس ياست؟
هغې دننه کېناستو سره وپوښتل. يوه نرۍ غوندې موسکا د هغې پـه مخ څرګنده شوه.
- هو ، زه عارفين عباس يم.
هغې موټر چالانولو سره ځواب ورکه.
- سبا څنګه ده؟ هغې موټر شاته بوتلو سره وپوښتل.
- سبا !
د سبا نوم اوريدو سره تر ډېره پـه مغزو کې هيڅ نـه راتلل، بيا ناڅاپـه د مور مخ سترګو ته ودريد.
- مور مې !
بى واکې يې لـه خولې څخه ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ، څنګه ده هغه؟
موټر له کوره وتلی په سرک روان و. هغه د څو شېبو لپاره غلې وه. عارفین عباس موټر په تیزۍ سره روان کړی و ، چې بیا یې ترې هماغه پوښتنه وکړه.
- مور مې مړه شوې ده.
په ډېر ورو غږ یې ، د خپلو اوښکو پټولو هڅه کوله. موټر یو ناڅاپه دریدلی و.
- سبا مړه شوېده؟ د عارفین عباس باور نه راته.
- هو !
هغې سر ښکته نیولی و او ځواب یې ورکه. انجلۍ د عارفین عباس مخ کتل نه غوښتل. په موټر کې تر څو شېبو لپاره چپتیا وه.
- کله ! غږ د پخوا په څېر دروند نه و.
- پنځه ورځې وړاندې...
عارفین عباس په اشټرینګ تندی ایښی و. انجلۍ سر راپورته که او هغې ته یې وکتل. هغه ژړل نه. بس د هغې سترګې پټې وې، او شونډې یې غاښونو کې نیولې وې. انجلۍ د سترګو په کونج کې هغې ته کتل. د انجلۍ سترګې د عارفین عباس سره خواکې کاغذ باندې پریوتې، په کوم چې لیکل شوي وو
عارفینه !
ساره خپل ځان سره وساته، هغه زما د کورنۍ خواته مه لېږه. تېر وخت یادولو ته اړتیا نشته، بس د هغې خیال ساته.
(سبا)

- د مور ماضي څه کېدای شي، هغه ولې زما نه خپل تېر وخت پټول غواړي. په خپله خوښه واده، د کورنۍ خوښې واده څخه انکار کول، د کور پرېښودل، د پلار مړینه، د مور بیرته نه راتلل او کورنۍ سره هیڅ اړیکه نه لرل...
هغه د تل په څېر له داسې پوښتنو سره لاس او ګرېوان وه.
- خو مور باید په دې پوه شوې وه، چې زه دومره هم کم عقله نه یم. او دا سړی د هغې په مړینه دومره خفه ولې دی. دا سړی څوک کېدای شي.
کېدای شي مور یې خوښه وه او مور مې ورسره واده نه وي کړی. زما د پلار لپاره به یې دا پرېښې وي او که مور مې دې سره واده کړی و ، نو څومره ښایسته ژوند به مو درلوده. خو خدای خبر ددې محبت عذاب څنګه څوک سوچ ته هم نه شي پرېښودی.
هغه له ډوب سوچ څخه راپورته شوه. عارفین عباس هم د اشټرینګ څخه سر راپورته کړی و. انجلۍ بیا ور ونه کتل. ساره په هغې ډېر زیات زړه وسوځېد. عارفین عباس ورڅخه د کور پته وپوښتله، هغې ورته پرته د څه ویلو پته ورکړه.
- تاسو زما مور سره څه خپلوي لرئ؟
- زما د تره لور وه.
هغه په ماته لهجه ځواب ورکه.
- د مور پلار مې ژوندی دی؟
هغې ورپسې بله پوښتنه وکړه.
- مور یې مړه شوې ده او پلار یې امریکا کې دی.
- د مور مې کوم ورور یا خور شته؟
د هغې بې کرارۍ لا پسې زیاتېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا يوه ترور او يو ماما دی. هغوی دواړه هم امريکا کې ژوند کوي.
هغې په سرک کې سترګې خښې کړې د سارا پوښتنو ته يې ځوابونه ورکول.
- زما د پلار باره کې څه معلومات لرئ؟
- ستا مور تاته د پلار باره کې هيڅ نه دي ويلي؟
عارفين عباس هغې ته پرته د کتلو دا وويل.
- بس دا يې ويلي وو، چې هغه مړ شوی دی.
دا ځلې عارفين د هغې مخ ته کتل،
- هو هغه مړ شوی دی.
په ډېره عجيبه لهجه پرته له دې چې د نور څه باره کې پوښتنه وکړي، ورځخه يې وپوښتل،
- ته درس وايې؟
- نه. دولسم نه وروسته مې بي ای کړی دی او بيا مې درس ويل پرېښي دي، اوس په يوه کارخانه کې کار کوم.
- څه کار کوې؟
- کمپيوټر کاره يم.
موټر کې دواړه غلي ناست ول.
د هغوی کور ته رسېدو پورې دواړه غلي وو. له موټره راښکته شول، يوه زړه ودانۍ وه چې په لسګونو کورونه پکې وو، ددوی کور هم په درېيم پوړ کې و، په تنګو او تياره زينو کې ساره مخکې او عارفين عباس ورپسې روان وو. ساره د خپل دستکول نه کيلي راواخيسته، دروازه يې پرانيسته او دواړه دننه لاړل. ددې يوې کوټې کور ددوی د تېر ژوند ټوله کېسه اوروله.

- تاسو کېنئ.
ساره يوه چوکۍ د هغې مخې ته کېښوده. عارفين په چپه خوله چوکۍ باندې کېناست.
- تاسو به ما له ځان سره وساتئ؟
دا پوښتنه هغه په ټوله لاره کول غوښتل خو ويې نه شو کړای. عارفين ددې پوښتنې سره له ځايه پاڅېده.
- دا پوښتنه تا ولې مانه وکړه؟
- ما دا ويل غوښتل چې ستاسو کورنۍ خو به څه نيوکه نه لري؟
- زه هيڅ کورنۍ نه لرم، يو ځوی لرم او هغه به هم څه نيوکه ونلري.
هغه ولاړ و، ساره د خپل سامان په ټولولو بوخته شوه. تر سامان ټولولو وروسته يې کوټې ته يو ځل بيا وکتل. که د هغې وس و، نو دا هرڅه به يې له ځان سره وړي وی، خو هغه پوهيده چې په هاغه کور کې به دا سامان له کباړ نه ډېر ارزښت ونلري. نو ددې لپاره يې يوازې خپل او د مور يو څه سامان راپورته کړ. عباس په کړکۍ کې ولاړ و او بهر يې کتل.
- تاسو د کله راهيسې دلته اوسېږئ؟
عارفين هغې ته د کتلو پرته، ورځخه وپوښتل.
- د اول نه..
عباس د ځواب په اورېدو دننه وکتل. هغې خپل سامان پورته کول غوښتل، خو عباس پرېنښوده.
- تاسو پرېږدئ، زه يې پورته کوم.
- ته يې نه شې پورته کولای.
عارفين دواړه بيګونه لاس کې نيولي وو.

- زه باید تاسو ته کوم نوم واخلم؟
عارفین د څو شېبو لپاره هغې ته کتل،
- کوم نوم چې دې خوښ وي، اخیستی شې، که غواړئ نو...پاپا راته وایه.
هغه په دې خبره ډېره حیرانه شوه، عارفین له کور څخه وتلی و.

□□□

- نور ترڅو مره وخته پورې به دلته ناسته یې؟
دروازې په لور تګ سره یې یو ځل بیا هلته په ناسته لیدلې وه، او د هغې په لور ورغلی و، هغه ددې په ورتلو موسکۍ شوه.
- ته په دې توره جوړه کې یوه حوره ښکارې، خو زه نه غواړم چې ته هم د تورې شپې په څېر زر پای ولرې. نو اوس دننه راشه، هوا نوره یخه شوې ده.
هغې په هماغه نرمه لهجه خبرې کولې، په کومه لهجه کې چې یې ورسره تل کولې.
- ته چېرته روان یې؟
د ځواب ورکولو پرته یې ورڅخه وپوښتل.
- لږ کار لرم، ملګري خواته ځم.
هغې په ولاړه ولاړه خبرې وکړې. خبرو خبرو کې ورته داسې ایسېدل لکه چې خبرې ته یې غوږ نه ږدي. هغې بیا سر راپورته کړ او د اسمان په لور یې کتل. هغې د څو شېبو لپاره د هغې مخ ته کتل.
- سبا ستا په سترګو او یا هم په موسکا کې څه شته، خو زه یې ستا یلو لپاره هیڅ الفاظ هم نلرم.
عارفین د تل په څېر هغې ته په کتلو سره دا هر څه وویل.

- دننه تلو ته لا اراده نه لرې؟
هغې ورڅخه یو ځل بیا وپوښتل.
- عارفینه! تا تر اوسه خدای لیدلی؟
هغې اوس د اسمان په لور کتل. عارفین یوه اوږده ساه واخیسته او لرې د برنډې په زینو کې کېناسته.
- نه! تا لیدلی؟
- نا، ما هم نه دی لیدلی، خو زړه مې ډېر غواړي چې یو ځل یې وګورم.
د هغې په زړه کې د ماشوم په څېر شوق پروت و او په مخ کې یې یوه عجیبه غوندې کیفیت. د برنډې په ستنه یې سر لګولی او د اسمان په لور یې کتل.
- خدای ولې لیدل غواړې، سبا؟
عارفین د بهر تلو اراده هم پرېښې وه. تل به همداسې کېدل، سبا سره به یې خبرې شروع کړې، ټول کارونه به ترینه پاتې وو.
- نه پوهېږم ولې یې لیدل غواړم، خو بس لیدل یې غواړم.
د هغې په لهجه کې عجیبه غوندې معصومیت او یوه بې کراري پرته وه.
- سبا! دا ټوله نړۍ خدای جوړه کړېده، که د هغې لیدلو ارمان لرې نو هر ښایسته شي ته ګوره، هغه به په هر ښایسته شي کې ومومې.
داسې خبرې یې کولې لکه د هغې پوهولو کوښښ چې کوي. هغې اوس عارفین ته کتل.
- یواځې په ښایسته شیانو کې، بدرنګه شیانو کې ولې نه؟ ایا دا هم هغې نه دي جوړ کړي. خدای په ګل کې لټول پکار دي ځکه ګل ښایسته دی او په هغې کې به ښکاره شي، او په کاڼي کې به نه ښکاري ځکه هغه ښایسته نه دی. خو عارفینه! خلک وایي چې ښایست په یو شي کې نه وي، ښایست خو د سترګو په لیدلو کې وي. ماته ګل ښایسته نه ښکاري، کاڼي راته ښه ښکاري، نو زه څه وکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عارفین نه یې لاره ورکه کړه، هیڅ نه پوهیده چې څه ځواب ورکړي. د ډېر سوچ نه وروسته یې وویل،

- هو ستا خبره سمه ده. کاڼي هم ښایسته ښکاریدی شي او کاڼی هم د هغه ذات پیدا کړی شی دی، نو بس ته نړۍ ته ګوره کوم شی چې دې هم په سترګو ښایسته ولګیده، هغې کې خدای...

- خو عارفینه! خو زه خدای په شیانو کې لټول نه غواړم او نه یې هم لیدل غواړم. زه هغه یواځي لیدل غواړم. یو واحد، څرنګه چې د هغې صفت دی. مونږ به ښه کارونه کوو. خلکو سره به نیکي کوو. د هغې عبادت به کوو، نو څه به وشي. د هغې ثواب به راکړل شي، مونږ به جنت ته لاړ شو، هر یو ارمان به مو پوره شي. خو که بیا یې هم ونه ګورو نو بیا...

عارفین په بې وسۍ هغې ته کتل

- نه پوهیږم سبا! خو ته د خدای باره کې دومره فکر مه کوه، لیونۍ به شې.

عارفین یې د پوهولو کوښښ کاوه.

- نو بیا د چا باره کې فکر وکړم؟

هغه لکه لارښوونه یې چې غوښته.

- د دنیا باره کې سوچ وکه، د هغه خلکو باره کې سوچ وکه چې ستا خوا او شا ته دي.

عارفین په ډېر جدیت سره د هغې پوهولو هڅه کوله.

- په هغه څه چې پوهه شوې یم، ولې سوچ وکړم. په هاغه څه چې نه پوهیږم په هغې ولې فکر ونکړم؟

- سبا! کله نا کله ته عجیبه خبرې کوې...

هغې د عارفین په خبره سر ښکته کړ.

- نه پوهیږم...

- ښه ستا فرانسوي ژبه څنګه روانه ده؟

عارفین د هغې توجه جزبول غوښتل.

- نه پوهیږم څنګه روانه ده، بس هڅه کوم.

- ځه خیر، اوس داسې هم مه وایه، ډېرې ښې خبرې کولې شې.

عارفین ورته هڅولو لپاره وویل.

- که په ریښتیا هم یو څه بهتره وي، نو دا هم ستا له کبله دي.

- نه خیر، تر اوسه خو لا دومره نه یم. تاته ځکه دا ژبه زده کول پکار دي، چې فرانسه کې دې زړه خفه نه شي، خلکو سره خبرې وکړې او خپل خدای پسې وګرځې.

عارفین ورته د تنګولو په لهجه کې وویل.

- او ځکه فرانسوي ژبه زده کول غواړم، چې د هغې ځای ښځو سره ستاسو په خبرو پوهه شم.

- خیر، زما هم ښځې دومره نه خوښیږي.

- ستا به نه خوښیږي خو د هغه ځای چاپیریال بل رنګه جوړ دی.

عارفین په دې خبره په زوره وخندل.

- زه سوچ کوم سبا! تر څو د کور ځای بدل کړم، دا کور خو د بانک سره نږدې دی خو ارامه ځای نه دی. یو بل ځای کې مې کور لیدلی، ډېر ښایسته ځای دی، که ته یې وګورې ستا به هم خوښ شي. زه به یې انځورونه راولېږم، ته یې وګوره بیا ماته ووایه چې څنګه دی.

- بیرته کله ځې؟

- بس لس پنځه لس ورځې مې نورې هم پاتې.

- دا ځلی په کور کې ډېر لږ پاتې شوې. بس ټولې ورځې دې نورو ښارونو ته په چکرونو تېرې کړې.

- هو، دا ځلې د بانک کارونه ډېر زیات وو. زه دلته په رخصتۍ راغلی یم، خو بیا هم پکې د بانک کارونه کوم تر څو ددې کال په پای کې د واده لپاره ډېرې رخصتۍ راکړي. اوس هم د درې څلور ورځو لپاره د ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه بهر روان یم. ښه ته وایه ستا پوهنتون څنګه روان دی.

عارفین خپل ټول پروګرام تفصیل سره ویلو وروسته هغې څخه وپوښتل.

- هو ، سم روان دی.

هغې نور هم ځآن په څادر کې راونغاړه.

- اوس خو څوک نیوکه نلري؟

عارفین ترېنه په مسکی لهجه وپوښتل.

- چا چې نیوکې لرلې هغوی یې اوس هم لري او په راتلونکې کې به یې هم ولري. نیوکې باندې خو څه خرچه نه راځي چې څوک ورته سوچ وکړي. او خو اوس څوک دومره څه نه وایي. او په پرده باندې راته اوس هم نصیحتونه کېږي.

سبا نرۍ مسکا سره دا خبرې کولې.

- هسې سبا ! که ته پرده وکړې نو ښه به نه وي، بس هسې دې ټول له ځانه خفه کړي دي، بس د یو څو میاشتو خبره ده، بیا فرانسه کې چې دې څنګه لباس اغوستل زړه غواړې اغونده، که پتلون کې ګرځې او که جامو کې، زه هیڅ نیوکه نلرم.

د عارفین په لهجه کې په پټ شرارت پوهه شوه.

- زه په څادر باندې ټول ځان پټولای شم، زه د نورو په څېر بیهوده لباس نه په تن کوم او نه هم ځان سینګاروم. که هلکانو سره هم درس وایم نو نازونه او اداګانې هم نه کوم. ، هو رواجي چادرې نه اچوم. ایا ته هم په دې خبره نیوکه لرې؟

عارفین ددې خبرو په اوریدو له ځان سره موسکی شو.

- نه، زه هیڅ نیوکه نلرم، نه د هلکانو سره په ښوونه کې او نا هم په چادرې نه اغوستلو باندې. زه خو ستا د اسانۍ لپاره وایم. دومره ډېرو ضدونو او مخالفتونو کې ژوند کولو لپاره هم ډېر صبر ته ضرورت وي.

- هو ، او په ما کې ډېره حوصله ده. ته خو چېرته روان وې.

سبا ته خبرو منځ کې څه وریاد شول.

- هو روان خو یم، خو ستاسو د خوړو خبرو نه هم برخمن شو. اوس داسې وکړئ چې دننه لاړ شئ.

عارفین خپل لاسي ساعت ته په لیدلو له ځایه پاڅید. سبا یو ځل بیا د ستورو څخه ډک اسمان ته وکتل او له ځایه پاڅېده.

- الله پامان.

هغې خدای پامانی واخسته او له برنډې څخه د کوټې په لور روانه شوه.

عارفین په خپل ځای ولاړ هغې ته کتل.

□□□

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېره خاموشۍ بېرته کور ته راستون شو. عارفين په ورو موټر چلاوه، او د شيشې څخه يې بهر کتل. کور ته په راتلو سره يې د هغې سامان له موټره راښکته کړ او ځوکېدار ته يې دننه وړو لپاره وويل.

- ته دې خپله کوټه وګوره، تر هغې به ډوډۍ تياره شي.

په دې خبره ورته په رېښتيا هم د لوږې احساس وشو. دا مهال د ماسپښين څلور بجې وې او هغه دوه بجې دلته راغلې وه. د غرمې ډوډۍ هغې څه په تيزۍ يا بې کرارۍ نه وه خوړلې خو اوس د ډوډۍ نوم اوريدو سره يې د لوږې احساس وکړ. ځوکيدار تر کوټې ورسوله. هغې په عجيبه انداز کوټې ته کتل. ځوکيدار سامان ايښی و او تللی و.

- که چېرې دا خوب وي ساره! نو دعا کوه تر څو دا خوب لا پسې اوږد شي او که چېرې دا رېښتيا وي نو دعا کوه چې خوب ترې جوړ نه شي.

هغې د کړکۍ څخه بهر وکتل، لاندې چمن او څلور خواو ګلانو بيل منظر جوړ کړی و.

-آيا دلته اوسېدل به اسانه وي.

هغې يو ځل بيا خپل نظر د کوټې په شيانو وزغلاوه. هغه ويجاړه کوټه ورياده شوه، چې د ژوند څلورويشت کالونه يې پکې تېر کړي ول. د هغې زړه غوښتل يو ځل بيا هماغه کور ته لاړه شي. هغې تر ډېره د کوټې هر شي ته کتل. تر ډېره په خپل ځای ولاړه وه. څو شېبې وروسته د تشناب په لور لاړه، مخ ته يې يو څو لپې اوبه واچولې او خپل ځانته يې په اينه کې کتل. تر ډېره د آينې مخې ته ولاړه وه. تشناب کې دننه د خپل ځانه پرته هر څه ورته د قدر وړ ښکاره شول.

- ساره! اوس لکه چې درته د کمترۍ احساس پيل شو. اوس به څه کوې؟

يو ځل بيا ورته دا احساس وشو چې ټول دې پسې خاندي، هغې د آينې څخه سترګې واړولې، اوبه يې بندې کړې. مخ پاک باندې يې لاسونه او مخ وچ کړل او بېرته کوټې ته راغله. لږه شېبه وروسته د کور ملازم د

ډوډۍ تيارېدو خبر سره راغی، هغه ورسره د ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه. عارفين د چا سره په ټيليفون خبرې کولې. د هغې په ليدلو يې خبرې بندې کړې.

- راځه ساره!

عارفين ورته وويل. ملازم ساره لپاره يوه څوکۍ رامخته کړه. هغه په نه زړه څوکۍ باندې کښيناسته. هغې ته د کور ډوډۍ ورياده شوه چې خپلې مور سره يې خوړلې وه.

- ساره ډوډۍ شروع که.

عارفين ورته وويل. هغې د مېز د پاسه رنګارنګ خوراکونو کې ساده خوراک لټول غوښتل. عارفين د هغې ستونزه اسانه کړې وه. هغې خپل ځان او ددې مخې قاب کې وريژې واچولې او ورپسې يې د ټولو خوراکونو نه لږ لږ د هغې مخې ته کېښودل. هغې په وارخطايې ډوډۍ پيل کړې وه.

- دا ټول کور ستا دی. ته چې څنګه غواړې، څه چې غواړې، کېدای شي ټوله ورځ کور کې بېکاره تېرولو باندې تنګه شې نو کولای شې خپل درس ته دوام ورکړې.

هغې ورسره خبرې کولې خو بيا يې هم ددې په لور نه کتل. بس خپله کاشوغه يې قاب کې وريژو کې وهله. هغه پوه شوې وه، چې هغه ډوډۍ نه خوري بس صرف ورسره ناست و. کله چې يې وريژې ختمې کړې، عارفين ورته بيا قاب ډک کړی و.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته ملازم حويلۍ چمن کې چای ايښی و. هغوی دواړه هم چمن ته راغلل. هغې په لاس کې پياله نيولې وه چې بهر د موټر هارن تر غوږ شو. ځوکيدار دروازه پرانيسته.

- حيدر راغی.

عارفين دروازې په لور وکتل او ويې ويل. سرې خپل لاسي بيګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټ ملازم ته ورکړل. بیا یې د موټر دروازې بندې کړې او ددوی په لور راغی. ساره په حیرانۍ هغه سړي ته کتل. هغه د شکل څخه کوم بهرنی ښکاریده. اوږد قد او د بهرنیانو په څېر لباس یې له نورو خلکو څخه بېل کړی و.

- السلام علیکم.

حیدر نږدې راتلو سره وویل، یوه څوکۍ یې را واخیسته او ددوی خوا ته کېناسته.

- ساره ! دا زما څوی دی، حیدر.

عارفین ورته خپل څوی ورپېژنده.

- سلام.

حیدر په ډېره رسمي لهجه کې وویل، او بیا یې په ماته ګوډه فرانسوي ژبه کې د پلار څخه وپوښتل،

- دا څوک ده؟

- عارفین د لږ ځنډ وروسته ځواب ورکه.

- د سبا لور ده.

د لږ ځنډ وروسته حیدر بیا وپوښتل.

- دلته څنګه راغلې ده؟

- حیدره ! تا سره په دې موضوع وروسته خبرې کوم.

عارفین د ساره په لور وکتل، هغه په چایو څښلو بوخته وه. هغه پوه نه شو چې ساره فرانسوي خبرې کولې شي که نه.

- ساره ! ته په فرانسوي ژبه پوهیږې؟

- نه...

عارفین سم ځواب تر لاسه کړ، او یوه اوږده ساه یې واخیسته. ساره د ځواب ورکولو وروسته چپ شوه.

- ساره، ته حیدر لپاره چای راوړه.

هغه په لاس کې نیولې پیاله په مېز کېښوده. چې دوی ته چای راوړي. تر یوې شېبې دواړه غلي ناست ول.

- اوس خو خبرې کولې شو کنه. اوس ووایئ، دا دلته څنګه راغلې ده؟

حیدر یو ځل بیا پلار سره په فرانسوي خبرې پیل کړې.

- حیدره ! دا به نوره دلته اوسېږي.

- ولې؟

حیدر په حیرانۍ وپوښتل.

- چای و نیسئ.

ساره ددوی په خبرو کې راغله. حیدر په ډېره رسمي توګه له هغې څخه پیاله واخیسته. ساره بیا په خپل ځای کېناسته او چای څښلو باندې یې پیل وکه.

- سبا مړه شوې ده او دا یواځې څنګه اوسیدای شي.

دا ځل حیدر د ساره په لور وکتل.

- هغه کله مړه شوه؟

هغې یو ځل بیا له پلار څخه وپوښتل.

- پنځه ورځې وړاندې.

حیدر په حیرانۍ د پلار په لور کتل. نورې پوښتنې کول ورته سم نه ښکاریدل.

ساره ددوی په فرانسوي خبرو ځان نا خبره و، داسې هم نه وه چې په دې ټولو خبرو هغه پوه نه شوه. په څومره تېزه لهجه چې هغوی دواړو خبرې کولې هغومره نه پوهېده، یواځې دا نه چې هغه فرانسوي خبرې نه شوې کړی بلکې په سمه توګه لیکل یې هم کولای شو. وړوکوالي کې یې چې مور یواځې ناسته وه نو له ځان سره به یې په همدې ژبه خبرې کولې. هغې له مور څخه څو ځله پوښتنه کړې وه چې په کومه ژبه خبرې کوي، او په هر ځل به مور د اوږدې چپتیا څخه پرته بل هیڅ ځواب نه درلوده. ساره له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور څخه د څو لغاتونو اوریدلو وروسته معلومه کړه چې مور یې په فرانسوي ژبه خبرې کوي. نو ډېره به حیرانه وه،

- په دې ژبه مور څنگه خبرې کولای شي، او که په دې ژبه خبرې کولای شي نو نور په څه څه پوهېږي؟

د داسې نورو پوښتنو ځوابونه لټول یې غوښتل، خود مور له لورې به ددې پوښتنې ځواب د چپتیا په شکل کې ورکول کېده. کله چې دولسم صنف ته ورسېده، نو ورسره یې د فرانسوي ژبې ښوونیز مرکز کې هم داخله واخسته. هغه د مور په خبرو ځان پوهول غوښتل. هغه له ځان سره څه خبرې کوي؟ څه وایي؟ څه سو چونه کوي؟ په ورو ورو ددې وړ شوه چې د مور له خبرو مفهوم ترلاسه کړي. هغې د مور په خبرو ځان پوهول غوښتل. کله چې د مور په خبرو پوهه شوه، نو بیا هم د هغې خبرو په مهفوم نه پوهیده، د هغې په خبرو کې هیڅ کوم ماضي نه و، نه پکې د کوم چا نوم و. هغې له الله سره خبرې کولې، خو د کوم درویش انسان په څېر هم نه ول، ځکه د هغې په خبرو کې هیڅ کومه گیله او شکایت نه و.

ساره هیڅکله مور په دې نه وه پوهه کړې چې فرانسوي ژبه زده کوي.

ساره تل خپل کتابونه ترینه پټول ځکه که مور یې خبره شي نو کېدای شي له ځانه سره خبرې کول هم بند کړي او د هغې د اواز له اوریدو څخه به هم بې برخې شي. حیدر فرانسوي خبرې کولې، هغې نه غوښتل، چې ورباندې وپوهیږي. په ډېره چپتیا درې واړو چای ختم کړی و. د ټولو څخه وړاندې حیدر چای ختم کړ او دننه لاړ.

- دا ستاسو خپل ځوی دی؟

ساره د حیدر تر تللو وروسته له هغه څخه پوښتلې ول.

- هو، زما خپل ځوی دی، ما له یوې فرانسوی ښځې سره واده کړی و.

- هغه چېرته ده؟

- هغه درې کاله وړاندې وفات شوه.

هغې د عارفین عباس مخ ته یو ځل بیا وکتل.

- زما مور فرانسوي څنگه زده کړې وه؟

عارفین زر هغې ته وکتل، هغې ورته په ډېر دقت کتل.

- د هغې ورسره مینه وه...

هغه په دې نیمگړي ځواب باوري نه شوه،

- زه خپلې کوټې ته ځم، که ته غواړې کور وگوره او یا استراحت کولای شې.

شاید عارفین د هغې نورو پوښتنو ته ځواب ورکول نه غوښتل، نو ځکه له خپل ځایه پاڅید او کوټې ته لاړ.

لمر پرېوتی و، تیاره خوریدونکې وه، هغه پاڅیده او چمن کې گرځېده.

عارفین عباس خپلې کوټې ته راغی او دروازه یې بنده کړه. یو دمې یې د الماری لاندیني روک نه کلیانی راوویستی او له الماری څخه یې د عکسونو پنډ راوویست. خپل کټ کې کېناست، البم پرانستلو سره یې هماغه څېره ولېده، چې لږه شېبه وړاندې یې د ساره سره د هغې په قبر فاتحه ولوستله.

- دې نړۍ ته یو اځې د څلوېښت کلونو لپاره راغلې وې او زه خوشاله یم سبا، زه ډېر زیات خوشاله یم چې تا د ژوند د عذاب څخه خلاصون وموند. اوس لږ تر لږه ارامه خو به یې کنه...

هغې په همغه عکس گوتې تېرولې او ځان سره لگیا وو.

□□□

سبا د هغې تره لور وه. هغه د دوه خویندو او یو ورور څخه مشره وه. عارفین د درې واړو خویندو څخه وړوکی و. په یوه غټه مېنه کې څلور ورونه اوسیدل چې د ټولو حویلۍ او عمومي دروازه یې هم یوه وه. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عارفین پلار پکې تر ټولو مشر او د سبا پلار تر ټولو کشر و.
د سبا پلار له پخوا څخه په امریکا کې اوسېده، په کال کې به دوه ځله کور ته راته. د سبا کورنۍ هیڅکله دې لوی کور څخه د بهر اوسېدو کوښښ نه و کړی، ځکه نه د سبا پلار پرېښودل او نه هم د سبا مور بل ځای کې اوسیدل غوښتل. نو پایله دا شوه چې هغه تر واده وروسته هماغه کور کې بېل ځای جوړ که. وخت همداسې تېرېده. دا یو داسې کور و چې انجونې تر لیکلو، لوستلو پورې تعلیم کولای شي. سبا سره هم داسې شوې ول. د لسم ټولګي څخه وروسته مشرې کاني ښوونځي ته له تلو څخه منع کړې وه، د مور یې هم دا خوښه وه، چې همدومره تعلیم انجونو لپاره بسنه کوي.
- نه، زه خو نور هم تعلیم کول غواړم، زه به پلار سره خبره وکړم خو زه تعلیم نه پرېږدم.
د هغې په داسې ځوابونو مور ډېره تنګه شوې وه.
- کور کې هیڅوک دا نه خوښوي او ستا پلار به یې هم خوښ نه کړي او بیا چې ته تعلیم وکړې هم نو څه به پرې کوې؟
مور یې د پوهولو کوښښ کاوه.
- لیک لوست داسې شی نه دی چې څوک دې پرې نیوکه وکړي او له تعلیم څخه وروسته به زه په تعلیم څه کوم دا خو به زه تعلیم پوره کولو څخه وروسته تاسو ته وایم، اوس یې در ته څنګه ووایم.
هغې په ډېر ارامه لهجه دا خبرې وکړې، او بیا څوک خبر چې پلار ته یې په خط کې څه لیکلي وو چې هغه ورته کالج کې د داخلې اخستو اجازه ورکړه.
په دې ورځو کې عارفین په لندن کې د اقتصاد رشته کې خپل تعلیم پوره کولو. هغه له سبا څخه پنځه کاله مشر و، هغې ته د نورو تره لوریانو په څېر سبا هم هماغه شان وه. له سبا سره یې لومړی لید نه هله

وشوه چې خپل تعلیم یې پوره کړی او په یو بانک کې یې دنده تر سره کوله او کور ته په رخصتۍ راغلی و. کور ته په راتلو سره څو څو ځله د تره کور ته راغلی و. عارفین لپاره چای همغې راوړ او پیاله ایښودو سره یې عارفین څخه وپوښتل،
- تعلیم څنګه شی دی؟
عارفین د هغې په پوښتنه ډېر حیران شو،
- تعلیم خو ډېر ښه وي.
د پوښتنې ځواب اوریدلو سره یې بله پوښتنه کړې وه.
- یواځې د هلکانو لپاره که د انجونو لپاره هم؟
د سبا مور منځ ته راټوپ کړل.
- سبا! دا څه فضوله پوښتنې دې شروع کړي دي...
- دواړو لپاره ښه وي.
عارفین پرته د تره ښځې په خبره غور کولو سبا ته ځواب ورکه.
- نو بیا مشره کاني ولې د تعلیم دومره مخالفت کوي. خپل ځوی د تعلیم لپاره لندن ته لیږي او نور د کور څخه بهر نه پرېږدي.
- سبا! خوله دې نوره بنده که، عارفینه! ته د هغې خبرو ته غوږ مه ږده.
د سبا مور بیا سبا ته په غوسه شوه، چې عارفین یې په تنګ که خو هغه په ډېر شوق د سبا خبرو ته غوږ نیولی و.
- څوک د کور څخه بهر نه پرېږدي؟
- ما
هغې ډېر زر ځواب ورکړی و.
- سبا بي بي! تاسو خو دولسم څخه هم فارغ شوئ. نور څومره درس وایئ او بیا د نور درس ویلو ګټه څه ده؟
- تاسو په دومره تعلیم څه کوئ؟
لهجه یې اوس هم نرمه وه خو پوښتنه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، زه خو سړی یم، زه خو باید وګټم، تر څو خپل کور وچلوم.
هغې په ډېر نرمۍ دا هرڅه وویل.
- د دومره ډېر تعلیم کولو موخه یوازې ګټل دي؟
په دې خبره عارفین د هغې څېرې ته کتل.
- په هر حال، زه د ګټلو لپاره تعلیم کول نه غواړم. د شعور لاسته راوړلو لپاره تعلیم کول غواړم.
- په شعور باندې بیا څه کې؟
- نړۍ به وپېژنم، انسانان به وپېژنم.
عارفین په ډېره حیرانۍ د تره لور مخ ته کتل.
- تاسو پوهنتون کې داخله اخستل غواړئ، سمه ده، زه به پلار سره خبره وکړم. هغه به هیڅ نیوکه نه لري.
عارفین خپله پرېکړه کړې وه، د هغې په مخ کې مسکا څرګنده شوه او دننه لاړه.
د تره ښځه یې خفه شوې وه، د هغې پوهولو لپاره عارفین ډېرې خبرې وکړې. بیا په ریښتیا هم مشرې کانې د تېر په څېر مخالفت ونه ښود خو داسې هم نه وه چې د هغې د سبا په تعلیم څه نیوکه نشته. د هغې نیوکې او ناخوښي په خپل ځای وه او اوس یې سبا سره خبرې کول هم پرېښې ول. سبا هم د دې خبرې هیڅ پروا نه کوله.
- مورې ! که څوک ما پسې خبرې کوي او که زما ستاینه کوي په دې ما ته هیڅ زیان او ګټه نشته خو هو زه غواړم چې زما په تعلیم کې څوک مداخلت ونه کړي.
د هغې منطق او سوچ د مور فکر څخه وړاندې و. مور خو به یې تل په دې سوچونو کې وه چې تر اوسه ولې د دوی په کورنۍ د سبا لپاره څوک رانغلل، شاید د سبا د کړنو وجه وي...
بیا په همدې وخت کې د عارفین په مور پلار قیامت راپورته شو چې

عارفین د سبا لپاره مور پلار ته وویل. د ټولې کورنۍ چې په چا سترګې وې هماغه یې خوښه کړه، د مشر تره ښځې په وینا دا خو د شرمېدلې زمانې انجلۍ ده. د هغې وس نه و که نه سبا یې وژله. د تره ښځې سبا د ټولو څخه بده ایسیده او اوس د هغې اینګور جوړول ورته د قیامت نه کم نه و. د عارفین په پوهولو کې هغه پاتې راغلې وه. عارفین هیڅکله دومره ضد نه کاوه خو دا ځل په خپله خبره ډېر کلک ولاړ و. هغې په سبا کې د هیڅ شي کمی نه لیده بلکې د هغې په نور تعلیم کولو کې ورسره د عارفین هم خوښه وه. مور یې عارفین هم خفه کولای نه شو ځکه دا یې یوازینی ځوی و. نو ځکه په زړه یې غټه تیږه کېښوده او د سبا غوښتلو لپاره هغوی کره لاړل.
- مورې ! عارفین څخه وپوښتئ، هغه ما نور تعلیم ته پرېږدي که نه؟ که هغه دا ومني نو زه د دې خپلوي کولو ته تیاره یم.
د سبا مور تندي ته ټپ ورکه او فکر یې کاوه چې د سبا ماغزه خراب شوي دي که نه د داسې خپلوۍ د خدای څخه شکر پر ځای شرطونه نه اېښودل. دا خبره تر عارفین پورې رسیدلې وه او عارفین هم د هغې په تعلیم هیڅ کومه نیوکه نه درلوده او نه یې هم له نور تعلیم کولو منع کوله.
په ډېر ساده ډول د دواړو نکاح شوې وه او دوه کاله وروسته د واده نېټه وه.
د سبا د پوهنتون ویلو موضوع یو ځل بیا د ټولو سترګو خار جوړ شو، هغه به اوس د هلکانو سره درس وایي. تره ښځې یې د پوهنتون تلو څخه نه شوه منع کولی خو دا شرط یې پرې ایښی و چې ټول ځان چادري کې پټ پوهنتون ته لاړه شي، ځکه هغه نه غواړي چې د هغې اینګور د بې حیا ښځو په څېر مخ لوڅې هلکانو سره درس ووایي. خو د تل په څېر د سبا منطق په خپل ځای و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه خپل تعلیم پوره کول غواړم او ما باندې خپل عزت هم تر هرڅه قدرمن دی. او زه پوهنتون ته پرده کې ځم، غټ څادر کې ځان پټولی شم خو چادري نه شم اغوستلی. زما ټول ځان څادر کې پټیدلای شي. او که چادري واغوندم نو کور نه به پکې ځم خو هلته به یې لرې کوم لکه د نورو انجونو په څېر، خو د غسې پردې زمونږ کورنۍ ته څه ګټه رسوي.

تره ښځې یې دېښمنۍ ته لستوني رابډوهلي ول. هغې عارفین ته څو څو ځله خطونه لیږلي وو او د سبا پر ضد یې پکې ډېر څه لیکلي وو، خو د پنځو خطونو په بدل کې یوا ځې د یو خط ځواب راغلی و او پکې لیکلي یې ول که سبا چادري اغوستل نه غواړي نو هیڅ خبره نده. هغه پرې هیڅ نیوکه نه لري، همدا خبره یې سبا ته هم په خط کې لیکلې وه.

د دواړو تر منځ د خطونو سلسله همداسې روانه وه خو دا خطونه څه عام نه ول په دې کې د مینې او محبت پرته نور هر څه ول، کېدای شي ددې دوه شیانو ضرورت یې هم نه وي محسوس کړی. د سبا خط عارفین لپاره د یو کتاب په څېر و، هر ټکي یوه نوې مانا او نوی مفهوم درلوده، په ځینو جملو به حیران او په ځینو به سوچونو کې ډوب لاړ. خط به یې بیا لوسته او یوې بلې جملې به د بلې دنیا خبرې کولې، داسې لکه په لومړي ځل چې یې لولي. کله کله به یې ځان سره ویل، چې سبا ته وو ایم،

- د شیانو باره کې دومره فکر مه کوه که نه ژوند تېرول به درته ګران شي.

هر ځل به یې دا سوچ کاوه خو د لیکلو جرآت یې نه درلود. کله به یې سوچ کاوه چې داسې ورته ولیکه،

- د هر څه باره کې فکر کوې او ماته یې لیکې، زما باره کې څه سوچ کوې دا ولې نه لیکې؟

دا ځل یې همت کړی و او دا پوښتنه یې ترې کړې وه. هغې ته یې ځواب اوس هم یاد دی، هغې داسې لیکلي ول،

- د کوم شي سره چې د ټولو څخه ډېره مینه لرې، د هغې باره کې سوچ

کول نه وي پکار. سوچ شکونه زېږوي او شک مینه وژني، ته غواړې تا سره زما مینه ختمه شي؟

له دې ځواب وروسته یې کله هم د ځان باره کې ترې نه وو پوښتلي.

□□□

- ساره ! سبا نه بله ورځ د سبا لپاره د قران کریم ختم کوم، ټوله کورنۍ به راځي او ورسره نور خلک هم. ما ټولو کارکونکو ته ویلي دي، هغوی به هرڅه برابر کړي خو ته بیا هم هر څه نظر لاندې ساته.

عارفین د سهار چایو پر مهال ساره ته ویلي ول. حیدر هم پلار ته په غور سره کتل. د هغې سترګې سرې وې. کېدای شي هغه بیګا شپه نه وي ویده شوی. حیدر یو ځل ساره ته وکتل، هغې پیاله لاس کې نیولې په کوم سوچ کې وه. د څو شپو لپاره یې ساره کې سترګې ښخې کړې وې. له لرې څخه ورته ددې خبرې احساس وشو چې د هغې څېره ډېره ښایسته جوړه شوې وه، په ځانګړې توګه د سترګو پر سر اوږده کاږه بانه...ددې مور به هم داسې ښایسته وه که نه د پلار په څېر سړی څنګه داسې مینه او محبت کولای شي. آیا یوا ځې د ښایسته والي له کبله پلار د هغې سره مینه کوله. هغه زما د مور څخه هم ښایسته وه؟

د هغې مخ ته کتل او همدا سوچونه یې کول. یو دم ساره د هغې په لور راوکتل، ساره په لا شعوري ډول دا حس کړه چې دې ته څوک ګوري.

حیدر په ډېر ارام سره خپلې سترګې د مېز په لور کږې کړې. ساره، عارفین عباس ته وکتل، هغه خپل خوراک کې بوخت و، لاندې یې کتل. هغې یو ځل بیا حیدر ته وکتل. هغې هم د پلار په څېر ځان بوخت ساتلی و. هغه یو ځل بیا په سوچونو کې ډوبه شوه.

- عارفین عباس خو د مور څخه هیڅ ګیله نه لري خو د نورې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس العمل به څه وي؟
همدا پوښتنه بیابیا د هغې مغزو ته راتله. په اصل کې هغه په دې اوریدو ویریدلې وه چې د مور خپلوانو سره به ګوري.
په دې ورځ هغه ډېره ناارامه وه. نن ماسپښین نه عارفین کورته راغی او نا هم حیدر. عارفین ورته په ټیلیفون ویلي وو، چې خپله ډوډۍ وخوري.هغه هم په دې خوشاله شوه، ډوډۍ ته یې هسی هم زړه نه کېده نو راغله او بهر چمن کې کېناسته.
- اخر زما پلار کې کومه ځانګړې خبر وه چې د هغې لپاره یې عارفین عباس په ځېر سړی پریښی و. هغې دلته ښه ژوند کولای شو. د هاغې ژوند څخه خو ډېر غوره وو، چېرته چې تر مرګه پاتې شوه.
هغې ته تل د یوې کوټې کور یادیده چې د باران په موسم کې به یو یو ځاځکي اخر ټوله کوټه له اوبو ډکه کړه.
- راتلونکي پشکال موسم رارسېدو نه وړاندې به یو څه پیسې جمع کړو چې بام پرې جوړ کړو.
هر پشکال موسم کې به یې مور ته دا خبره کوله خو یوه کال هم دومره پیسې جمع نه شوې چې بام پرې جوړ کړي. یوازې ساره د هغه کور شیانو باره کې فکرمنده وه، خو مور یې کله هم په دې باره کې څه نه وو ویلي.
هو که هغې د څه شي پروا کوله نو هغه ساره وه. هغې ته ښه یاد دي چې په وړوکوالي کې به یې خپله تر ښوونځي رسوله او د رخصتۍ پر مهال به ورپسې ورتلله. هغې هیڅکله د نورو ماشومانو سره بهر نه وه پرېښې.
ساره به یې د ښوونځي څخه رخصتۍ وروسته له ځان سره کارخانې ته بوتله، چېرته یې چې د کارخانه کې تیار شوي رختونه پلاستیکونو کې بندول او ساره به په یو کونج کې د ښوونځي کورنۍ دنده تر سره کوله، کله کله به ډېره ستړې هملته کوم کونج کې ویده شوې وه. هغې هیڅکله خپله مور د نورو سره د ضرورت څخه په زیاتو خبرو نه وه لیدلې. د هغې

ټول توجه په خپل کار وه. هغې د یو مشین په ځېر تیار شوي رختونه پاکټونو کې بندول او بیا به یې ډبو کې ایښودل، ساره ته دا هرڅه د یوې لوبې په ځېر ښکاریدل. اوس به هم د مور سره یو ځای تر ښوونځي تلله، دې هرڅه تر لسم ټولګي پورې دوام وموند.
د لسم څخه وروسته یې مور ته ویلي ول چې د نور تعلیم پر ځای به څه کار وکړي خو مور یې په ډېره سختۍ سره منع کړې وه. هغې په کالج کې داخله اخیستې وه خو ډېره خوشاله نه وه. د مور صحت یې ورځ تر بلې خرابیده. د څومره وخت وروسته یې مور ډېره ناروغه شوه، هغه کار کولو ته تللې نه شوه.
څو میاشتې یې چې څه پیسې کور کې وې په هغې کور چلاوه، خو بیا ساره مجبوره په هماغه کارخانه کې د منشي په حیث کار پیل کړ.
کارخانه ددوی کور سره نږدې وه او هلته کار کولو لپاره ورته د هیڅ کومې ذمې ضرورت نه و. یو څه موده وروسته یې د مور ناروغتیا ختمه شوه، د مور له ټینګار سره سره هغې خپلې دندې ته دوام ورکړ.
میاشتینۍ پیسې یې دومره وې چې ایله د کور کرایه او نور مصرف پوره کړي، د ساره لپاره یې بسنه کوله.
په بل هر ځای کې که به یې دنده شرایط مناسب ول خو بیا به د ذمې خبره منځ ته راغله. هغې یوه اوږده ساه واخیسته او خپل سر یې په چوکۍ کېښود.

□□□

حیدر د پرون په ځېر څلور بجې کور ته راغی، حویلۍ ته راتلو پر ځای خپلې کوټې ته لاړ. پنځه لس دقیقې وروسته ساره یو ځل بیا حیدر توره دریشي کې وکوت. هغه خپل موټر کې کېناست او بهر لاړ او بیا د شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوخته کور ته راغلی و.
عارفین عباس هم د شپې کور ته راغلی و. د ډوډۍ په مېز د حیدر او عارفین خپلو منځو کې په فرانسوي ژبه خبرې کولې. هغوي دواړه د خپلو دندو باره کې سره غږېدل. ساره چپه خوله ډوډۍ خوړله. د ډوډۍ خوړلو ترمنځ ساره ته بیا دا احساس وشو چې ګني څوک ورته ګوري. هغې سر راپورته کړ، عارفین او حیدر ته یې وکتل. هغوي لا اوس هم خپلو منځو کې سره خبرې کولې. هغه بیا خپل خوراک پیل که، د ډوډۍ له مېز تر ټولو دمخه حیدر خپلې کوټې ته لاړ.
- کتابونو لوستلو سره مینه لرې؟
عارفین عباس د حیدر تللو څخه وروسته هغې نه پوښتلي ول.
- خبره نه یم شوق ورسره لرم که نه، خو هو که کوم ښه کتاب مې مخې ته راشي نو لولم یې.
عارفین عباس د څو شیبو راهیسې ورته کتل. په دې وخت کې لکه سبا یې چې مخې ته ناسته وي.
- د لوستلو خونه دې کتلې؟
- نه...
- ویې ګوره کنه، هلته ډېر کتابونه ایښي دي. هغه لوله ستا به هم ورسره ساعت تېر وي.
عارفین عباس په نرم کاغذ خپله خوله پاکه کړه او لاړ. ساره ورته په تلو کې همداسې کتل.

په دویمه ورځ یې د کور کارکونکي څخه د لوستلو خونې وپوښتل او هلته لاړه. په ریښتیا هم کوټه ټوله له رنګارنګ کتابونو څخه ډکه وه. په دې کې پښتو، دري، اردو، انګلیسي او فرانسوي کتابونه ایښي وو. هغې د څو شیبو لپاره سرسري کتابونه لیدل. بیا یې یو کتاب

راواخیست او کېنیناسته.
ترغرمې هملته ناسته وه. بیا ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه او هلته یې ډوډۍ وخوړه. عارفین عباس ورته ویلي ول چې زه ډوډۍ خپل دفتر کې خورم او حیدر هم نه راځي نو ته خپله ډوډۍ په وخت خوره. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته یو ځل بیا لوستلو خونې ته لاړه. دا ځل یې خپلې کوټې نه خپله ډایري(د خاطراتو کتابچه) هم راواخیسته، یو قلم یې هم راواخیست چې د راتلو سره یې پرې سترګې لګیدلې وې، مېز سره خواکې کېناسته. دا یو عام قلم نه و بلکې د څوکې څلور خواوو ته الماس تر سترګو کېده، د سرو څخه جوړې څوکې یې ښایسته لا پسې ډېر کړې وو.
د شاعرۍ کتاب څخه یې شعرونه راویستل او خپله ډایري کې یې لیکل. قلم د ښایسته والي سره سره په ډېره نرمۍ سره لیکل کول، که هغې غوښتل هم نه نو تر ډېره یې پرې لیکل کولای شول. ساره د شعرونو نړۍ څخه هله راووته چې یو چا په تیزۍ سره دروازه پرانسته او دننه راننوت. ساره په حیرانۍ د دروازې په لور وکتل، ګوري چې حیدر دننه راننوت. هغه هم د توقع پر خلاف د ساره په لیدو ډېر حیران شو، د څو شېبو لپاره هملته دروازه کې ولاړ و، بیا یې دروازه بنده کړه او په تیزۍ د دې په لور راغی. هغه بیا بیا د الماری روکونه کتل. ساره لکه بې ساه بت ناسته وه. حیدر یو روک نه څه کاغذونه راوویستل او د مېز په یو کونج کې یو څه کتابونه راواخیستل.
- مهرباني وکړئ، زما قلم راکړئ.
هغې د قلم په لور اشاره وکړه او لاس یې راواوږد کړ.
ساره په بې واکۍ سره قلم ته وکتل او بیا حیدر ته ورکولو پر ځای یې د مېز په سر د قلم پر ځای کېښود، له کوم ځای څخه یې چې راخیستی و.
حیدر په دې کار عجیبه نظر ساره ته وکتل، بیا یې خپل قلم راواخیست

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کوټې څخه ووت.
- که چېرې دې ورسره څه بد اخلاقي کوله نو ما به څه کول؟
هغه ډېره ویریدلې ښکاریده.
په تېرو درې ورځو کې د حیدر رویې هیڅکله نه ده خفه کړې. هغه به ټوله ورځ د کور څخه بهر و او ماسخوتن ډوډۍ خوړلو وروسته به خپلې کوټې ته تلو. هر کله به چې ورته مخامخ کېده نو د نظر لاندې یې ساته او ساره په دې خبره خوشاله وه خو اوس هغه خفه ښکاریده.
- آیا مور مې خبره وه، کوم ځای ته چې ما لیږې هلته به د عارفین عباس ځوی هم وي او بله کومه ښځه به هم نه وي او د کور کارکونکي ما ددې سره په یوائې لیدو هر څه فکر کولای شي. زه به بیا هیڅکله لوستلو خونې ته رانشم.
هغې ډېر زر خپله پرېکړه کړې وه.

□□□

- سبا ! کله کله ته ما خجالتوې.
نن ورځ د عارفین طبیعت سم نه و.
- نن بیا ته پوهنتون ته راغلې یې؟
سبا ورڅخه پوښتلي ول.
- ولې ته نه غواړې زه راشم؟
- ما کله داسې ویلي.
- مور رانه پوښتنه وکړه چې پرون ته پوهنتون ته د سبا لیدو لپاره تللی وې، ما ورته ویل نه. هغې زما د خبرې تصدیق لپاره تا نه پوښتنه کړې وه او تا ورته وویل هو راغلی و.
- عارفینه ! په دې کې د پټولو څه خبره ده؟

د سبا لهجه کې لا ډاډ پروت و.
- خبره د ریښتیا دروغو نه ده. ته خبره یې چې مور، زما او ستا لیدنه نه خوښوي. هغوي دا هم نه خوښوي چې زه ستاسو کور ته تګ راتګ پریږدم ځکه دا د کورني اصولو خلاف کار دی. زه یوائې د هغوی د جزباتو قدر له کبله ستاسو کور ته نه درځم. زه ستا پوهنتون ته راځم او ته ددې خبرې هیڅ پروا نکوې چې مور مې څومره بد ګڼې او هغه به ما نه څومره خفه وي.
- عارفینه ! زما او ستا دیدن خو څه پټه نه دی. د ټولو پر وړاندې درسره ګورم ځکه ته زما خاوند یې، که صرف په نوم دې ووم نو هیڅکله به مې درسره نه وو کتلي، نه په پوهنتون کې او نه هم کور کې. کوم کار چې غلط ندی نو بیا ولې په ورانه لاره وکړم. که چېرې مور ته ریښتیا وایم نو ستا باره کې ورته غلطه خبره ولې وکړم. بیا هم که زما له کبله تا ته کوم تکلیف رسیدلې وي د هغې درنه بخښنه غواړم.
- هیڅ خبره نده. ماخو درته د بخښنې غوښتو لپاره نه دي ویلي. په هر حال زه دلته ددې لپاره راغلی یم چې زه سبا ته چېر ته روان یم.
عارفین د خبرو موضوع بدله کړه.
- څو ورځو لپاره ځې؟
- اوس خو د یوې اونۍ لپاره ځم خو کېداې شي څو ورځې نورې هم هلته اووسم. ته راته دا ووایه تا لپاره څه راوړم؟
- عارفینه ! ته پوهیږې، زه هیڅکله د شیانو غوښتنه نه کوم.
- بیا هم کنه، یو څه غوښتنه وکه، زه به خوشاله شم. ته بیا ګوره زه یې څنګه پوره کوم.
سبا په دې خبره په زوره وخندل.
- بیا به درنه کله یو څه وغواړم. بیا ګورم ته زما غوښتنه پوره کولاې شې که نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هر کله.
عارفین په خوشبینه څیره سر ښکته پورته کړ.
- یوه خبره وکم، عارفینه؟
سبا یو دم جدي شوه.
- هو ولې نه، په دې کې د پوښتنې څه اړتیا ده؟
- دا انسان چې دی، کله کله په نه غوښتلو هر څه ورکوي خو د غوښتلو په وخت کې هیڅ نه ورکوي.
- ستا اشاره زما په لور ده؟
عارفین د څو شیبو لپاره د هغې مخ ته کتل.
- سبا ! کله کله ماته داسې ښکاري چې ته په ما باور نه لرې.
- عارفینه ! آیا انسان د اعتبار وړ دی؟
- سبا ! زه د خپل ځان خبره کوم.
- عارفینه ! دا اړینه نده چې د کوم چا سره چې مینه لرې په هغې باور هم ولرې لکه څنګه چې په چا باور لرې هغې سره دې مینه وشي.
هغه ددې خبرې په ځواب کې غلی ناست و.
سبا ورته د سترګو په کونج کې وکتل او ویې پوښتل ترې،
- خفه شوې؟
- نه. په کومه خبره خفه شم. تا خو دومره د اعتراض وړ خبرې نه دي کړي.
- بیا هم په تا ښې ونه لګیدې کنه؟
سبا یې د پخلا کولو کوښښ کوو.
- هو، بده راباندې ولګیده خو دومره نه. ځه خیر ته مه کېږه مه. زما په خیال زه باید اوس لاړ شم.
عارفین خپل لاسي ساعت کتلو سره ویلي ول.
- خو د تلو څخه وړاندې یوه خبره واوره، زه ستا ډېره پروا لرم، پرون هم وه او د تل لپاره به وي.

ددې خبرې سره یې په شونډو یوه نرۍ موسکا تېره شوه، هغه روان شو، دې ورپسې شا ته کتل.

□□□

هغه په دې ورځ ډېره خفه وه،
- که مور مې په خپله خوښه واده نه وکړی، نو نن ورځ د مور خپلوانو لیدو ته دومره ولې خفه وم.
هغې تر ډېره دا سوچونه کول. نن مازیګر د قران کریم ختم و. نن حیدر هم په کور و ځکه نن د رخصتۍ ورځ وه. د سړو لپاره د حویلۍ په چمن کې ځای جوړ شوی و. ساره ته هیڅ ضرورت نه و، چې د کور کارکونکو ته لارښوونه وکړي، هغه د ماشین په څېر هر کار په چټکۍ او خپله کوو. د خلکو راتګ ورو ورو پیل شوی وو. عارفین، ساره راتلونکو مېلمنو ته ورپیژندله. هر چا به رسمي کلمې کارولې او خپلو ځایونو کې به کېناستل.
- ساره ! دا زما د ټولو مشره خور ده.
عارفین هغه د یوې ښځې خوا ته راوستې وه. هغې ښځې یو دم ساره په غېږ کې ونیوله او په لوړ اواز یې ژړا پیل کړه.
- سبا خپل ضد پوره کړ. څومره مې پوه کړه. څومره مو ورته ویلي وو خو هغې د هیچا خبره ونه منله، بیرته رانغله. خطا خو انسان نه کېږي کنه نو بیا...
هغه د ژړا سره یو ځای دا خبرې کولې. عارفین په سم وخت رامنځته شو.
- خورې ! پخوانۍ خبرې پرېږدئ.
- څنګه یې پرېږدم عارفینه ! څنګه یې پرېږدم. زه صبر نه شم کولای. زه په ارامه نه شم کېناستی. څوک داسې کوي لکه سبا چې وکړل. دا د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړینې عمر و ، خو هغې هماغه یو ضد...
- خورې ! تېرې خبرې مه یادوئ. بس کړئ، څه چې وشول هغه هېر کړئ. هغې لپاره دعا وکړئ.
عارفین په زوره د ساره څخه بیله کړ. عارفین هغه له ځان سره کړه او بهر راووت. خور یې په نه زړه میلمنو سره کېناسته.
- او تاسو هغه پوه کړئ چې زما وړاندې زما د مور ماضي باره کې څه نه وایي، ځکه زه پرې خفه کېږم. کاش په دې خبره مور هم یو ځل فکر کړی و چې دداسې خپلوانو لپاره څومره لوی عذاب جوړ شوی دی.
د اوښکو څخه په ډکو سترګو سره ذکر کاوه او ورسره یې دخپلې مور باره کې سوچونه کول.
لږه شېبه وروسته د عارفین نورې دواړه خویندې هم راغلې وې خو د مشرې خور په پرتله په عادي حالت کې یې ساره سره ولیدل. د هغوی راتګ څخه څو شېبې وروسته مشره خور هم دننه راغله. هغه اوس هم په ژړا ښکاریده خو ځان یې قابو کړی و ، هغه راغله او ساره سره کېناسته.
د قران کریم ختم نه وروسته یوې ښځې دعا پیل کړه. ښځې مختلف ایاتونه ترجمې سره لوستل. مشرې خور یو ځل بیا نرۍ ژړا پیل کړه. د ساره زړه غوښتل چې ځمکه سورۍ شي او هغه پکې ننوځي. هغې دا فکر کاوه چې هغه به هیڅکله خپل سر پورته نه کړي. هغې خپل ځان قابو کړ خو بیا یې هم سترګو څخه اوښکې روانې شوې.
- یا الله ته مې مور وبخښئ. ته هغه وبخښئ، لکه څنګه چې دې خلکو بخښلې ده.
د هغې زړه څخه بې واره دعاګانې ووتې. ډوډۍ خوړلو وروسته ورو ورو ټول خلک خپلو خپلو کورونه ته روان شول، یو ځل بیا هماغه د تعزیت کلمې اوریدل پکار وو. مشرې خور هم ورته د کور ته ورتلو بلنه ورکړې وه. کور کارکونکو د شیانو په ټولولو باندې پیل کړی و. بهر عارفین او

حیدر مېلمانه رخصتول. د ټولو خلکو تللو نه وروسته هغوی دواړه دننه راننوتل.
- ساره ! که ته ارام کول غواړې، نو کولای شې.
د هغې سترې څېرې لیدلو سره ورته عارفین دا ویلي ول. هغه خپلې کوټې ته لاړه. په دې شپه هغه ویده نه شوه. د مور څېره یې بیا بیا مخې ته راتله او د هغې سره تېر کړی وخت یې په زړه کاوه. هغه ډېره ناارامه وه. د یوې بجې شاوخوا کې د خپلې کوټې څخه بهر راووته او د حویلۍ په لور دروازه یې پرانسته او بهر راووته. هرې لورې ته چپتیا خپره وه. د حویلۍ څراغونو د دهلیز تیاره ختمه کړې وه. د یخې هوا سره سره هغه یو څه ارامه شوه. د چمن واښه د پرخې له کبله لامده شوي هم ول خو هغې یې هیڅ پروا نه کوله.
دوه بجې حیدر خپل کار ختم کړی و ، د څراغ بندولو نه مخکې د کړکۍ په لور راغی تر څو د کړکېو پردې را پرانیزي. خو لاندې حویلۍ ته کتلو سره په خپل ځای ودرید. حویلۍ کې چا قدم وهه. هغه لږ ځیر شو نو په رېښتیا هم څوک ګرځي. یوه عجیبه غوندې پوښتنه یې ذهن کې راپورته شوه، چې په دې وخت کې څوک کېدای شي. هغه لاندې راښکته شو او د حویلۍ چمن په لور راغی.
- ګورئ ! اوس د شپې دوه بجې دي. تاسو د خپلې کوټې دروازه خلاصه پرېښې او دلته ګرځئ. که څوک هم دلته پټ وي، هغه کولای شي ستاسو د کوټې د لارې کور ته دننه تللی شي. زه نه پوهیږم چې تاسو ته دا کور، ددې کور خلک څومره نیږدې دي، خو ددې کور هر شي پلار په ډېره محنت سره برابر کړی دی. نو په دې خاطر ماته ددې کور د خوندیتوب پروا شته. د کور لوی دروازه کې ولاړ څوکیدار د کور څخه بهر ساتنه کولای شي. دننه هیڅوک نه شي ژغورلای. نو که چېرې تاسو خفه کېږئ نه نو په چمن کې د ګرځیدو شوق د ورځې پوره کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساره يې د راتلو څخه دمخه د پښو ښکالو نه پوه شوې وه او بيا د بت په څېر ولاړه د هغې خبرې اوريدې. د هغې خبرو پای کې د ډېر شرم او خجالت څخه ډکه څېره د خپلې کوټې په لور روانه شوه. حيدر همغلته ولاړ هغې ته کتل. کله چې هغه د ننه لاړه او ځان پسې يې دروازه بنده کړه نو حيدر خپله هم کوټې ته لاړه.

□□□

راتلونکې سهار هغه د چايو په مېز موجوده نه وه. عارفين د کور کارکونکي منع کړل چې هغه مه پاڅوئ. د عارفين او حيدر سره ليدنه يې د شپې په ډوډۍ وشوه.

- عارفين کاکا !آيا ته زما خاله سره زما اړيکه نيولې شئ.

حيدر چای څښلو چې ددې په خبره رانيغ شو او عارفين عباس په ډېره حيرانۍ د هغې په لور وکتل.

- ته ولې هغې سره ليدل غواړئ؟

عارفين په ډېره بې صبرۍ هغې څخه وپوښتل.

- زه د هغوي کره او سيدل غواړم که هغوی ومني نو...

هغې د مېز يو کونج ته کتل.

- هغوی سره اوسيدل غواړې. آيا ته دلته خوشاله نه يې؟

هغه غلې وه،

- ساره ! ستا مور غوښتل چې ته زما سره اووسئ او زه تا هغه کور ته ليږل نه غواړم.

- هغې ولې نه غوښتل؟

هغې يو دم خپل سر پورته کړ او ويې پوښتل. عارفين هيڅ ځواب نه درلود. حيدر په چپه خوله چای څښه او د دواړو خبرې يې اوريدې.

- په دې به سبا ښه پوهيده. په هر حال هلته تلل تا ته هيڅ ګټه نه رسوي.

لږه شېبه وروسته حيدر يوه اوږده ساه واخيسته او ويې ويل،

- که چېرې دا خپلې ترور کره تلل غواړي نو پرېږدئ چې لاړه شي. دا به په رېښتيا ددوی په حق کې غوره وي.

دا خبره حيدر خپل پلار ته په فرانسوي ژبه کې وکړه،

- ته هغه ولې لېږل غواړئ؟

عارفين په ډېره ترخه لهجه هغه څخه وپوښتل.

- نه، زه يې ولې لېږل غواړم. ما خو درته صرف خپله رايه وويله. پلاره زه خپله هم دا فکر کوم چې دا به خپل ماما او ترور کره خوشاله وي. ځکه دلته خو ټول عمر نه شي او سيدلای او بيا مونږ به يې تر کومه ساتو.

هغې په ډېره نرمه لهجه دا هر څه وويل.

- حيدره ! دا ستا مسئله نده. دا به تر کله دلته اوسېږي. دا هرڅه دې پورې اړه لري. که هغه ټول عمر هم وي. تا ته ددې باره کې نيوکې کولو هيڅ کوم حق نشته.

عارفين عباس په ډېره ستغه لهجه دا هر څه وويل. حيدر د بيا ويلو جرآت پيدا نکړ. ساره په ډېره چپتيا ددوی دواړو خبرې اوريدې. د هغې د لومړۍ ورځې څخه معلومېده چې حيدر ته د هغې راتګ هيڅ خوند ور نکړ.

د هغې زړه نور هم تنګ شو. بيا بيا د هغې زړه غوښتل چې له دې ځايه وتښتي. دا سې په نورو د اوږو بار جوړيدل ورته سخت پرېوتل.

- د يو چا دومره ذمه داري اخستل رېښتيا هم سم نه وي. حيدر سم ويلي ول چې هغوی به ما تر کومه دلته ساتي او حيدر زما د عزت باره کې څنګه دا سې سوچ کولای شي، لکه څنګه چې هغې ته څرګنده ده چې پخوا د هغې پلار زما مور خوښوله او اوس يې هم خوښوي او اوس د هغې ښځې لور د هغوی د اوږو بار ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په زړه کې د حیدر نظر سم ګڼه او هغه پوهیده چې هغه د دې باره کې څه سوچ کوي.

- که زه خپلې ترور کره هم نه شم تللی نو بیا په یوه نه یوه لاره باید له دې کور څخه لاړه شم. ریښتیا هم زه دلته تر ډېره نشم پاتې کېدای.

هغې په همدې مېز خپل زړه کې پرېکړه کړې وه.

□□□

د سرمد د واده خبر خپور شوی و. د واده نه یوه میاشت وړاندې ساز او سرود پیل شوی و. په دا سې محفلونو کې یې ناسته د پخوا څخه نه خوښېده. په دې شپه هم همدا سې وشول. کله چې د شپې ډوول وهل پیل شول نو د دوی کور ته یې غږ راته. هغې له دې هر څه هیڅوک نه شو منع کولای او نه یې هم څه اراده لرله.

د واده څخه درې څلور ورځې وړاندې د هغې د کشر تره لوریانو یې په زوره محفل ته راوستې وه، هغې ورڅخه انکار هم نه شو کولای ځکه واده ته یو څو ورځې پاتې وې او دا هرڅه ختمېدل. د هغوی سره به کېناسته خو یوا ځې به یې چکې وهلې او یو نیم دوه ساعته وروسته به یې هغه ځای پرېښود.

په دې شپه هم هغه خپلې کوټې ته وختې راغلې وه چې د عارفین مور کوټې ته راغله.

- سبا ! ته راشه، ستا تره ویلې ول چې بره د عارفین کوټه کې بسترې خورې کړو ځکه لږه شیبه وروسته نور میلمانه راروان دي. د ښځو انتظام خو خالد خپله کړی دی خو د سړیو لپاره ځای نشته. لاندې خو تا ته معلومه ده چې ځای نشته. هسې هم سبا ته نجمه او سلمی هم خپلو بچو سره د سرمد واده ته راځي. نو ځکه ما فکر وکړ چې د عارفین کوټه ورته

تیاره کړم، هغه هسې هم لا نه ندی راغلی.

- سمه ده، کاني، زه به تاسو سره لاړه شم.

هغې په ډېر خوشبین انداز دا خبره وکړه او پا څیده. په لومړي ځل ورسره د تره ښځې په دومره مینه خبرې کړې وې. که نه هغې خو تل په بده لهجه هغې سره خبرې کولې. دواړه ګودامي کوټې ته لاړل نو تره ښځې د بسترو راویستلو کې وه چې څه وریاد شول،

- سبا ! ما نه خو بیخي هیر شول چې آسیه ته وو ایم چې زه د عارفین کوټه کې بسترې ړدم. ما ته دا سې ښکاري چې هغې به بسترې وړې وي ځکه دلته بسترې کمې دي. ته دا سې وکه د عارفین کوټې ته لاړه شه او وګوره چې هلته بسترې شته که نا. هسې به بسترې وړو راوړو.

- سمه ده، کاني. زه ګورم بیا راځم.

هغې تابعداری سره سر وخوځوه او لاړه. د عارفین د کوټې دروازه خلاصه وه، دننه څراغ مړ وو خو نری غوندې رڼا بهر ته راتله. هغه لږه شیبه په خپل ځای ودریده.

- دننه څوک شته؟

هغې د بهر نه غږ وکړ.

- سبا ! زه یمه دننه. د عارفین کوټې څراغ هولډر کې څه ستونزه وه. زه هغه جوړوم. مشرې کانې راته ویلې ول.

هغې د تره ځوی عادل اواز وپېژنده. په ډاډمن زړه دننه لاړه. هغې په یو لاس کې لالټین او په بل لاس یې څراغ جوړولو کو ښښ کاوه.

- ما کوټه کې کتل چې دلته بسترې شته که نه، خو دلته یوه بستره هم نشته.

هغې په تته رڼا کې کوټه ولېدله.

- ښه اوس چې دومره راغلې هم یې نو دا سې وکه چې دا لالټین...

د عادل خبره په نیمایي کې پاتې شوه چې چا د بهر څخه دروازه بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عادل یو دم د مېز څخه راښکته شو.
- دا څه وشول؟
هغې خپل حواس له لاسه ورکړي دروازې په لور منډه کړه. هغې د دروازې خلاصولو کوښښ وکه خو دروازه د بهر له خوا بنده وه.
- سبا ! چا د بهر نه قلف اچولی...
هغې د ډېر خفګان په وارخطايې کې وويل.
- زه دروازه ټکوم. کاني لاندې ده هغه به يې پرانيزي.
عادل نور هم وارخطا شوی و، هغې نه ځراغ جوړول هم هېر شوي ول.
څو دقيقې تېرې شوې نو هيڅوک رانغلل، سبا هم خپل حواس له لاسه ورکړل. دواړو د يو نازک صورت حال سره لاس او ګريوان شول. بيا يو دم د لاندې څخه د شور اواز تر غوږو شو. سبا هم نوره دروازه نه ټکوله. شور څه عجيبه غوندې وو. سبا په ويره عادل ته وکتل. د لالټين په تته رڼا کې د عادل زېړ مخ نه شو پټيدای. غږونه ورو ورو رانږدې کېدل. سبا د کاني غږ وپېژنده. هغې په لوړ اواز ژړل او ورسره يې څه ويل. بيا يو څو کسان په زينو کې په تيزۍ بره راروان ول. هغوي دواړو څخه ساه وتلې وه، دروازې ټکولو پر ځای يې يو بل ته کتل. مشرې کانې چې څه ويل هغه ټول دوی واوريدل. هغوی پوه شول که اوس دروازه ټکوي هم نه نو دروازه به خلاصه شي.

□□□

هره ورځ به يې اخبار اخيسته او هر اعلان به يې کتنه. هر ځای چې به ورته مناسب ښکاريده نو هلته به يې خپل اسناد ليږل. اوس ورته معلومات وشو چې يواځې ليسانس څخه هيڅ نه جوړيږي، هر چېرته لږ تر لږه د ماسټرۍ کسان پکار ول او که چېرته دولسم ټولګي فارغ هم پکار وو نو

ورسره به يې ليکلي ول چې بايد تازه فارغ وي خو د ساره د فراغت څلور کاله تېر شوي ول. اوس په دې ډاډه شوې وه چې د دندې لپاره د ذمه دارۍ ورکولو مسلې نه خلاصه وه.
هغې لا تر اوسه عارفين عباس ته د دندې لټون باره کې نه وو ويلي. هغې دا فکر کاوه چې د دندې موندلو نه وروسته به ورته وو ايي. هغه په دې ډاريده که عارفين نه د دندې لټولو باره کې وو ايي نو کېدای شي هغه يې منع کړي. ورو ورو ورته د انټرويو لپاره زنګونه راتلل او د کور څخه بهر وتل يې هم پيل کړي ول.
عارفين ته يې لا تر اوسه نه وو ويلي چې هغه انټرويو لپاره مختلفو ځايونو ته ځي. کله کله به عارفين کورته ټيليفون کاوه نو کارکونکو به ورته ويل چې هغه خپلې کومې ملګرې کورته تللې. ساره به کارکونکو ته هم دا ويل او تلله به او کله به چې عارفين خپله د ساره څخه پوښتنه کوله نو هغه به ډاډه کېده.
عارفين عباس هم دا فکر کاوه چې هغه ورو ورو عادي حالت ته راګرځي او خپل ځانته مصروفيت پيدا کوي. ساره ته په لومړي ځل دا احساس وشو چې ښار څومره لوی دی ځکه تر اوسه د کور څخه دومره لرې نه وه تللې او د دندې تر لاسه کول څومره ستونزمن کار دی. هغې ته په لومړي ځل د مور له کبله په کارخانه کې کار پيدا شوی و. هغه دا ځل د کومې غوره دندې په لټه کې وه چې خپل ضروريات پوره کړي.
ټوله ورځ به پياده دفتر په دفتر ګرځېده، اخر ورسره عادت شوې هم وه. هغې دا فکر کاوه چې په ټوله نړۍ کې ددې لپاره يوه دنده هم نه ده پاتې.
په دې شپه هم د معمول مطابق د شپې ډوډۍ پر مهال د عارفين او حيدر تر منځ په فرانسوي ژبه خبرې کېدې او هغې په ډېر بې زړه توب خپله ډوډۍ خوړله. د معمول پر خلاف د ټولو څخه وړاندې عارفين د ډوډۍ له مېز څخه پاڅيد. ساره هم ډوډۍ خوړلې وه. د عارفين د تلو نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې هغې غوښتل لاړه شي نو حيدر ورته وويل،
- يوه شېبه ساره ! زما تاسره يو څو خبرې وې.
حيدر فيرني خوړلو سره هغې ته وويل. هغه په حيرانۍ په خپل ځای کښناسته.
- ما نن تاسو د ايريا کارخانې سره ليدلې وئ، آيا پوښتلې شم تاسو ولې هلته تللي وئ؟
د اوبو ګيلاس يې لاس کې نيولی، ساره څخه وپوښتل. ساره ته دا پوښتنه د توقع خلاف وه. هغه تر ډېره غلې وه او بيا يې ځان سره پريکړه وکړه،
- زه هلته نه وم تللې.
هغې په ډېر ډاډمنه لهجه دروغ وويل.
حيدر د ډېرې حيرانۍ څخه د هغې په لور کتل. شايد هغې د ساره څخه داسې سپين دروغ ويلو اميد نه درلود.
- خو تاسو نن په کور کې نه وئ؟ ما کارکونکي څخه پوښتلي ول.
- هو زه په کور کې نه وم. زه خپلې يوې ملګرې خواته تللې وم، خو ايريا کارخانې ته نه ووم تللې.
ساره خپله هم حيرانه وه چې هغه څنګه په ډاډمنه لهجه دروغ وايي.
- کېدای شي، ما کوم بل څوک ليدلي وي، بخښنه غواړم.
د حيدر خبرې څخه داسې ښکاريده چې هغې د ساره په خبره باور نه وو، او هغې هسې بې څه بخښنه وغوښته.
ساره پاڅيده او خپلې کوټې ته راغله. هغې ته د حيدر دې پوښتنو خوند ورنکړ او نه هم په دې خبره خفه وه. خو يو څو ورځې د احتياط له وجې د کور نه ونه وتله. خو يو څو ورځې وروسته يې بيا خپلو هڅو ته ادامه ورکړه.
په دې ورځ هم د دوه ځايونو انټرويو ورکولو وروسته دريم ځای ته روانه

وه. د بس تمځای سره ولاړه وه، ناڅاپه يو موټر راغی او خواکې ورسره ودريد،
- راځئ، تاسو چې چېرته ځئ زه مو رسوم.
ساره بې اختياره خپل زړه کې وويل،
- يا الله ! څه ضرور و چې دې سره مې د اخري انټرويو نه مخکې کتل.
هغه په نه زړه د موټر شاته سيټ په لور روانه شوه.
- ساره ! زه ستا موټر چلونکې نه يم. تاسو مخکې سيټ ته راشئ.
هغې مخکينۍ دروازه خلاصه کړه، هغه پرته د کوم اعتراض نه مخکې سيټ کې کښناسته.
- چېرته تلل غواړئ تاسو؟
حيدر موټر روان کړ او ويې پوښتل.
- زه کورته تلم.
هغې يو ځل بيا دروغ ويلي ول. حيدر د هغې مخ ته وکتل.
- که بل چېرته ځئ نو زه مو رسولای شم.
- نه، زه کور ته تلل غواړم.
د څو شيبو لپاره موټر کې چپتيا وه.
- تاسو ټوله ورځ چېرته ګرځئ؟ هره ورځ خو څوک ملګري کره نه شي تللی.
حيدر پرته د هغې مخ ته کتلو هغې څخه وپوښتل، ساره زړه کې وويل بايد رېښتيا ووايي.
- زه د دندې په لټه کې يم؟
حيدر لومړې د همدې ځواب توقع لرله،
- ښه نو ځکه هغه ورځ ايريا کارخانې ته تللې وې.
ساره د خپلې تيرې خبرې رد ول نه غوښتل.
- نه، زه هلته نه ووم تللې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ساره ! تاسو هلته تللي وای. ما بل څوک نه وه لیدلي. ما چې تاسو د هغه کارخانې نه په وتلو کې لیدلې وی، ستاسو د انکار نه وروسته ما هلته ټیلیفون کړی واو ستاسو باره کې مې پوښتلي ول. که په هغه ورځ ماسره ملګري نه وو نو زه به دې خواته درغلی وم.

ساره باندې دا خبرې ډېرې بدې ولګیدې. هغې هیڅ نه ویل

- څو مره زده کړه لرئ؟

څوشیبې وروسته هغې پوښتلي ول.

- پوهنتون نه فارغه یم.

- کومه رشته کې؟

- اقتصاد او...پښتو.

فرانسوي ویلو سره غلې شوه. او بیا یې فرانسوي ویلو پر ځای پښتو وویله.

- پلار مې ددې نه خبر دی چې تاسو دندې په لټه کې یاست؟

هغې د یوې اوږدې چپتیا نه وروسته بیا پوښتلي ول.

- زه به یې ورته وروسته ووایم.

دا ځل یې مخ ورواړوه او ورته یې وکتل،

- ګورئ ساره ! تاسو زمونږ کور کې اوسیږئ. او دا زمونږ مسولیت دی چې تاسو څه کوئ یا غواړئ څه وکړئ. پلار باید ددې هرڅه نه خبر وي. وروسته که څه خبره وشي نو ټوله پړه به د پلار په غاړه وي ځکه همغوی تاسو خپل کور کې ساتلي یاست. زه د نورو خلکو ذاتي معاملو کې ننوتل نه غواړم، خو په راتلونکې کې تاسو د دندې لپاره د کور څخه بهر ځئ نو پلار ته باید ددې هر څه معلومات وي او که دا سې ونه شي نو زه به پلار ته ووایم. زه هیله لرم چې زما په خبرو باندې غور وکړئ.

هغې چې څنګه په ښه ډول فرانسوي کې خبرې کولې د هغې څخه یې څو چنده په پښتو ژبه خبرې کولې. خو په دې وخت د ساره لپاره د زهرو څخه

کمې نه وې. هغه یې دروازې سره ښکته کړه او لاړ. هغه سترې سترې قدمونو کورته ننوته.

□□□

دروازه پرانستل شوې وه. بهر ډېری خلک ولاړ ول او د توقع مطابق ددوی دواړو بهر راوتو سره نور هم حیران شول.

- مشرې کاني ! چا د بهر نه...

سبا په اخري ځل د صفایې هڅه وکړه.

- ما بنده کړې وه تر څو ټولو ته ستاسو دواړو کړنه وښایم.

مشرې کاني د زمري په څېر سترګې راویستې وویل.

- په تاسو څه شوي دي. دا تاسو څه وایې. همدا تاسو خو زه بسترو لیدلو ته رالیږلې ووم.

سبا په تیز غږ وویل.

- کم اصلې، شیشکې ! ما دلته بسترو لیدلو لپاره رالیږلې وې. زما ماغزه خراب ول چې زه به د عارفین کوټه کې بسترې ږدم. بې غیرتې ! بې حیا ! ته په دې نه شرمېدې زما د څوی کوټې ته راننوځې. وئ زما عارفینه ! هغه ددې بې حیا انجلۍ نه څه خبر وو.

مشرې کاني خپل مخ په څپېړو وهه او دا یې ویل.

- تاسو دروغ وایې، کاني ! تاسو په ما تور لګوئ.

- په هوښ راشئ کاني، خدای لپاره په هوښ راشئ. دا سې خبرې مه کوئ. تاسو خو ماته د ځراغ هولډر جوړولو لپاره ویلي ول.

عادل په قهرجنه لهجه د کاني مخې ته لاسونه ونیول او ویې ویل.

- زه په هوښ راشم؟ زه په هوښ راشم؟ ستاسو دواړو کړنې نورو ته ونه وښایم. ستاسو دواړو کارنامو باندې پرده واچوم. عارفین خو ته د ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څېر ګڼلې. تا د ورور په شا کې غشي ننباسه. یا الله زه ددې ورځې لیدلو نه مخکې ولې مړه نشوم.

مشرې کاني لاسونه مروړل او په لوړ غږ یې ورسره ژړا هم کوله. سبا یو ځل خپلې مور ته وکتل چې د بت په څېر یو کونج کې ولاړه وه. د هغې کشرې خور هم ژړل.

- مشرې کاني ! ما هیڅ نه دي کړي. الله پوهیږي چې زه بې ګناه یم. زه د عارفین مېرمن یم، زه هغې ته څنګه دوکه...

هغې لا خبره نه وه ختمه کړې چې مشرې کاني په زوره په مخ څپېړه ووهله.

- نوم مه اخله، بې حیا ! د عارفین نوم مه اخله. ته د عارفین لپاره مړه شوې. ستا په څېر بد چلنه ښځه دې کور ته راولو. هلئ لاړ شئ، د کور سړي راخبر کړئ. هغوي ته ووایې راشي وګوري چې په دې کور کې قیامت راغلی دی.

مشرې کاني بیا خپل لاسونه مروړل پیل کړل.

- د خدای نه ووېرېږئ، کاني ! خدای نه ووېرېږئ.

عادل یو ځل بیا خبرو منځ ته راټوپ وهل.

- تاسو دواړه د خدای نه ولې ونه ډار شوئ؟ زه به تاسو دواړه ټوټې کړم او سپو ته به مو واچوم، تاسو زه چېرته پرېږدم.

مشرې کاني په کرکجنه لهجه وویل.

- ته یوه ذلیله ښځه یې. تا پخپله مونږ دواړه په دې جال کې راګیر کړو. ته څه فکر کوئ چې ته به ما وژنې او زه به درته دلته ناست یم، خو یوه خبره په یاد لره، زه که بیرته دلته راغلم نو ژوندئ دې نه پرېږدم.

عادل د ادب کلمې یوې خوا کېښودې او په قهرجنه لهجه یې وویل. ددې نه وړاندې چې څوک هغه ونیسي، په منډه له هغه ځایه لاړه. مشرې کاني د هغې د منډې له کبله هیڅ غږ ونکړ.

- که دا بې ګناه و، نو ولې تښتیده؟ وګوره عالیې ! د خپلې لور کارونه دي. ما څومره پوه کړې وې چې دا مه پرېږده له کوره ووځي. تا زما یوه خبره هم وانه وریده. اوس ټول عمر سر ټیټې ګرځه.

مشرې کاني سبا ته وکتل او دا یې ویل. هغې په سرو سترګو ژړل. سبا دیوال باندې ډډه وهلې ناسته وه. ډله خلک تری چاپیره ولاړ ول. هغه د عادل په څېر نه شوه تښتیدلای او هغې غوښتل هم نه چې وتښتي. هرڅه چې کېدل، هغه نه پوهېده چې څه روان دي. هو که په څه پوهیده نو هغه د ډله خلکو په بد نظر کتل ول. هغه ددې په انتظار کې وه چې تره او نور خلک به راشي او مشره کاني به پوه کړي خو د هغې دا توقع یوازې توقع پاتې شوه.

د عارفین مشره خور لاندې لاړه او هرڅه یې چې د مور څخه اوریدلي ول، ټول یې خپل پلار ته وویل. هغه د سکروټې په څېر بره راغی. مشرې کاني چې هغه ولېد نو بیا یې کېسه د سر نه پیل کړه. د سبا په لیدلو د خپل کنټرول څخه بهر شو. هغې د سبا خبره وانه وریده. د هغې خبره اوس هیچا نه اوریده. هغې ته داسې ښکاریدل لکه ګونګې شوې چې وي یا نور کاڼه شوي وي. د ګنده الفاظو یو باران وو چې د مشرې کاني د خولې څخه راوتل.

- زه یې نه پرېږدم. زه به یې شل ډزه وولم تر څو راتلونکې کې څوک دداسې حرکت جرآت ونه کړي.

هغې یو دم دا پریکړه کړې وه او لاندې راښکته شو. مشرې کاني ته هم حالاتو ترینګلتیا احساس وشو، ورپسې لاندې راښکته شوه.

- بی حیا ! ځه لاړه شه، خپل کور ته، نوره څه ننداره جوړول غواړئ؟ ته غواړئ زما پلار تا ووژني او خپله اعدام شي. زمونږ کور خو دې تباه که. ځه لاړه شه ددې ځای نه. ورکه شه ددې ځای نه.

ناڅاپه د عارفین مشره خور ددې په لور راغلې وه، هغه یې د لاس نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولې او په زینو کې یې ځان پسې کشوله. د هغې ځادر هملته پاتې شو.
د عارفین مشرې خور یې ځادر راخیستو ته هم پرې نه ښوده. د هغې په
مخ د اوښکو سیلاب جوړ و، پرته د ځادره لاندې یې راوستله.
لاندې یوه عجیبه ننداره جوړه وه. تره یې خپله تمانچه لټوله، مشرې
کانې او د هغې دوه ورونو یې د نیولو هڅې کولې. د سرمد پلار د هغې
څخه تمانچه واخیسته. سبا د ړندو په څېر حویلۍ ته راوویستل شوه.
- زما لپاره ته مړه شوې یې. زما کور ته د راتلو ضرورت نور نه لرئ.
چېرته چې غواړې هلته لاړه شه. خو خپل نجس قدمونه دې کور ته مه
راوړه.
حویلۍ ته راوتو سره یې د شاه له خوا د مور اواز تر غوږ شو. هغې د
خپلې لور اقصی لاس نیولی خپل کور خواته منډې وهلې. ددوی د کور
حویلۍ پرته د ټولو کورونو حویلۍ کې ډله ډله خلک ولاړ ول. څوک یې
پیژندل او څوک یې نه پیژندل. خو ددې څخه وروسته به یې ټول خلک تر
عمره پورې پیژني. نور ورته په پښو ودریدل ګران ول. هغه په ځمکه
کېناسته او خپل سر یې زنګنو دپاسه کېښود. بیا ناځاپه یې د مشر تره
غږ تر غوږ شو. هغه د کور څخه راوتی و او ددې په لور راروان وو.
هغه بې واکه د خپل ځایه پاځیده.
- زه به ورته وو ایم چې زما سره څه وشول.
هغې له ځان سره فکر کړی و. د هغې خوله هم د کنځلو ډکه وه. د هغې مخ
د اور په څېر سور و.
- مشر تره ! زما خبره واورئ؟
د هغې رانیږدې کېدو سره یې ویلې ول خو هغه خبرې اوریدو ته راغلی
نه و. رانیږدو کېدو سره یې په دواړو لاسونو د هغې ویښتان ونیول.
- داسې مه کوئ، مشر تره !
هغې له ویری څخه په لوړ غږ وویل.

برنډه د خلکو څخه ډکه شوې وه. ماشومان یې لیدلو لپاره نیږدې راغلي
ول. هغه یې د ویښتو څخه نیولې، خوله له کنځلو ډکه، په ځمکه
راوغورځوله. بیا له پښې بوټ وویست. هغې ورته د ډېرې ویرې له وجې
کتل.
- کاکا... !
د هغې غږ په ستوني کې وچ شوی و. هغې په ټول زور د بوټ ګوزارونه
پیل کړي ول. سبا د هغې لاس نیولو کوښښونه کول. هغې وهلو ته نور هم
زور ورکړ. په یو لاس کې یې هغه د ویښتانو نیولې وه. سبا په دواړه
لاسونو د هغې پښې ونیولې.
- مه کوئ کاکا ! داسې د ټولو وړاندې مې مه وهئ. که وژل مې غواړئ نو
هم سمه ده، که نه زه خپله خپل ځان وژنم.
هغې په خپل جوش سره په سر ګوزارونه ورکول. هغې په اخري ځل برنډه
کې ولاړ خلکو ته وکتل او بیا یې خپل سر ښکته کړ.
مشر تره یې لا د ګوزارونو باران جوړ کړی و. هغه پرته د څه ویلو او شور
نه په مسلسله توګه وهله. له لرې د اقصی د ژړا غږونه اوریدل کېدل.
- دا ولې، څه وشول خورې؟ دا یې ولې وکړل؟
هغې په چغو ژړل. هغې ځواب ورکول غوښتل خو هیڅ یې نشو ویلای.
د درد احساس ورو ورو ډېریده. هغې یو ځل سر پورته کول او اقصی
لیدل غوښتل. هغې سر نه شو پورته کولای.

□□□

د حیدر اخطار ورکول ورته بې ارزښته ول. هغې د دندې لټون لا پسې
ګړندي کړی و. خو یو څو اونۍ نورې هم داسې تېرې شوې. خو وروسته
دښوونیز مرکز په مرسته د اتم ټولګي زده کونکي ته په کور کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضي درس ورکول پيل کړل. د دوه ساعتو په بدل کې دوه زره روپۍ ددې لپاره ډېر په زړه پورې وو. هر ماسپښين دوه بجو نه تر څلورو پورې درس ورکول لپاره تلله او عارفين عباس ته يې ويلي ول چې د خياطۍ زده کړې لپاره کوم کورس ته ځي. عارفين پرته د کوم اعتراض هغې ته اجازت ورکړی و. او حيدر هم په دې حيران و چې يو دم د دندې لټولو پر ځای خياطي زده کولو لپاره ځي. خو هغې پرې ډېر غور ونه که. هغې دا فکر کاوه چې کېدای ساره باندې هغه خبرو تاثير کړی وي.

نن ورځ رخصتي وه او يو ملګرې ورسره ليدلو ته راغلی وو. ساره، عارفين سره چمن کې ناسته وه. حيدر او ملګرې يې ډوډۍ خوړلو کوټه کې ناست ول، خو د کړکۍ څخه بهر کتلو سره يې ملګرې حيران شوی و.

- دا څوک ده؟

هغه په ګوته د باندې په لور اشاره وکړه چېرته چې ساره او عارفين ناست ول، چاې څښه. حيدر په دې پوښتنې حيران شو.

- دا زما د پلار د تره د لور، لور ده. زمونږ کره اوسيږي. ته يې پيژنئ؟

حيدر ورڅخه پوښتلي ول.

- نه هيڅ نه. په اصل کې دا زما خوريي ته درس ورکوي. دلته مې ولېده نو حيران شوم. نو ځکه مې وپوښتل.

حيدر د هغې په خبره غلی شو.

- د کله نه درس ورکوي؟

هغې يو څو شېبې ځنډ وروسته پوښتلي ول.

- په دې خو خبر نه يم. اصل کې دوه درې ورځې وړاندې خور کور ته تللی وم نو هلته مې ولېده، نور خبر نه يم چې د کله نه درس ورکوي.

هغې ورته هر څه په تفصيل سره ويل، خو حيدر ترينه نورې پوښتنې ونکړې. د هغې طبيعت ناڅاپه خراب شو. د هغې ملګرې يوه شيبه نور هم ناست وو، بيا لاړ. د ملګرې تللو نه وروسته نيغ حويلۍ چمن ته راغی

چېرته چې ساره او عارفين تر اوسه ناست ول.

- ساره! ما تاسو ته ويلي ول کوم کار چې هم کوئ نو پلار ترينه خبروئ خو تا زما خبرې هيڅ پروا ونه لرله او پلار ته دروغ ويلو سره درس ورکولو لپاره ځئ.

هغې پرته د سلام نه نيغ په نيغه هغې سره خبرې پيل کړې وې. عارفين لکه په هيڅ چې نه وي پوه شوې، اخبار په مېز کېښود. ساره لکه ټول حواس چې يې دلاسه ورکړي وي، حيدر ته کتل. هغه هيڅ نه پوهيده چې هغه به داسې راګيرېږي او حيدر به د عارفين عباس پر وړاندې ددې رازونه راسپړي.

- څه خبره ده حيدره! ساره څه کړي دي؟

عارفين په ډېره حيرانۍ د هغې څخه پوښتلي ول.

- تاسو دې نه پوښتنه وکئ.

حيدر د هغې په لور اشاره وکړه. ساره خپل سر ښکته نيولی و.

- ولې ساره! څه شوي؟

عارفين د هغې څخه پوښتلي ول. هغه هيڅ نه پوهيده چې هغه څه ووايي. هغه غلې ناسته وه، حيدر بيا وويل.

- دا کوم چاته درس ورکولو لپاره ځي. د کوم تعليمي مرکز له خوا.

عارفين عباس د ډېرې حيرانۍ له وجې د څو شېبو لپاره هيڅ نه ويل.

- ساره! دا ولې کوئ؟ څومره پيسې چې زه درکوم، آيا هغه کافي نه دي؟ او که چېرې هغه پيسې بسنه نه کوي نو ما نه نورې هم اخيستی شې خو داسې...

ساره د هغې خبره پرې کړه،

- تره! ماته تاسو نه پيسې اخيستل ښه نه ښکاري، زه غواړم هغه پيسې مصرف کړم.

هغې د خپل زړه خبره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عارفین د هغې څېرې ته کتل،
- په اصل کې په دې کور کې اوسېدل او په تاسو باندې بوج جوړېدل ښه نه ښکاري. زه دلته اوسېدل هم نه غواړم.
- ولې؟
عارفین بې واکې وپوښتل.
- تره ! زه نه پوهېدم. مور ما چېرته او د چا خواته لیږي او عارفین عباس د هغې څه خپل دی. ستاسو او دهغې څه خپلوي ده، زه د هغې باره کې نه پوهېږم، خو په لږ څه چې پوه شوې یم هغه زما د خوښې سبب نه شي جوړېدای. زه پوهېږم تاسو په دې خبره خفه کېږئ خو ما لپاره ستاسو دواړو خپلوي د ویاړ وړ نده نو له دې کبله زما لپاره دلته اوسېدل ستونزمن دي. زه پر تاسو هیڅ حق نلرم چې له تاسو څه وغواړم یا دلته اووسم. نو ما څکه تاسو ته ویلي ول چې تاسو زما ترور سره زما اړیکه ونیسئ، زه هغوي سره اوسېدل غواړم، خو تاسو ماته د هغې اجازت رانکړ. نو زه اوس د دندې په لټه کې یم خو تر اوسه مې دنده نه ده ترلاسه کړې. لږ تر لږه زما خرچه خو پرې وشي. دندې تر لاسه کولو سره له دې ځایه ځم.
د هغې ورو غږ خبرو دواړه حیران کړي ول.
- ساره ! ته ځانته څنگه اوسېدلای شې.
عارفین په واخطایې وپوښتل.
- تره ! ډېرې انجونې ځانته اوسیږي او بیا زما د پاره خو څه خاص خبره نده څکه د مور په شتون کې هم زه یو اځې اوسېدم.
- ساره ! که ته غواړئ یا نه غواړئ، ته به همدلته اوسیږې. زه دې یو اځې هیڅېرته نه پرېږدم. سبا ستا مسولیت زما په غاړه ایښې دی، زه به تا هیڅکله داسې حالت ته پرېږدم؟.
عارفین د پریکړې په انداز کې دا هرڅه ویلي ول.

- خو زه...
عارفین د هغې خبره پرې کړه.
- ساره ! په دې مسله نورې خبرې مکوه. ته زما لور په شان یې. دا کور چې څومره د حیدر دی هغومره ستا دی. ته زما لپاره مخکې هم بوج نه وې او راتلونکې لپاره به هم نه یې. زما او د سبا خپلوۍ باره کې غلط فکر مکوه. دا سمه ده چې مونږ دواړو یو بل خوښوو او د څه شي له کبله زمونږ واده ونه شو. خو زمونږ ترمنځ یو اځې دا خپلوي نه وه. مونږ ډېر ښه ملگري وو نو په دې لحاظ ستا پر ما حق دی.
- خو تاسو ولې نه غواړئ چې زه خپلې ترور خواته لاړه شم؟
- سبا نه غوښتل چې هاغه کور ته لاړه شې.
- هغې ولې نه غوښتل؟
- زه نه پوهېږم چې هغې ولې نه غوښتل.
- زه پوهېږم چې هغې د خپلې کورنۍ په خلاف واده کړی و. هغوی ټول هغې څخه خفه دي. او هغوي ټولو مور سره خپلوي پرېښې وه. مور به دا فکر کوي چې هغوي به اوس هم خفه وي او کېدای شي ما ځان سره ونه ساتي. خو زه فکر کوم چې د مور د مړینې سره به د هغوي غوسه هم ختمه شوې وي. لږ تر لږه هغوی سره د خبرو له لارې د هغوی خفگان ختمولای شم.
عارفین په دې خبرو حیران شوی و.
- ساره ! تاته دا هرڅه چا وویل؟
- هیڅچا هم نه. ما خپله معلومه کړې ده. زه ماشومه نه یم. زه اوس لویه یم په هر څه پوهېږم.
- هر څه هغس ښدي لکه څنگه چې ته فکر کوې. د ډېرو خبرو نه ته ناخبره یې. د ډېرو شیانو باره کې ستا خیال غلط دی.
هغې په سترې لهجه دا هرڅه وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو بیا تاسو ماته وواییٔ. ریښتیا څه دي. مور ددې شیانو باره کې ماته هیڅ نه دي ویلي، تاسو خو ویلې شئ کنه.

- ساره ! زه ستا اړیکه ستا ترور سره ونیسم خو سبا هیڅکه دا نه غوښتل چې ته هلته لاړه شې.

د هغې توقع پر خلاف عارفین د هغې خبره منلې وه. هغه له خپل ځایه په چټکۍ پاڅیدلی و.

حیدر په دې ټولو خبرو کې برخه وانه خیسته خو په خوند یې ددواړو خبرې اوریدې. عارفین تلو نه وروسته حیدر هم دننه لاړ. خو ساره تر ډېره هلته ناسته وه.

□□□

سترګو خلاصولو سره یې د تریخ درد احساس وکه. کوټه کې تیاره وه. د کوم ځای نه د چیمچارانو غږونه اوریدل کېدل. هغه په قالینه پرته وه. هغې په ورو د پاڅیدو هڅه وکړه. په ډېره مشکله په خپل ځای کېناسته او دیوال ته یې تکیه ولګوله. تېره شپه ورته د یو ډارونکي خوب په څېر ښکاریده. هغې د تېرې شپې پېښې یادولو کوښښ کاوه. د ډېر وخت ډبولو وروسته مشر تره تللی و. بیا وروسته ورو ورو برنډه کې ولاړو خلکو ځای پرېښود. د هغوی ټولو تلو نه وروسته په ډېره سختته له ځایه پاڅیده او ځان یې کور ته ورساوه.

د کور دروازه خلاصه وه. د کومې کوټې نه د مور او اقصی د ژړا او د عظیم د خبرو غږ اوریدل کېده. هغه کوټې ته راغلې وه. او بیا مور ددې په راتګ خنګه خبره شوې وه، هغه ددې کوټې ته راروانه په لوړ غږ ویل،

- خپل ځان شرمولو وروسته بیا دلته ولې راغلې یې؟ بې حیا، څه لاړه شه، ته زما لپاره مړه یې.

- ما ځان ندې شرمولې. تاسو ټولو په ګډه زه شرمولې یم. صبر وکه عارفین راشي. ټولو ته به معلومه شي چې دروغجن څوک دې او ریښتیا څوک وایي.

- هو، رابه شي عارفین. هرو مرو به ستا په مخ لاړې تو کولو ته راځي. تاته طلاق دپاره به راځي. سبا ! ته خو زما کور لپاره د مار نه هم زهرجنه ثابته شوې. ما ولې ته د پیدا کېدو سره ونه وژلې.

- ومو وژلم مورې ! څو ساعته وړاندې تاسو ټولو زه ووژلم. اوس راپاتې څه دي چې د هغې پیغورونه راکوئ.

- دې بې شرمې ته ګوره. اوس ځان نه بیګناه فرښته جوړوي. اوس منکریږي. که ما وس درلودې سبا ! نو د ټولو پر وړاندې مې وژلې. تا خپل ځان په دې دنیا کې خپله وشرموه. بله نړۍ کې به دې الله وشرموي. ته ګوره سبا ! څومره به نوره وشرمېږې.

- نور د هیڅ ضرورت نشته مورې ! زه چې څومره شرمېدم تاسو وشرمولم. اوس د نورو وار دی. ستاسو، ددې کورنۍ هر کس چې په ما تور لګولی.

- څومره دروغ به وایې سبا ! څومره دروغ به وایې، ټولو لیدلې، عادل سره په کوټه کې او بیا هم وایې چې ته ریښتیا وایې.

- هو ټولو لیدلې یم...ټولو لیدلې یم. بس الله نه یم لیدلې. ستاسو لیدل نه لیدل یو شان دي. د خلکو په لیدلو یا نه لیدلو زه پروا نه لرم.

هغې په لوړ غږ چغې کړې،

- مور ددې کوټې نه بو څه...

لدې څخه وروسته د هغې کوټې ته هیڅوک رانغلل. هغه په ځان نه وه پوه شوې چې کله ویده شوه او کله سهار شوی و. کوټه کې اوس هم تیاره وه، بس اوس یوازې د عارفین انتظار و. یوازې هغه و چې ددې د ژوند پریکړه یې کولې شوه. هغه په دې ډاډه وه چې عارفین به پرې باور کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغې ته به ګناهګاره نه وايي.
هغه په همدې ماښام راغلی و. مور ته يې مخکې نه معلومات و چې هغه نن راځي. او هغې ته به څه وايي هغه هر څه يې برابر کړي ول. هغې ته يې ښه راغلاست هم په ژړا کړی و او بيا د اوښکو او چغو سره يو ځای يې په هغې قيامت راښکته کړی و. عارفين په هيڅ شي باور نه راتلو ، هغه بې ساه بت په خپل ځای ولاړ او د هغې خبرې يې اوريدلې. عادل د کور څخه تښتيدلی و او ټول ثبوتونه د سبا په خلاف جوړ شوي ول خو هغې يو ځل سبا څخه پوښتل غوښتل. هغې ورسره خبرې کول غوښتل. هغې د مور خبرو اوريدو وروسته د سبا کور په لور راغلی و. سبا د هغې په ليدلو په سلګو سلګو ژړلې ول. د هغې پدې حالت ليدلو د هغې زړه خرابيده. خو هغه چې د څه لپاره راغلی و د هغې اړيکه زړه سره نه وه،
- سبا ! ماته ووايه، تا څه کړي دي؟
- عارفينه ! ما هيڅ نه دي کړي. باور وکه. ما هيڅ نه دي کړي. آيا زه داسې کولای شم؟آيا زه تاته دهوکه درکولای شم؟
- خو دا ټول چې وايي...
- ټول خلک دروغ وايي.
هغې په بې واکۍ د عارفين خبره پرې کړه.
-آيا سترګو ليدلې حال دروغ کېدلای شي.
- سترګې هيڅ نه ښکاره کوي. سترګې خو هغه څه ګوري څه چې زمونږ زړه او دماغ ليدل غواړي.
- سبا ! نن دې فلسفه بنده کړه. نن په هغه ژبه خبرې وکه چې زه پرې پوهيدلای شم، په کومه ژبه چې زما باور راشي ته بې ګناه يې او تا هيڅ نه دي کړي.
سبا د هغې په لهجه حيرانه شوه. هغه لس ورځې مخکينی عارفين نه و. هغه ورسره خواخوږۍ لپاره نه و راغلی. هغه د بيګناه ثابتولو ثبوت

لپاره راغلی و. هغې په مړاوې غږ ټوله کيسه واوروله. هغه بې تاثيره ښکاريده. هغه پوه شوه چې اخري لوبه يې هم وبايله.
- ته دا وايې چې دا هرڅه زما مور کړي دي، کنه؟
د سبا خبرې ختمېدو سره يې ترې پوښتلي ول. هغه غلې وه، هغه پوه شوه چې دا کومه پوښتنه نه وه.
- که ته او عادل ريښتونې يې او زما مور دروغ وايي نو عادل چېرته تللی دی؟ ولې وتښتيده؟ مخامخ ولې نه راځي. خپلې بيګناهۍ ثبوت لپاره ولې نه راځي.
هغې په لوړ غږ ووېل.
هغې تر څو شيبو هيڅ نه ويل.
- نو تا هم ومنله چې زه...
عارفين د هغې خبره پرې کړه.
- ما هيڅ نه دي منلي. خو ته ماته د خپلې بې ګناهۍ ثبوت راکه. ماته ددې خبرې ثبوت راکه چې دا هرڅه زما د مور د سيسه وه او ستا عادل سره هيڅ اړيکه نشته او تاسو دواړو هلته..
هغې د خبرې پای ته رسولو نه مخکې خپل سر ونيو او کېناست.
- زما سره هيڅ ثبوت نشته. د هيڅ خبرې ثبوت نشته او زه بيا هم وايم چې ما هيڅ نه دي کړي. ما هيڅ ګناه نده کړې. هو الله ته معلومه ده. هغه پوه دی. هغې نه پوښتنه وکه...
هغه په دې خبره چغې کړې او پاڅيد.
- خداې نه څنګه پوښتنه وکم، زه کوم پيغمبر يم؟
- خلک وايي خدای په زړونو کې دی. ته خپل زړه نه و پوښته.
- زه زړه نه ولې وپوښتم، زه تا نه ولې پوښتنه نه کوم؟
- زه ريښتيا وايم او ته باور نه کوې. که زه دروغ ووايم ته به ژر باور وکې. ته ولې نه وايې چې ته د خلکو په خبرو باور لرې. مانه يوائې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصدیق غواړئ.
هغې خپلې شونډې وچیچلې، هغې ته یې کتل بیا پاڅید.
- ته غواړې کنه چې الله نه پوښتنه وکم. زه به د الله نه د هرڅه پریکړه کوم. قران کریم به راوړم ستا مخې ته. په هغې لاس کېږده او ووایه چې ته بې گناه یې، تا هیڅ نه دي کړي.
- که پریکړه په قران کریم باندې کېږي نو خپله مور هم راوله. لومړې هغې ته ووایه چې په قران کریم لاس کېږدي او ووایي چې هغې زه او عادل یې ستا کوټې ته نه وو لیږلي. هغې دا ټوله د سیسه نه ده جوړ کړې. که چېرې هغې داسې ونکړل نو هغه به هم د خپلو بچو پر وړاندې په بوټ ووهل شي لکه څنگه چې ستا پلار ماسره وکړل. ووایه راولې خپله مور؟
د عارفین سترگې د ډېر قهر نه سرې شوې.
- راولم یې. خپله مور هم راولم.
هغه دروازې پورې لاړ او هلته ودرید
- او سبا ! که ته دروغجنه ثابته شوې، نو زما د هر رنگه خپلوئ او د هر څه څخه باور ختم شي. حتې د خدای څخه هم...
هغې دا وویل او د کوټې څخه ووت.

□□□

د هغې ورځې نه وروسته په کور کې قید پاتې شوه. درس ورکول یې پریښي ول ځکه حیدر په دې خبره نیوکه درلوده چې د ملگرې خوریې ته درس ورکوي او دا د هغې لپاره د شرم خبر ده. په کوم بل ځای کې د درس ورکولو کوښښ نه وو کړې. هغه ددې په انتظار وه چې عارفین به د هغې ترورو سره خبره کوي او دې ته به څه ووایي خو لا تر اوسه هغې هیڅ نه وو ویلي. هغه ټوله ورځ به کور کې بې مقصده گرځېده. کتاب ویلو ته یې

هم زړه نه کېده. یوه عجیبه غوندې ناارامي یې په مغزو باندې سپره وه.
بیا یوه ورځ د عارفین د ټولو مشرې خور ورته ټیلیفون وکه. هغې په دې خبره حیرانه شوې وه.
- ساره ! ما تاته ویلي ول زمونږ کره بیا راشه او ته رانغلې. ما په هغه ورځ ستا انتظار کاوه.
هغې د سلام اچولو وروسته د هغې څخه گیله کړې وه. هغه په دې خبره خوشاله غوندې شوه.
- عمه ! ما هلته درتلل غوښتل خو ماسره د کور پته نه وه او یواځې نشم درتلای.
- د کور پیدا کولو څه مشکل دې. ته حیدر ته ووایه، هغه به دې راورسوي.
هغه یې په خبره غلې شوه.
- سمه ده، یوه ورځ به درشم.
- یوه ورځ نا ، زه به دې سبا انتظار کوم. ته هرومرو راشه.
هغه په خپله خبره ډېره ټینگه شوه. د شپې ډوډۍ پر مهال یې عارفین عباس سره خبره شریکه کړه، هغه غلې ناست و، ډوډۍ یې خوړله او کله چې هغه پوه شو چې د هغې په خبرو یې غور ندی کړی، نو له خپل ځایه پاڅید او ویې ویل،
- سمه ده. لاړه شه، حیدر به دې ورسوي...
- خو پلاره سبا خو زه دفتر ته ځم. زه څنگه کولای شم دا ورسوم؟
حیدر او به څښل پرېښودل او دا یې وویل.
- ته دفتر تلو سره هغه هم ورسوه او بیا یې غرمه بیرته راوله همدلته به ډوډۍ وخورو.
عارفین عباس خپله پروگرام جوړ کړی و. حیدر غلی شو. ډوډۍ خوړلو وروسته هغې په تلو تلو کې وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو سبا اته نیمې بجې ځان تیار کړئ.
هغې سر وخوځاوه. هغه اته نیمې بجې لاندې راښکته شو. ساره سهار چای څښلی و ، د هغې په انتظار کې وه.
- ځو...
هغې ساره ته کتلو سره وویل.
- تاسو چای نه څښئ؟
- نه...
حیدر لاسي ساعت ته کتلو سره وویل. هغه ورپسې شاته روانه شوه. حیدر د دهلیز دروازه پرانیسته او خپله تلو نه وړاندې یې هغې ته اشاره وکړه. ساره په ډېره حیرانۍ هغې سره خوا کې تیریدو سره وروکتل. د هغې وتلو نه وروسته حیدر هم بهر ووت. ساره پام نه و ، راغله او د موټر شاته سیټ سره ودریده خو حیدر ورته د مخکې سیټ دروازه پرانیسته او په لوړ غږ یې وویل.
- ما تاسو ته مخکې هم ویلي ول، چې زه ستاسو موټر چلونکی نه یم. که ما سره چېرته تلل غواړئ نو مخکې سیټ کې به کښېنئ.
ساره په چټکۍ مخکې سیټ کې کېناسته. څو دقیقې وروسته موټر په پاخه سرک روان شو.
- تاسو چېرته دنده لرئ؟
- سیټي بانک کې کار کوم.
دا یو اځیني پوښتنه او ځواب وو چې پنځه لس دقیقه یې سفر کې ددوی دواړو تر منځ وشو. پنځه لس دقیقې وروسته موټر د یوې زړې خو پراخه ودانۍ مخې ته ودرید.
دننه لاړه شئ، چپ لاس ته چې کوم کور دې. هلته زما دواړه تروریانې او سیږي.
- دواړه تروریانې؟

- اصل کې دا کور زما د نیکه دی. مشره ترور څو کاله وړاندې کونډه شوې ده او د کشرې ترور طلاق شوی دی. نو د هماغه ورځې نه دواړه د خپلو ماشومانو سره همدلته اوسېږي.
حیدر وضاحت سره هر څه وویل.
- خو زه یو اځې دننه څنګه لاړه شم؟
هغه ویریدلې ښکاریده.
حیدر ورته په حیرانۍ وکتل،
- ولې یو اځې تګ کې څه دي. خیر زه مو دننه رسوم.
هغې د موټر دروازه پرانستلو سره ویلي ول. یو ځل بیا یې ساره ته د مخکې تلو وویل. ساره په خوښۍ دواړه یو رنګه ودانیو ته وکتل. کور ته رسیدو سره یې نوره هم خوشاله شوه کله چې یې د عارفین مشره خور په انتظار کې ولیده.
- عارفین راته بیګا په ټیلیفون ویلي ول چې سبا به حیدر سره دلته راځي. زه د هماغې وخت نه ستا انتظار کوم.
هغې په غیږ کې نیولو سره وویل.
- زه به دوه نیمو بجو شاوخوا کې تاسو پسې راځم.
حیدر ساره ته ویلي ول.
- نه، ساره به نن نه ځي. هغه به نن همدلته پاتې کېږي. ته سبا ماښام دې پسې راشه.
مشرې ترور سمدلاسه پریکړه کړې وه.
- ولې ساره؟
حیدر ساره نه پوښتلي ول، ساره یو دوه کې حیرانه شوه.
- نه، ترور، زه دلته نه شم پاتې کېدې.
- ولې ساره ! د شپې ولې نه؟ ته پوهیږې، نن به درته د سبا کور هم وښایم.
- د مور کور؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساره باور نه راتلو.
- هو ستا د مور کور. دا خواکې خو دی.
هغې د ساره شوق نور هم زیات کړ.
- سمه ده. تاسو نن ما پسې مه راځئ. زه نن همدلته پاتې کېږم.
هغې سمدلاسه حیدر ته خپله پریکړه ویلې وه.
- ښه ترور، زه اوس ځم.
حیدر لاسي ساعت ته کتلو سره ویلي ول.
- وی، دومره زر. کېنه چاې خو وڅښه.
هغې د حیدر پاتې کېدو هڅه کوله.
- نه ترور. په ما باندې د دفتر ناوخته کېږي. سبا ماښام به راشم. بیا به چای وڅښم. اوس نه.
هغې خدای پاماني واخسته او لاړ. هغې لا تر څو چای څښنه چې د عارفین دویمه خور لاندې راروانه وه. هغې ورته هم په مینه ښه راغلاست وویل. د چایو څښلو نه وروسته مشرې ترور له ځان سره کړه او پاتې دوه کورونو ته یې بوتله. ساره په دې پوه شوه چې هیڅوک د هغې مور خخه خفه ول. هر چېرته د هغې د مور ذکر په ډېره مینه کېده.
- نه پوهېږم موري! تاسو ولې داسې کور پرېښی و. دلته خو ټولو ستا تېروتنه هېره کړې ده. تاسو خو په ژوند کې یوځل دلته راتلئ.
هغې بیا بیا همدا سوچونه کول.
- هغوي ماته دومره مینه راکوي، نو آیا مور ته به یې نه ورکوله. خو نه پوهېږم هغې ولې خپل ژوند په دې غلط سوچ کې برباد کړه.
هغه اوس په مور بدگمانه شوې وه.
د غرمې ډوډۍ نه وروسته مشرې ترور د مور کور ته بوتلې وه.
- ستا نیا او خاله امریکا تلو نه مخکې دا کور خرڅول غوښتل. نو بیا پلار هغوي منع کړل. وروسته بیا...وروسته بیا...

د خبرو منځ کې د ترور ژبه ونښته. بیا ستا نیا ددې کور په خرڅولو کلکه شوه نو بیا عارفین دا کور واخیست. نو د هماغه وخت نه بند دی. هغه دلته هیڅوک اوسیدو ته نه پرېږدي او نه هم خپله دلته راځي. د هغې کلیانې ما سره دي. زه یې هره اونۍ خلاصوم او صفا کوم یې.
ترور دروازه پرانستلو سره وویل. ساره ته دننه تلو سره عجیبه غوندې احساس وشو.
- نو مور مې دلته اوسیده، هغې دا هر څه ولې پرېښې ول او یوه جونګړه کې اوسیده. آیا هغې هیڅکله د داسې اسانتیاوو فکر نه وو کړی.
هغې په دیوال لګیدلې رسامۍ باندې لاس وهلو، له ځان سره فکر کاوه او ترور دروازه پرانستله.
- دا ستا د مور کوټه ده.
هغې دروازه پرانستلو سره ویلي ول. هغه په یوه عجیبه شوق سره دننه لاړه. کوټه کې تیاره وه. ترور دننه تلو سره پردې لرې کړې. کوټه روښانه شوه. هغې څلور خوا کتل. لومړې څه چې یې ولېدل هغه د کوټې کونج کې د مطالعې یو غټ مېز او ورسره خواکې الماری د کتابونو څخه ډکې وې. هغه په چټکۍ د کتابونو په لور لاړه، کتابونو باندې یې یو نظر تیر کړ او شاته ترور څخه یې وپوښتل.
- مور مې څومره تعلیم کړی و؟
- هغه پوهنتون کې وه. انګلش کې یې ایم-ای کوه، او بیا...نو بیا یې پرېښوده.
ترور ناڅاپه خفه شوه. داسې لکه د هغې په سر چې غر راپریوتې وي.
- ایم-ای انګلیسي کې، او ټول عمر یې د کپړو کارخانه کې د دوه زرو روپو په بدل کې کار وکړ. اخر ولې؟
هغه نوره هم خفه شوه. کله به یې خپله مور فرانسوي ژبه خبرو کولو کې لیده نو فکر یې کاوه چې کېدای شي د کوم خپلوان څخه یې زده کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. هغه پوهيده چې مور يې تعليم يافته ده خو د پوهنتون تر حده ، دا يې سوچ هم نه وو کړې. الماری د رنگارنگ کتابونو څخه ډکه وه. د شکسپير ناولونو نه تر رحمان بابا ديوانونو پورې، د ادبياتو اړوند هر رنگه کتاب دلته موجود وو. هغې په خفگان دې کتابونو ته کتل.

- مور پوهنتون ولې پريښود ؟

هغې يو ځل بيا شاته ترور څخه وپوښتل. هغې هاخوا ديخوا وکتل.

- نه پوهيږم.

هغې د خپلې پوښتنې ځواب موندلې وو.

- هلته هغې زما پلار سره ولېدل او بيا يې هر څه پرېښودل.

هغې ځان سره سوچ کاوه. هغه د مطالعې مېز سره کېناسته. په خپل لاس يې د مطالعې مېز گردونه پاک کړل. بيا يې د هغې روکونه پرانستل پيل کړل. هغه بند نه وو ، پکې د خطونو بنډل پروت وو.

- ترور ! که تاسو تلل غواړئ نو تللې شئ، زه لږه شيبه دلته پاتې کېدل غواړم.

- ته دلته ځانته نه ډارېږې؟

هغې ورڅخه وپوښتل.

- د کومې خبرې وېره؟

هغې په حيرانۍ وپښتل. د ترور رنگ زيړ وتښتيد.

- هو ، د کومې خبرې وېره.

هغه له ځان سره بوږنيده له کوټې ووته. ساره يې په حالت هيڅ پوه نشوه ، هغې پسې شاته کتل.

يو ځل بيا د خطونو په لور راغله. ډېر خطونه په فرانسوي ژبه ليکل شوي ول، هغه د ليکونکي په نوم ليدلو حيرانه شوه. هغه خطونه عارفين عباس ليکلي ول. مور فرانسوي ژبه د چا څخه زده کړې وه، ددې پوښتنې ځواب يې تر لاسه که خو ددې باور نه راتلو چې د هغوي دواړو

تر منځ تر دې حده اړيکه وه. هغې يو خط راواخيست او لوستل يې پيل کړل.

کاغذ ډېر زوړ شوي وو ، بعض ځايونو ليکل هم وران شوي وو. وار په وار يې ټول خطونه لوستل پيل کړل.د يو خط په لوستلو لکه بت بې ساه شوه.

- تا چې په خپل تير خط کې څه ليکلي دي، بيخي سم دي. زه هم نه غواړم چې زمونږ واده دې په ډنگ ډونگ وشي، زه نه پوهيږم چې دلته دا خلک يوې ذاتي معاملې نه ولې دومره غټه ننداره جوړوي. خو بيا هم ته خفه کېږه مه. ډسمبر مباشت کې چې کله کور ته راشم نو کور واله به مجبور کړم چې د نکريزو په څېر رواجونو باندې وخت نه ضايع کوي. زه هم پوهيږم چې ته به هم خپله کورنۍ په دې خبره راضي کړې.

- يا خدايه ! دا ټول څه دي؟

هغه خپل سر لاسونو کې ونيو.

-آيا عارفين کاکا سره د مور نکاح هم شوې وه، نو بيا زما پلار د کومې خوا نه منځ ته راغی؟

هغې د خط ليکلو تاريخ ليدل غوښتل. دا خط ددې د پيدا ايښت نه يوه نيم کال مخکې ليکل شوی و.

- ايا مور مې د نکاح کولو سره سره عارفين تره ته دوکه ورکړه؟

هغه هيڅ نه پوهيده. ناڅاپه يې په زړه کې تېر شول. هغې دواړه خطونه خپل د ستکول کې واچول. اوس د شک کولو هيڅ ضرورت نشته. يو څه کارډونه عارفين عباس دې ته د نکاح مبارکۍ لپاره ليکلي ول. هغې هغه کارډونه هم د ستکول کې واچول. له مور څخه يې شېبه په شېبه زړه بد يده. هغې نور خطونه او کارډونه بيرته خپل ځای کې کېښودل او بهر راووته. ترور هلته نه وه. کېدای شي هغه خپل کور ته تللې وي.هغې د کور بهرنۍ دروازه په ورو بنده کړه او د ترور د کور په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ماښامه پـه نا زړه ترور سره ناسته او د هغې خبرې اوريدې. پنځه بجې د توقع خلاف حيدر راغی. د هغې طبيعت خراب معلومېده.

- پلار خفه وو، ويل يې ساره بيرته کور ته راوله؟

هغې راتلو سره ترور ته ويلي ول.

- خو هغه د شپې لپاره پاتې کېږي.

- تاسو خو د شپې خبره کوئ او هغه ماته په دې غوسه و چې د هغې وينا مطابق بايد غرمه ډوډۍ يې کور ته رسولې وه.

- ته ورته ووايه چې ساره خپله غوښتل هلته پاتې شي.

- تروري! تاسو ته خو د پلار د غوسې معلومات شته. کله چې هغه په غوسه شي نو د هيچا خبره نه مني. هغې خو زه دومره ورټلم. هغه ويل تا ته چا ويلي چې هغه د شپې لپاره هلته پريږده. ماته دا حق چا راکړی دی. ما ورته دا هم وويل چې هغې محترمې خپله غوښتل هلته پاتې شي خو هغې هيڅ نه اوريدل. اوس مهرباني وکړئ، آغلې ساره! تاسو راځئ.

هغې د زاريو په لهجه دا هر څه ويل. ساره وشرمېده او په خپل ځای ودريده.

- ته ځه راځه. اوس خو درته هسې هم کور معلوم شو.

ترور ورته وويل. هغه په نه زړه حيدر سره روانه شوه. د حيدر طبيعت ډېر خراب و. هغه کور ته رسيدو سره بره لاړ او بيا ډوډۍ خوړلو ته هم رانښکته نه شو.

عارفين عباس ورته هيڅ ونه ويل خو هغه يې د انداز څخه پوه شوه چې هغه ترينه ډېر خفه دی. په ډېر بې زړه توب يې هغې سره ډوډۍ خوړلې وه او خپلې کوټې ته تللې وه. کوټې ته راتلو سره يې هغه خط او کارډ راوباسه او يو ځل بيا يې لوستل پيل کړل.

□□□

سبا په دې باوري وه چې هغه تره ښځه به هيڅکله په دروغو په قران کريم لاس نه ږدي. عارفين خپل مور او پلار راوستل. نورې تره ښځې يې هم راغلې وې. د سبا کوټې ته تر اوسه دومره خلک نه وو راغلي. هغه پاڅيده او اودس يې وکړ. لومړې يې د اوښکو په اوبو اودس کړې وو. بيا يې مخ او سترګې پاکې کړې او کوټې ته راننوته. کوټه کې چپتيا وه، لکه ټولو چې هيڅکله خبرې نه وي کړي. د هغې په عارفين زړه بديده.

- که مور يې په قران کريم لاس کې نه ږدي نو د هغې به څه حال وي. هغه به څه کوي؟

هغې عارفين ته په کتلو سوچ کاوه او بيا د هغې مور مخ ليدل غوښتل. هغې سر ښکته نيولې غلې ناسته وه. عارفين اقصی ته د قران پاک راوړلو ويلي ول. سبا خپلې مور ته وکتل، د هغې سترګې اوښکو څخه ډکې له ځان سره پټ پټ څه ويل. اقصی قران پاک راوړی و. عارفين قران پاک واخست. هغه د خپلې مور خوا ته راغی.

- مورې! تاسو په قران کريم لاس کېږدئ او دا ووايې چې تاسو د سبا او عادل پر ضد کومه دسيسه نه وه جوړه کړې او هغوي دواړه مو زما کوټې ته نه وو استولي.

عارفين قران کريم د خپلې مور په لور ونيو او دا ويې ويلي ول. د سبا زړه درزا پسې زياته شوه، د هغې ساه ګانې بندې شوې. تره ښځې قران کريم لاس کې نيوه. هغه څه چې عارفين ويلي ول خو ځله يې تکرار کړل،

- الله...

سبا داسې حس کړل لکه څوک چې يې زړه په چړو وهي. هغه په دې باوري وه چې هغه به هيڅکله قران کريم لاس کې دروغ ونه وايي. دهغې باور غلط ثابت شو. په هغې يې باور نه و په قران کريم يې باور و.

- څوک داسې څنګه کولی شي چې قران لاس کې ونيسي او دروغ ووايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ځان سره سوچ کوو.
- او اوس که زه هم په قران کريم لاس کېږدم نو د کوټې ټول خلک به فکر کوي چې يو پکې دروغجن دی او هغې په دروغه په قران کريم لاس کېښود.
عارفين مور څخه قران کريم واخيست. هغه اوس ددې په لور راغی. د ټولو سترګې اوس ددې په لور وې. هغې ساه نه شوه اخيستې، هغه ددې په لور راروان و.
سبا مشر تره ښځې ته وکتل، د هغې په څېره کې نه کوم خجالت، نه کوم درد، نه کوم شرم، د هغې په څيره کې هيڅ نه ول. هغې د خپلې مور څېرې ته وکتل. هلته هم نا ارامي وه، اوښکې وې، هيله وه. اقصې دروازې ته تکيه وهلې ولاړه وه. عارفين ددې په لور راغی.
- سبا ! ته دا ووايه چې ته بې ګناه يې. او عادل سره هلته په خپله خوښه نه وې تللې.
هغې قران کريم ددې په لور ونيو. هغې د عارفين څېرې ته وکتل. هغې ورته هم سترګو کې کتل. عارفين سترګې بل لور ته کړې.
- دا واخله، قران پاک.
هغې ورته ويلي ول. سبا سر ښکته کړ، هغې قران کريم لاس کې ونه نيو.
د عارفين ساه بنده شوه.
- سبا ! دا ونيسه، قران پاک.
هغې يو ځل بيا په بې کرارۍ وپوښتل. سبا نه سر پورته کړ او نا يې قران کريم واخيست.
- سبا !
د مور د خولې څخه يې يو غږ پورته شو. اقصې په سلګو سلګو ژړل. د عارفين مور سر جګ نيولې ولاړه وه. عارفين ستړي قدمونه په شا راغی، هغې قران پاک د مطالعې په مېز کېښود. د سبا مور او اقصې په

ژړا ژړا له کوټې ووتل. دواړه تره ښځې هم د کوټې لاړې. سبا سر پورته کړ.
- عارفينه ! زه تا نه د هيڅ شي غوښتنه نه لرم او نه به يې راتلونکې کې ولرم. بس ما ته خپل نوم راکه، ما ته طلاق مه راکوه. ته دوهم واده هم وکه زه هيڅ نيوکه نه لرم.
- تا ته د نوم څه ضرورت دی؟
هغې په لوړ غږ وويل.
- عارفينه ! په ما رحم وکه.
- تا په ما رحم کړی دی؟ وو ايه ستا په ما زړه سوځېدلی دی؟ نو بيا زه څنګه رحم کولای شم. سبا کريم ! زه عارفين عباس په خپل هوښ او حواس تا ته درې ځله طلاق درکوم.
هغه د کوټې څخه ووت. تره ښځه او تره يې هم د کوټې څخه ووتل. هغه په خپل ځای لکه بت ناسته وه.
- سبا کريم ! زه عارفين عباس په خپل هوښ او حواس تا ته درې ځله طلاق درکوم.
همدغه جمله يې يو ځل بيا تر غوږو تېره شوه. هغه د خپل ځايه پاڅېده او مطالعې مېز سره کېناسته. په ډېر احتياط يې قران پاک را واخيست.
- يو څوک نه يو څوک خو به د قران کريم اسره له ځان سره لري نو که خلک ما پرېږدي نو په دې زما واک نشته.
هغې قران کريم خپلې سينې سره نيولې په سلګو سلګو ژړل.

□□□

- کاکا ! تاسو ته مې يوه خبره کوله.
د هماغې شپې په سهار يې عارفين عباس څخه پوښتلې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آیا داسې نه شي کېدای چې زه د خپل مور کور کې اووسېږم. هغه کور خالي دی نوکه تاسو ته هم څه اعتراض نه وي چې زه یواځې اوسېږم ځکه هلته به راسره دواړه تروریانې او نور خلک وي.

عارفین په دې خبره حیران شو.

- ساره ! دا ته څنګه خبرې کوې. که ته د هغه ځای نه راغلې یې نو ددې دا مطلب نه دی چې ته دې هلته اووسېږې. آخر ته په دې کور کې څه ستونزه لرې؟ ته ولې دلته خوشاله نه یې؟

هغې چاې څښل پریښې ول.

- خبره د خوښۍ یا نه خوښۍ ده نو ځکه د خپلې مور کور کې خوشاله یم. او بیا هغه هم ستاسو کور دی. زه به ستاسو په کور کې اوسېږم، دلته یا هلته.

- خو زه نه غواړم ته هلته اووسېږې، او نه به هم درته ددې خبرې اجازت درکړم. که سبا ژوندۍ وه نو هیڅکله به یې هغه کور ته نه وې پرېښې.

هغه په دې خبره رانیغه شوه.

- ولې اخر، هغې ولې زه هلته نه پرېښودم. داسې کومه څه خبره ده هلته. هغې کوم داسې کار کړی دی چې هغه خپل کور ته نه شي تللی. حالانکه هغې ته تلل پکار ول. هغې باید لیدلې ول چې ټولو د هغې غلطي بخښلې ده. د کورنۍ پر ضد واده صحي خو دا دومره غټ جرم ندی چې هغه د تل لپاره د خپلې کورنۍ څخه لرې اووسیده. هغې زه هم ټول عمر یواځېتوب په اورو سیځلم خو اوس د ټولو سره لیدل غواړم، د ټولو خواته تلل غواړم.

هغه په لومړي ځل خپلو احساساتو څخه بهر ووته. حیدر پرې هم زړه وسوځېد.

- پلاره ! زما په فکر که چېرې دا د خپل مور په کور کې اوسېدل غواړي نو دا کومه غلطه خبره نده، زه خو وایم چې ددې ځای څخه ورته هغه ځای

سم دی.

هغې د ساره لپاره خبره وکړه خو عارفین په ډېره بده لهجه هغه ورټه،

- ته خپله خوله بنده که، ستا په دې خبرو کې هیڅ کار نشته.

حیدر هیڅ فکر نه کاوه چې هغه به د ساره په وړاندې داسې رټل کېږي. د هغه مخ سور شو او چای یې نیمایې کې پرېښود، لاړ.

- تاسو ماته ووایې، تاسو څه پریکړه کړې ده؟

ساره لا تر اوسه په خپله خبره ولاړه وه.

- ساره ! سبا به په دومره وړو وړو خبرو دومره ضد نه کاوه څنګه چې ته کوې.

هغې په عجیبه انداز عارفین ته وکتل

- خو زه به ډېر داسې کارونه وکړم چې هغې کړي دي.

- نه ساره ! زه به دې هیڅکله هغه کور کې اوسیدو ته پرینږدم.

هغې خپله پریکړه واوروله.

- سمه ده. نو تاسو زما نیکه سره خبره وکړئ. زه هغوي سره اوسېدل غواړم.

عارفین په بې وسۍ د هغې مخ ته وکتل، په لومړي ځل یې په داسې ضد کولو لیدله.

- سمه ده، زه به دې نیکه سره خبره وکم.

- تاسو ماته ووایې، چې کله به خبره کوئ؟

- ژر ورځو کې.

هغې په نه زړه دا وویل او پاڅېد.

درې ورځې وروسته یې هغه خپلې کوټې ته وغوښته.

- ما ستا خاله سره خبره کړېده. لږه شیبه وروسته به ټیلیفون وکړي، ته ورسره وغږیږه.

د هغې په لیدو یې ورته وویل. د هغې زړه درزا زیاته شوه. لږه شیبه کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټیلیفون زنګ راغی. عارفین غوږۍ پورته کړ او بیا یې هغې ته اشاره وکړه. هغې په رپېدلي لاسونو غوږۍ ونیو.

- السلام علیکم ساره !

- السلام علیکم.

هغې دا وویل او د هغې لوري د ژړا غږونه راتلل.

- زه ستا اقصی خاله یم. ته څنګه یې؟

هغې ښځې په ژړا دا هرڅه ویل، د ساره زړه هم ډک شو.

- زه ښه یم.

- ساره ! زما زړه غواړي، ته زما سره خواکې وې او ما غېږ کې نیولې خپله مینه درکړې وای...

بیا ترې چا غوږۍ واخیست او هغې ته یې ډاډ ورکاوه. بیا د هغې لورې د یو سړي غږ راغی.

- ساره ! زه ستا ماما یم. ګوره ته خفه کېږه مه، ته هیڅ فکر مه کوه. څو ورځو کې به ستا اقصی خاله هلته ته درشي. ستا اسناد به برابر کړي او دلته امریکا ته به دې راولي.

هیچا د هغې مور باره کې څه ونه ویل او نا هم د هغې کومې غلطۍ یادونه وشوه. کېدای شي هغوی هرڅه هېر کړي وي. د څو شیبو لپاره یې ورسره خبرې وکړې او بیا یې خدای پاماني واخیسته. اقصی خاله اوس هم ژړل.

- څو ورځې وروسته اقصی خاله راځي او ما ځآن سره بوځي.

هغې ټیلیفون ایښودو سره وویل. د هغې مخ خولې خولې شو.

- ساره ! ته به لاړه شې؟

هغې ورڅخه په بې کرارۍ وپوښتل.

- کاکا ! زه دلته نه شم اوسیدلې. زه د خپلې کورنۍ خواته تلل غواړم. هغوی ټول زما خپل دي. ماته د هغوی ضرورت دی.

هغې په ورو غږ وویل.

- ته پوهېږې، سبا غوښتل ته ما سره اووسیږې.

- زه پوهېږم، خو مور به دا فکر نه کاوه چې د هغې کورنۍ به ما ومني. هغوی د مور ټولې غلطیانې...

- ساره ! دومره زر پایله مه سنجوه. ته چې څه فکر کوې هغه هر څه غلط دي.

عارفین عباس د هغې خبره پرې کړه.

- نو بیا تاسو ماته وواېې، ریښتیا څه دي؟

هغې ورڅخه وپوښتل. هغه په بې کرارۍ له خپل ځایه پاڅید. ساره ورباندې زړه وسوځېد.

- زه پوهېږم. تاسو څه پټول غواړئ. زه په دې هم پوهېږم چې ستاسو زړه څومره غټ دی. خو زه د تل لپاره تاسو سره نه شم اوسیدلای. که زه لاړه شم نو تاسو به ورو ورو خپل عادي حالت ته راشئ. نور ژوند به ما او ستاسو لپاره اسانه وي. که زه دلته اووسیږم نه به تاسو ماضي هېر کړئ او نه به زه خپل حیثیت. په ما ډېر ګران یاست، عارفین کاکا ! نو ځکه مو د هر رنګه ذمه وارۍ څخه خلاصول غواړم چې په آینده کې تاسو او حیدر او د هغې مېرمن او ماشومانو په سترګو کې خجالت نه کړي.

ساره له ځان سره سوچ کړې وو او بیا په ډکو سترګو د کوټې څخه تللې وه.

□□□

عادل له هغې وروسته بیا رانغې. مور او پلار ورپسې هر ځای ولټوو خو د هغې درک ونه لګیده. د سرمد واده هم ډېر سور تېر شوی وو. د سرمد د واده په دویمه ورځ مشرې کاني د سبا مور د هغې لپاره یو کور پیدا کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. د هغې مور هم څه اعتراض نه و کړی.
- د هغې سړي عمر د پنځه څلویښتو پنځوسو په شاوخوا کې دی. د هغې لومړۍ مېرمن یوه مباشت وړاندې مړه شویده. هغه شپږ اولادونه لري. یوه کارخانه کې مزدوري کوي، زه پوهیږم دا کوم ښه ځای ندی خو څه چې ستا لور کړې دي، د هغې منلو ته هیڅوک تیار ندي. هغه سړي ته مو د سبا باره کې هر څه ویلي دي. ته پوهیږې چې زه څوک په دهوکه کې نه شم ساتلی. هغه سړی اوس هم ستا لور منلو ته تیار شو. ته دعا کوه چې ستا لور هغه کور کې پاتې شي.
دا هر څه مشر تره د سبا مور ته ویلي ول. هغې مخ پټ کړی، په سلګو سلګو ژړل.
په دریمه ورځ مشر تره هغه سړی، ملا او ګواهان راوستل. سبا نه چغې وهلې او نه یې هم د نه منلو وویل. د توپان نه وروسته چېتیا په څبر یې هر څه منلي ول. او بیا یې د واده جوړه چې مور یې ورته کوټه کې پرېښې وه، واغوسته.
مور ورته دا هم ویلي ول،
- دې کور کې دې نن اخري ورځ ده، له دې ځای نه چې څه اخلې له ځان سره واخله. بیا دلته مه راځه، ته زمونږ لپاره مړه شوې یې او مونږ ستا لپاره.
- زه په رېښتیا نن مړه شوې یم او مړي له ځان سره هیڅ نه وړي. د هغې شیان د خیرات لپاره ورکول کېږي. تاسو زما هر څه د الله په نوم خیرات کړئ لکه څنګه چې تاسو زه خیرات کړې یم.
هغې په هماغه ورو غږ مور ته ویلي ول او په رېښتیا یې هم هیڅ وانه خیستل، پرته پر تن کالو څخه. هغې د کوټې هر څه همدا سې پرېښودل.
عارفین د هغې واده څخه خبر شوی و خو هیڅ یې نه وو ویلي.
- ته هیڅ فکر مه کوه عارفینه! ته ګوره زه ستا لپاره څنګه ښا پیرۍ پیدا

کوم.
مور یې ورته د ډاډګیرنې لپاره ویلي ول.
- نه مورې! اوس ما لپاره د ښاپیرۍ ضرورت نشته، تاسو هیڅ مه کوئ.
- څه، ته به اوس دویم واده نه کوې؟
- ما کله ویلي دي چې زه واده نه کوم. زه به واده خاماخا کوم خو په خپله خوښه. تاسو د دې باره کې هیڅ فکر مه کوئ.
هغې خپلې مور ته ویلي ول.
- څه! اوس دې د خوښې واده پیرۍ له سره نه دی ښکته شوي. ودې لیدل چې ددا سې خوښو پایله کنه.
مور یې د پوهولو کوښښ کاوه خو هغه غلی و. هغې نه غوښتل چې د دې موضوع باره کې وغږېږي. هغه پوهیده چې هغې سره دا سې کوم دلیل نشته چې هغه پرې بحث وکړي.
څو ورځې وروسته فرانسې ته لاړ. دوه میاشتې وروسته یې مور ته د واده عکسونه او ورسره د واده خبر رالیږلي وو. ټوله کورنۍ حیرانه شوې وه. د هغوي په کورنۍ کې په لومړي ځل چا د بهر څخه ښځه کړې وه. ټریسي هغې سره په بانک کې کار کاوه. هغې د څو ځله لیدلو وروسته د واده بلنه ورکړې وه. ټریسي د هغې بلنه ډېر زر منلې وه. د واده څخه وړاندې یې اسلام دین قبول کړی و او عارفین د هغې نوم اسماء ایښې وو. هغې اسماء ته د سبا باره کې هر څه ویلي ول. آسماء ښه مېرمن ثابته شوې وه. عارفین د خپل انتخاب نه پښیمانه نه و. حیدر هم فرانسه کې پیدا ش ی و او د حیدر پیدا ایښت نه وروسته آسماء دنده پرېښې وه.
د عارفین د واده وروسته دویم غم یې د مور لپاره دا وو چې یوه مباشت وروسته د عارفین د ټولو مشره خور د څلورو اولادونو سره کونډه شوې وه او هغوي هم ددوي په اوږو بار شوي ول.
مور څخه هر څه خطا شوي ول. اوس ورته ډېر څه یادېدل. د هغې د شپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبونه ورک شوي ول. هغه به ټوله شپه ناسته او سوچونه به یې کول.
د مشرې لور د کونډتوب نه څلور میاشتې وروسته یې د دویمه لور طلاقه شوې وه، زوم یې د کومې شته من لور سره واده کړی و او د هغې په وینا یې لومړۍ مېرمن ته طلاق ورکړی و.
خپله ملا یې هم ماته شوې وه. د هغې غوسه ځای پر ځای ختمه شوې وه. او اوس یې ټوله ورځ په عبادتونو کې تېروله. هغې څه ویل خو څوک پرې نه پوهیدل، خو یوائې الله پوهیده.
د سبا واده نه څو میاشتې وروسته د هغې خور، مور او ورور امریکا ته تللي ول ځکه هغوي ته دلته اوسیدل او د شرم نه ټیټ سر اوسیدل ستونزمن ول. سبا مور باید د اقصی واده هم کړی و خو د هغې لپاره دلته خپلوي کول اوس ناشونې ول. د سبا پلار هغوي ټول خپل ځان خواته راغوښتي ول.

□□□

- پلاره ! تاسو ډاکټر ته تللي وئ؟
حیدر د شپې کورته راتګ سره د پلار نه پوښتلي ول. د څو ورځو راهیسې د عارفین طبیعت خراب و.
- هو. زه ډاکټر خواته تللی وم، بس وینې فشار مې لوړ شوی و. نور څه نه ول.
حیدر ته هغه سترې معلومېده. هغه ورسره خواکې په صوفه کېناست.
- پلاره ! که ساره خپلې کورنۍ خواته لاړه شي، نو په دې کې د خفګان څه خاص خبره خو نشته. هغه که نن نه سبا به له دې ځای څخه ځي. او څنګه چې د هغې خاله یا ماما د هغې پاملرنه کولای شي، زه یا تاسو نشو کولای. نو په دومره وړه خبر تاسو ولې دومره خفګان کوئ؟

هغه یې فشار لوړېدو په وجه پوی و. هغه پوهیده چې د ساره د تلو باره کې خفه دی. عارفین اخبار پر مېز کېښود.
- حیدره ! هغوی به ساره زما سره بیا لیدلو ته پرینږدي.
هغوی په اول ځل دا راته ویلي ول.
- ولې به یې نه پرېږدي؟
هغه حیران شو.
- زه پوهیږم، چې هغوي به هیڅکله د امریکا نه زما خواته راپرینږدي. اول سبا تللې وه او اوس به ساره ځي. زه به ټول عمر د ضمېر په اور سوځم.
عارفین لکه ځان سره لګیا وي.
- پلاره ! دا تاسو څه وایې؟
هغه یې په خبره پوه نه شو،
- هیڅ نه.
هغې یوه اوږده ساه اخستو نه وروسته خپل مخ په دواړو لاسونو کې پټ کړ.
- پلاره ! که ساره زمونږ سره بیا نه ګوري نو څه وشول. هغه خو مونږ سره د درې مېاشتو نه اوسیږي، مونږ دواړه خو د اول نه یواځې اوسېږو. اوس به هم اوسېږو. په دې کې څه ستونزه ده.
- مخکې خبره بل رنګه حیدره ! اوس د هغې تګ سره مې زړه ډېر خفه دی. زه د هغې د وجود نه پرته د دې کور تصور هم نه شم کولای، هغه د تل لپاره دلته لیدل غواړم.
هغه ډېر بې کراره وو.
- پلاره ! تاسو هغه هیڅکله د تل لپاره نه شئ ساتلی. که تاسو په څه نه څه طریقه هغه دلته ایساره کړئ نو بیا هم یوه نه یوه ورځ خو به د هغې واده کوئ کنه، بیا به تاسو څه کوئ. زه ستاسو او د سبا باره کې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر نه یم خو څه چې تاسو ماته ویلي دي د هغې نه زه دومره ویلې شم چې تاسو تېر هېر کړئ. سبا مړه شوې ده او ساره دلته اوسیدل نه غواړي. مونږ باید د هغې د غوښتنو احترام وکړو.

- حیدره ! سبا هغه زما په حوالې...

- هو ، هغې ستاسو په حوالې کړې وه خو هغې دا هیر کړې ول چې ساره اوس وړه انجلۍ نده چې د یو سرپرست ضرورت ولري. هغه پیغله ده. د خپل ځان باره کې د پریکړې حق لري او مونږ یې نه شو منع کولای.

عارفین ناڅاپه د هغې لاس ونیو ،

- حیدره ! داسې نه شي کېدای چې ته هغې سره واده وکړې؟

هغې په ډېره عاجزانه لهجه دا ویلي ول.

- پلاره ! دا تاسو څه وایې؟

- هو حیدره ! ته هغې سره واده وکړه. بیا خو دلته اوسیدلی شي کنه.

- پلاره ! زه هغې سره واده نه شم کولای.

- ولې؟ آیا ستا کومه بله انجلۍ خوښه ده؟

عارفین په بې کرارۍ وپوښتل.

- نه پلاره ! تاسو پوهېږئ زما عشق یواځې زما مسلک دی. ما تاسو ته وړاندې هم ویلي ول او اوس هم وایم چې زه به ستاسو په خوښه واده کوم، خو زه اوس واده کول نه غواړم. زه خپل راتلونکی جوړول غواړم، په دې وخت کې واده کولو سره زه خپل راتلونکې نه شم بربادولی.

- نه به ستا راتلونکې بربادېږي او نه ستا مسلک. ساره سره واده کول به تاته هیڅ رنګه تاوان نه شي رسولې زما هر څه خو ستا دي. ته د څه فکر کوې. زه یم کنه، تاسو دواړو سره کومک کولو لپاره.

- پلاره ! واده خو یواځې زما په خوښه نه شي کېدی. د ساره خوښه هم اړینه ده. که زه د واده لپاره راضي هم شم نو آیا هغه به دا ومني؟

حیدر په یو دوه کې حیران شو.

- ته د ساره فکر مکوه. زه به ورسره خبره وکم. ته و وایه چې ته خو پکې څه اعتراض نلرې؟

حیدر یوه اوږده ساه واخیسته.

- پلاره ! زه اوس واده نشم کولای، واده به درې څلور کاله وروسته کوم، که تاسو کوژدن کوئ نو وکئ، زه کومه نیوکه نلرم.

د عارفین زړه ښه شو ،

- ډېره مننه حیدره ! ته ګوره چې ساره به یوه ښه مېرمن ثابتېږي.

په دې خبره حیدر نرۍ موسکا وکړه.

□□□

- یو څوک سبا راوغواړئ. خدای لپاره څوک سبا راولئ. زه به د هغې پر وړاندې د هغې څخه بخښنه وغواړم، تر څو په اسانه مړه شم، عارفینه ! همدا ته لاړ شه. ته یې راوله. ته ورته ووایه، راشي ما ووهي. هغې ته ووایه زما په مخ لاړې تو کړي. ماته دې سپورې ستغې ووایي، خو یو ځل دې راشي. ما د دې عذاب څخه خلاصه کړي. هغې ته ووایه د خدای لپاره ما وبخښي. یو ځلې دې ووایې چې ما بخښلې یې. عارفینه ! یو ځلې هغه راوله. خدای لپاره یو ځلې...

مشرې تره ښځې د تکلیف له وجې خپلې خبرې سر ته ونه رسولې. هغه د کوټې څخه بهر راووته. د برنډې په زینو کې کېناسته او خپل سر یې دواړه لاسونو کې ونیو.

- عارفینه ! ته سبا پسې لاړ شه. هغه د هیچا په خوله نه راځي. هغه دروازه بندوي. که هغه رانغله نو ستا مور به په همدې غملړلې دنیا کې پاتې وي. ستا مور نوره نه شي جوړېدی. غوره ده چې مړه شي، د دې عذاب څخه خو به خلاص شي. که سبا رانشي نو په همدې عذاب کې به یمه. ته لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه، ستا...ستا په خوله به راشي...
هغې سر راپورته کړ، حویلۍ کې چپتیا وه. یو ځل بیا د بهر څخه د مور زګیروو اوازونه تر غوږ شول. هغه یوه ورځ مخکې درې کاله وروسته کورته راغلی و. پلار ورته د مور ناروغۍ باره کې ویلي ول او دا یې هم ویلي ول چې ډاکټرانو ویل چې د هغې سرطان اخري حد ته رسیدلې او اوس یې د رغیدو امکان نشته. هغه د تېرو دوه کالو راهیسې ناروغه وه. هغه د دې څخه خبر وو خو خپله د راتګ پر ځای به یې پیسې رالیږلې تر څو د هغې علاج پرې وکړي، خو دا ځل یې راتلل اړین ول. هغې آسماء او حیدر هم له ځان سره راوستي ول تر څو مور یې د مړینې څخه مخکې وګوري. خو دلته د هغې لپاره د حیرانۍ خبرې پرتې وې.
درې میاشتې وړاندې یې مور د دې خبرې اقرار کړی و، چې هغې په قران کریم په دروغه لاس ایښی و او د سبا لپاره یې دا دسیسه جوړه کړې وه.
عادل درې کاله وړاندې کورته راغلی و، درې کاله د مجرمانو په څېر د کور څخه بهر تېرولو نه وروسته ترېنه مشر تره ښځې د عادل او د هغې مور او پلار څخه بخښنه غوښتې وه. کېدای شي هغې مشرتره ښځه نه وه بخښلې خو د ډېرې ناروغۍ له وجې یې پرې زړه وسوځېد او معاف کړې یې وه. او بیا د سبا په لټه کې شوي ول. بیا مشر تره د دې څخه خبر شو چې خاوند یې دا خبره نه منله چې د سبا لور یې خپله لور ده او هغې د ساره د پیدا ایښت نه شپږ میاشتې وړاندې سبا ته طلاق ورکړی و.
- زه درته د سبا باره کې دا هر څه ځکه وایم چې سبا ورځ ونه وایې چې مونږ تا ته دهوکه درکړې ده.
مشر تره ته هغه خبره وریاده شوه کومه چې یې د سبا واده څخه وړاندې د هغې خاوند ته کړې وه. هغې په خپل لاسونو د هغې ژوند برباد کړی و.
- که یو تور زما مېرمن لګولې نو د دویم ذمه وار زه یم.
هغې له ځان سره ویل.

څو اونۍ لټون څخه وروسته یې د سبا ځای معلوم کړی و. هغې د کومې ډاکټرې کور کې کار کاوه خو سبا د هغوي د لیدلو څخه انکار کړی و. بیا هغې سیمې ته تللي ول کوم ځای کې چې هغه اوسېده، خو هغې د دوی اواز پیژندلو سره دوی ته دروازه نه وه پرانیستې. هغې تر ډېره دروازه ټکوله او غږونه یې کول خو د هغې لورې هیڅ غږ نه اوریدل کېده. هغه ستړې شوي د هاغه ځایه تللي وو. هغې دا سلوک یوائې دې سره نه و کړی بلکې هر هغه څوک چې ورغلي ول همدا یې ورسره کړي ول.
عارفین په دې خبرېدو تر ډېره رډې سترګې ولاړ و،
- زه بې ګناه یم. ما هیڅ ګناه نده کړې، خو ما سره هیڅ ثبوت نشته.
- زه ریښتیا وایم. ته په ما باور نلرې. زه که دروغ وو ایم ته به باور وکړې. تا د مخکې د نورو په خبرو باور کړی دی. ما نه خو یوائې تصدیق غواړې.
- الله په زړونو کې اوسیږي، ته د خپل زړه نه وپوښته چې زه بېګناه یم که نه.
- عارفینه! ماته خپل نوم راکه، ماته طلاق مه راکوه. که ته دویم واده هم کوې، وکړه زه کومه نیوکه نلرم.
د اوازونو یو کړنګار وو چې د هغې په مغزو کې تیریده. هغې په کټ کې پرته مور د ټولو پر وړاندې ملامته کولای هم نه شوه او د سبا سره لیدل هم ول.
- عارفینه! ته به لاړ شې کنه؟
هغې د پلار غږ واورید. هغې په بې وسۍ خپلې شونډې وچیچلې.
- حیدر سره واده!
هغه د عارفین په خبره حیرانه شوه.
- هغه تا سره واده کول غواړي.
عارفین خپله خبره کړې وه. د هغې اوس هم باور نه راته چې هغې هر څه

سمه اوریدلي دي.
- کاکا ! ماسره ولې؟
هغې خپله حیرانتیا قابو کولو کې وویل.
- تا سره ولې نه؟
هغې ډېر زر ځواب ورکړی و.
- کاکا ! زه او هغه هیڅ نه جوړېږو. دا خپلوي مناسبه نده.
هغې خپله رایه ورکړه.
- هغې کې د څه کمی دی؟
هغه په بې کرارۍ وپوښتل.
- هغه کې هیڅ کمې نشته. ما کې ډېرې خامیانې دي.
- ساره ! تا کې د هیڅ کمې نشته. ته ښایسته یې، تعلیم یافته یې، پوهه یې. یو سړي ته ددې پرته نور څه پکار وي.
هغې یې د راضي کولو کوښښ کاوه.
- خو هغه په دې شیانو کې زما نه غوره دی. او ما د هغې باره کې داسې سوچ ندی کړی.
- نو اوس فکر وکه.
ساره هیڅ نه پوهیده چې څه ووایي ځکه دومره غټه پریکړه یې ډېر زر مخې ته راغلې وه. عارفین تللی و. د شپې په ډوډۍ باندې هغه ډېره واخطا وه. د معمول مطابق حیدر خپل پلار سره خبرې کولې. په درې مباشتو کې په لومړي ځل یې هغې ته په داسې نظر کتل. عارفین عباس چې د ډوډۍ خوړلو وروسته پاڅید نو هغې ساره ته وویل،
- ساره ! که تاسو بده نه ګڼئ نو سبا ماښام زه تاسو ډوډۍ لپاره بوتللې شم. زما تاسره یو څو خبرې دي.
هغه پرته د ځواب نه غلې ناسته وه. هغه تر ډېره د ځواب په انتظار و.
- تاسو پنځه بجې تیار اووسیږئ.

هغې دا وویل او خپلې کوټې ته لاړ.
راتلونکې ماښام پنځه بجې کارکونکې د هغې دروازه وټکوله،
- حیدر صیب مو غواړي.
هغې ساره ته خبر ورکه.
- زه اوس راځم.
هغې بوټان اغوستلو سره وویل. بوټانو اغوستلو نه وروسته بهر راووته. حیدر په صوفه ناست و. ددې په لیدو ودرید.
- ځو...
- تاسو کاکا ته ویلي.
هغه ددې پوښتنې په اوریدو موسکی شو.
- تاسو څه فکر کوئ، زه تاسو د پلار د اجازت نه پرته چېرته بوتلی شم. تاسو خفه کیږئ مه، ما تاسو ته ویلو نه وړاندې هغې نه اجازت اخیستی و.
- زما باره کې تاسو ډېر نه پوهیږئ، نو غوره ده چې تاسو ته خپل ځان باره کې څه ووایم.
موټر یې عمومي سرک ته تاوولو سره وویل.
- دا خو به تاسو ته معلومه وي چې زما مور فرانسوی وه. زه هملته پیدا شوې یم. دولس کالو پورې هملته ووم. نو بیا پلار ویل خپل وطن ته ځو. ما دولسم دلته وویل بیا لندن ته لاړم، هلته مې بزنس منیجمنټ کې ډګري واخسته. هلته مې د ټریننګ لپاره یو بانک کې کار وکه او اوس دلته بانک کې کار کوم. دلته د راتګ مې بس یو څو میاشتې کیږي یعنې ستاسو راتګ نه تقریبا درې میاشتې مخکې. زما مور صرف په نوم فرانسوی وه. پلار سره واده کولو او اسلام دین قبلولو نه وروسته یې ددې ځای رواج خپل کړی و. نو په دې وجه دلته اوسیدو کې یې کومه خاصه ستونزه نه درلوده. زه چې د کلې نو پوه شوې یم ما مې مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

خارجي لباس کې نده لیدلې. هغه ددې ځای خلکو په څېر کالي اغوستل.
زه تاسو ته دا هرڅه ځکه وایم چې تاسو پوه شئ چې زه شکل نه اروپایي ښکارم که نا زه د سوچ له لارې د همدې ځای یم. زه خپلې نظریې لرم. زه ډېر اجتماعي هم نه یم. زما ملګرتیا ډېره محدوده ده. د جینکو سره درس ویلو سره زه د انجونو سره ډېره ملګرتیا نلرم. زما یوائینی شوق بانکداری سره دې. هو د لوبو هم شوق لرم، یوائې د کولو نا بلکې د لیدلو هم. څه موده وړاندې ستاسو باره کې ما هیڅ سوچ نه کاوه. زما لپاره تاسو یوه میلمنه وئ او ما هیڅکله هم ددې څخه زیات ستاسو باره کې سوچ ندی کړی. زه داسې سوچ اکثره هیڅ نه خوښوم ځکه تاسو انجلۍ وئ، زما په کور کې وئ او ما خپل فرض ګڼه چې ستاسو عزت وکړم. تاسو خپل کور کې محفوظه وساتم. بیا د پلار نه ستاسو خیالاتو باره کې خبر شوم. زما په زړه کې ستاسو لپاره عزت نور هم ډېر شو. څو ورځې وړاندې پلار ماته ستاسو باره کې خبره وکړه. ما په هغې فکر وکړ او ماته داسې ښکاره شول چې تاسو یوه ښه مېرمن جوړیدای شئ. نو ځکه ما پلار ته وویل چې تاسو سره په واده کې ماته هیڅ اعتراض نشته.
پلار تاسو سره په دې سلسله کې خبره کړې وه خو تاسو هماغه وخت کې څه نه ویل. نو ما اړینه وبلله چې تاسو ته د پرېکړې نه وړاندې هر څه ووایم تر څو تاسو ته د پرېکړې کولو کې اسانتیا وي. ماته ستاسو باره د هر څه معلومات شته، او یا لږ ترلږه ددې خبرې خو راته معلومات شته چې تاسو زما نه په عمر کې څو میاشتې مشره یې. زه ستاسو په تېر وخت یا په هیڅ خبره کوم اعتراض نلرم. تاسو پوهیږئ، پلار مې ستاسو مور خوښوله. دهغوی دواړو واده نه وو شوی. په هغوی تاسو ډېر ګران یاست او هغه غواړي چې تل په دې کور کې اووسېږئ. او دا هم د هغوی غوښتنه ده چې ستاسو واده ما سره وشي. خو ستاسو څه اعتراضونه ول چې تر ډېره سم ول خو ما سره واده ته غاړه اېښودو نه وروسته تاسو دا

نشئ ویلئ چې تاسو زما په کور کې د اوسیدو حق نلرئ. زه ډېر شته من نه یم، ما خو ایله اوس دنده شروع کړېده خو زه په دې باوري یم چې ما سره دومره پیسې شته چې مونږ پرې ژوند وکړای شو. خو یو څه وخت وروسته چې زه خپله اینده جوړه کړم، نو بیا به د یو ښه خاوند په څېر هڅه کوم چې تاسو ته هرڅه برابر کړم. اوس مهال خو خپله د پلار په کور کې اوسېږم. دا موټر هم هغوی اخستی دی. نو په دې خاطر په مالي لحاظ زما حالت هم ستاسو په څېر دی. نو اوس مهال تاسو زما جرګه ومنئ او څو کاله وروسته به تاسو سره واده وکړم. چې په هاغه وخت کې لږ تر لږه ما سره په خپلو پیسو اخستل شوی موټر وي.
هغې ساره ته د کتلو پرته په دې باره کې هر څه وویل. د هغې په انداز کې کوم ویاړ یا کبر نه و. ددې خبرو په اوریدو ورسره د ساره خواخوږي پیدا شوه. د هغې د ویښتو په څېر د هغې شخصیت هم عجیبه غوندې و.
-نو اوس که زه تاسو ته ووایم چې ما سره واده وکړئ نو تاسو به څه وایې؟
ساره هغې ته مخ وروااړوو، هغه ډېر عادي بریښیده.
-هو.
هغه پوه نشوه. د هغې د خولې څخه دا لغات راووښوید.
د حیدر په مخ کې یو په زړه پورې مسکا تېره شوه.
-مننه...
بیا دواړه یو ریستورانټ ته لاړل. ساره هیڅ د هغې د خبرو په جادو پوهه نشوه. څه خبره وه چې هغې ته هیڅ کوم خفګان یا وارخطایي محسوس نکړه. هغې ورسره په مختلفو موضوعګانو خبرې وکړې، داسې لکه چې هره ورځ یې ډوډۍ لپاره بهر بوځي یا ډېری وخت ورسره داسې خبرې کوي. دا ما ښام د ساره د ژوند غوره ماښام وو. نن شپې د خوب څخه وړاندې یې چې کوم تصور جوړ و، هغه حیدر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریم ماښام عارفین په یو عادي پروګرام سره د هغوی دواړو کوژدن وکړه. په کوژدن کې د عارفین خویندې او د کورنۍ څو مشران موجود ول. ساره غوښتل چې کوژدن تر اقصی راتګ پورې وځنډول شي خو عارفین غوښتل چې دا کار زر تر زره وشي، د هغې راتګ نیټه هم معلومه نه وه نو ځکه دا وړوکي غوندې پروګرام د هغې شتون څخه پرته وشي. عارفین، ساره منع کړې وه چې اقصی ته ونه وایي ځکه هغه به په دې خبره خفه شي چې د هغې انتظار یې ولې ونه کړ.

- کله چې هغه دلته راشي زه به یې پوه کړم خو اوس مهال هغې ته د کوژدن باره کې څه مه وایه.

عارفین، ساره په دې خبره پوه کړې وه. د کوژدن نه درې څلور ورځې وروسته اقصی د خپل راتګ باره کې ویلې دي. هغه درې ورځې وروسته دلته راروانه وه.

□□□

هغې ونه پېژنده. زیړ رنګ کې تور داغونو او هډوکو والا مخ د سبا نښې کېداې. خو هغه سبا وه. د هغې د مخ څخه هغه روښنایي تللې وه. د هغې په سترګو کې هیڅ نه ول. هغې ته داسې ښکاریده لکه ټول بدن یې چې د واورې په څېر ویلې شوی وي. هغه په کور کې نه وه خو هغه تر ماښامه د هغې کور دروازې مخې ته ناسته د هغې انتظار کاوه، اخر هغه راغله. غېږه کې یو وړوکې ماشوم، ځان یې په تور څادر کې نغاړلی و. د لومړې ځل لیدو نه یې وروسته بیا سترګو کې مخامخ ورته نه وو کتلي.

- سبا! زه تا پسې راغلې یم.

هغې ته دا جمله ویل دومره ستونزمن ول لکه ستونی یې چې د اغزو څخه ډک وي او د ویلو توان نه لري. هغه غلې وه، خپل ماشوم یې په

ځمکه کېښاوه او په یوه کیلي یې دروازه پرانستله.

- سبا! ما به وبخښې؟

قلف یې خلاص کړی و، او دروازې پرانستلو وروسته دننه تللې وه.

- سبا! ماته د خبرې ځواب راکه.

عارفین دروازه نیولې وه.

- دننه راځه، دلته نندراره مه جوړوه.

هغې دروازه خلاصه پرېښې دننه تللې وه. هغه ورپسې شاته تللی و. هغې یو څراغ روښانه کړ او خپل ماشوم یې په کټ کې کېښاوه.

- وایه! څه نور غواړې ما نه؟

هغه خپله ولاړه وه.

- سبا! ماته بخښنه...

- ما بخښلې یې، نور...

سبا د هغې خبرې پرې کړې.

- آیا ته یو ځل زما مور سره لیدلی شې؟ هغه ډېره ناروغه ده، تا نه بخښنه غواړي. ډاکټرانو ویل هغه نوره ډېره ژوندۍ نه شي پاتې کېدی.

هغې سره خبرې کولو سره یې وانګیرله چې هغه ورته همداسې ګوري. د هغې څېره بې تاثیره وه. هغه خبرې کولو سره غلی شو. هغې ته رایاد شول، طلاق ورکولو په وخت کې یې هم ورته داسې کتل.

- سبا! ما چې تا سره څه کړي دي، ته هغه ما سره مه کوه.

خبرې یې ژړغونې شوې.

- زه به درشم، ته اوس لاړ شه.

هغه د خپل ماشوم سره په کټ کې کېناسته.

د عارفین حلق وچ شوی و، ساه یې هم په سختۍ اخسته.

- سبا! ته چغې کړه، ماته سپورې سټغې ووایه. ووایه زه به درنشم. ستا مور که مړه کېږي، مړه دې شي. زما د لورې دې دوزخ ته لاړه شي. ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو څه وو ایه، داسې زما خبره مه منه.
هغه نه پوهېده چې څه پرې شوي ول، هغې د زړه د تله وژړل. هغه غلې ناسته وه. هغې خپل ماشوم په غېږ کې کېنولې وو. عارفین ته یاد ول چې هغې به په ورو ورو خبرو ژړا کوله. په ډېره وړه خبره به یې د سترګو څخه اوښکې روانې وې. نن یې هیڅ نه ژړل. هغې ورته داسې کتل لکه په لومړي ځل چې ورته ګوري. هغې تر ډېره وژړل، بیا په لمدو سترګو له هاغه ځایه لاړ.
هغه په دویمه ورځ مازیګر هلته راغلې وه. عارفین خپلې مور سره ناست و. مور یې سلګۍ وهلې. هغې یې دروازه کې ولاړه ولېده. د پرون په څېر یې نن هم لور په غېږ کې نیولې راغلې وه.
مشر تره د هغې په لیدو بې اختیاره ودرید.
- سبا ! راځه دننه.
هغه دننه راغلې وه. مشر تره هغه په غېږ کې نیول غوښتل. هغې په ډېر سکون د هغې لاس له ځان نه لرې کړ.
- دې ته اړتیا نشته.
عارفین د هغې اواز واورید. ټوله کورنۍ ددې راتګ څخه چا خبره کړې وه. هغه د مور د خوانه راپاڅید.
- چېرته ده سبا ؟ چېرته ده هغه؟ هغه زما مخې ته راولئ. زه هغه لیدل غواړم.
هغې د پاڅېدو کوښښ کاوه خو پاڅېدلی نه شوه.
هغه په ورو راغله او د هغې سره په خواکې څوکۍ باندې کېناسته.
مشرتره ښځې هغه ولېده. یو دم هغه غلې شوې وه خو د هغې بدن رپېده، د سترګو څخه یې اوښکې روانې وې. بیا ټولو لیدل هغې خپل لاسونه د سبا مخې ته د بخښنې لپاره ونیول. سبا په ډېر ارام د هغې دواړه لاسونه خپلو لاسونو کې ونیول.

- ما بخښلې یاستئ. زما په زړه کې ستاسو لپاره هیڅ نشته. هغه له خپل ځایه پاڅیده. مشر تره ښځې یو ناڅاپه د ماشومانو په څېر په زوره وژړل.
- ما په تا ډېر ظلم...
مشر تره مخې مخې ته کېده. سبا د هغې خبره پرې کړه.
- ما تاسو ته هم بخښنه کړېده. ما ټول بخښلي دي.
هغې دا ویلي ول او خپل ماشوم یې غېږ کې نیولې دروازې په لور تللې وه.
- سبا ! ته هیچرې مه ځه. ته مونږ سره ووسه. خپل کور ته راشه.
کشر تره د هغې ستنول غوښتل.
- کاکا ! ماته د اوسېدو لپاره کور نه، ځای پکار دی او هغه ما سره شته.
ډېرو غوښتل چې هغه دلته اوسېدو لپاره رضا کړي خو هیڅ ګټه یې نه درلوده. مشر تره هغې پسې په ژړا ژړا تر دروازې لاړ و خو هغې و نه منله. د کومې چپتیا او خاموشۍ سره چې راغلې وه په هماغه چپتیا له هغه ځایه لاړه.

□□□

- عارفینه ! دا هر څه نه شي کېدای. لږ تر لږه زما په ژوند کې داسې نه شي کېدای. زه به پرېنږدم چې تاریخ پخپله تکرار شي. ته ځوک یې خپل ځوی سره د ساره کوژدنې کولو والا.
اقصی د عارفین څخه اورېدو څخه وروسته په غوسې ویلي ول. هغه همدا نن راغلې وه او ساره سره لیدلو لپاره نیغه د عارفین کور ته راغلې وه، که ساره هلته نه وه نو هغه به هیڅ کله د هغې کور ته تللې نه وه. ساره سره لیدلو نه وروسته عارفین خپلې کوټې ته د ضروري خبرو لپاره راغوښتې وه او هلته یې د ساره د کوژدنې باره کې ورته ویلي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اقصی ! څه چې شوي هغه هېر کړه. کومه غلطي چې له ما څخه شوې ده، زه د هغې بدله ورکول غواړم او بیا سبا خپله ساره زما په سرپرستۍ لاندې پرېښې ده.

عارفین د هغې د پوهولو کوښښ کاوه.

- د هرې غلطۍ بدله نه شي ورکول کېدای. تاسو کومه غلطي نه وه کړې بلکې تاسو گناه کړې وه. زه د دې خبرې هیڅ پروا نلرم چې سبا، ساره ستا په ذمه پرېښې ده. هغې سره چې څه شوي ول، د هغې د سادگۍ له کبله شوي ول. هغې بیا بیا باور کولو عادت درلود، هغه د بیا بیا بخښلو عادي وه، او د همدې عادت له وجې یې په دې عمر کې قبر ته ورسیده. زه دواړه عادتونه نلرم او زه به ساره سره هغه څه پرېنږدم چې زما د خور سره شوي ول.

- اقصی ! ته پوهیږې، څه چې وشول، په هغې کې زه هیڅ ملامت نه یم.

- لږ ملامت وې که ډېر. ستا قصور و، خو د سبا هیڅ قصور نه و، نو بیا د کوم جرم سزا ورکړل شوه. نه عارفینه ! زه به ساره ستاسو کور کې هیڅ کله پرېنږدم.

- اقصی ! دا کوژدن یوازې د حیدر په خوښه نه کېږي، په دې کې د ساره خوښه هم شتون لري. ددې خپلوۍ ماتولو سره هغې ته نقصان رسېږي.

- د ساره خوښه...ساره له ماضي څخه بې خبره ده که نا هغې به ستا پر ځوی لاړې هم نه وی توو کړی.

د اقصی لهجه د زهرو ډکه شوه. عارفین سر ښکته نیولی و.

- زه به ورته هر څه ووایم، بیا هغه کولی شي دا خپلوي له منځه یوسي.

- اقصې ! دا سې مه کوه. سبا ورڅخه ترنن ورځې پورې هر څه پټ ساتلي دي نو بیا تا ته ددې حق چا درکړی دی، چې ته ورته هر څه ووایې. ته په فرانسوي ژبه نه پوهیږې، دا خط واخله او په چا یې وگوره چې په دې کې یې څه لیکلي دي. د تېر وخت یادول اړین نه دي. بس د هغې خیال ساته.

دا هر څه ما ندي لیکلي. هغې لیکلي، هغې زه او زما کورنۍ بخښلې وه او هغې ستاسو کورنۍ نده بخښلې. تاسو هم ورسره هماغه څه کړې ول. تاسو پرې هم باور نه و کړی. که د هغې ژوند برباد شوی، نو په هغې کې ستاسو هم برخه شته. ولې مو د هغې واده وکړ؟ ولې مو هغه ونه ساتله؟ ولې مو پرېښوده چې د هغې ژوند تباه شي.

عارفین هم خپل عادي حالت څخه وتلی و.

- اقصی ! اوس ماضي په ماضي کې پرېږدئ. ساره ته په تېرو شلو کلونو کې هیڅ په لاس نه دي ورغلي. نو که اوس یې څه لاس ته ورغلي هغه ترې مه اخله. هغې ته د سبا باره کې ویلو سره هغه په پاتې ژوند مه ژړوه. دا سې مکوه.

اقصی د هغې په خبرو غلې وه.

- ساره ! تا ما ته په ټیلیفون نه وو ویلي چې ستا کوژدن شوې ده؟

د عارفین کوټې څخه وتلو سره یې ساره څخه پوښتلي ول. ددې پوښتنې سره یې د مخ رنگ زیړ شوی و.

- ما ویل غوښتل خو عارفین کاکا زه منع کړم. هغې ویل چې هغه به خپله تاسو ته ووایي. ما کوژدن ستاسو د راتگ څخه وروسته کوله خو عارفین کاکا هر څه په چټکۍ سره وکړل.

اقصی، عارفین ته وکتل، خو هغې سترگې ښکته کړې وې.

- ته حیدر سره خوښه یې؟

هغې ورڅخه پوښتلي ول، د هغې رنگ زیړوالي لا پسې زیات شوی و. اقصی ته یادول چې د عارفین په نوم اوریدو به د سبا رنگ هم زیړ تښتیده. د هغې شرمېدونکې مسکا ورته سبا ورپه یاد کړه.

- واده کله کوئ؟

اقصی، عارفین څخه وپوښتل.

- څو کاله وروسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، څو کاله به ساره ما سره اوسیږي.
- نه، اقصی ! ساره به همدلته اوسیږي.
عارفین د هغې په خبره وارخطا غوندې شو.
- واده څخه وروسته به په کوم حیثیت سره دلته اوسیږي؟
- څنګه چې مخکې اوسیده.
- مخکې خبره بل رنګې وه. اوس حیدر سره کوژدن کولو سره خو سوال نه پیدا کیږي چې هغه دې دلته اوسي. یا خو یې ما سره پریږده او یا یې زر تر زره واده کړه او خپل کور ته یې راوله.
اقصی په ولاړه خپله پریکړه اورولې وه. ساره د اقصی په ضد حیرانه شوې وه. عارفین هم غلی و.
- سمه ده. زه به حیدر سره خبره وکړم او سبا به تاته ووایم.
هغې اقصی ته ویلي ول.
- ساره ! ته خپل سامان تیار که، سبا دې ځان سره بوځم.
اقصې، هغه په غیږ کې نیولو سره ویلي ول.
- اقصی ! ته د هوټل پر ځای دلته اوسیدلی شې یا خپل کور ته تللې شې.
هغه اوس هم خالي دی.
عارفین ورته وړاندیز کړی و، هغې د څو شیبو لپاره پرې سوچ کاوه.
- سمه ده. زه به خپل کور کې اووسم.
هغې په ستړي لهجه خپله پریکړه واوروله.
- زه به مشری خور ته خبر ورکړم. کله چې هم غواړې هلته تللی شې.
عارفین ورسره تر موټره راغلی و.

□□□

- سبا ! داسې خپل ژوند مه بربادوه. له دې ځایه راځه، ته داسې ستونزو

سره لوبو کولو لپاره نه یې جوړه شوې. ما په ټیلیفون تره سره خبره کړې ده، هغه دې بله اونۍ کې راځي. که مونږ سره نه خو هغې سره لاړه شه، داسې ژوند تېرول به درته ګران شي.
هغه د خپلې مور مړینې نه شپږ ورځې وروسته یو ځل بیا د هغې خواته تللی و.
- دا زما ژوند دی. څنګه چې زه غواړم هغسې تیرولی شم.
- که ته داسې ژوند تېروې نو مونږ به هم په ارامه ژوند ونکړو.
- ټول په ارام دي. ټول خوشاله دي. څوک هیڅ پروا نه لري. بس یواځې زه یې بربادولم نو ټولو په یو ځای وکړل.
عارفین د هغې د خولې څخه ګیله اوریدلې وه.
- ته به نه بربادیږې، سبا ! زه به درسره واده وکړم. هر څه به سم شي.
عارفین د خپل زړه خبره کړې وه.
- د آسماء او حیدر، هغوی به څه کوي؟
هغې په عجیبه لهجه کې دا وویل.
- آسماء به یې ومني. هغه ما سره مینه لري او هغه پوهیږي چې زه تا سره مینه لرم.
عارفین په ډېر ډاډ سره دا وویل.
- زه د خلکو پښو څخه ځمکه نه شم تښتولې. زه دې درې کاله وړاندې د ګندګۍ په څېر لرې غورځولې ووم. ما ته نن هم خپل بدن ګند ښکاریږي. ته یو ښه ژوند تېروې، تېر یې کړه. زه د نورو څخه څادر پټولو سره خپل ځان پټولی نشم.
هغه اوس هم هماغه سبا وه. پخوانۍ سبا. په ظاهره بدله شوې وه خو باطن کې څنګه بدلیدی شي.
- سمه ده...ما سره واده نه کوې، مه کوه. خو خپل مور پلار خواته لاړه شه. که خپل نه د ساره باره کې فکر وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عارفین یو ځل بیا د هغې د پوهولو کوښښ وکه.
- د همدې فکر خو راسره دی اوس. زما زړه نه غواړي خپلې کورنۍ خواته لاړه شم. هغوی به ما ومني خو ساره نه مني. په هغوی به بوج جوړ وي. هغوي به ورڅخه کرکه کوي، ته به پوهېږې. د ساره پلار هغه خپله لور نه ګڼله. هغې په همدې وجه ماته طلاق راکه. سړی هر څه ساتلی شي خو تورنه ښځه هیڅکله نه شي ساتلی. سبا به ساره غټه شي او که چا ورته دا وویل نو هغه به څه کوي. څه چې وشول هغې کې زما غلطي نه وه خو د هغې سزا ماته راکړل شوه. په دې کې د ساره هم څه غلطي نشته خو زه پوهیږم زما په څېر به ورته سزا ورکړل شي.
- د ټولو فکر درسره دی، خو د خپل ځان درسره نشته؟
- زما خیال الله ندې کړی نو زه یې ولې وکړم. ماته داسې ښکاري، عارفینه! ما حتما کومه ګناه کړې ده. خدای ج چاته هسې بې څه داسې رسوا کوي نه. درې کاله وړاندې چې زما زړه غوښتل نو ما به ورسره خبرې کولې. درې کالو راهیسې ما سره خبرې نه کوي. زه ورته د درې کالو نه غږونه کوم خو هغه ماته ځواب نه راکوي. د درې کالو راهیسې زه هماغه کارونه کوم چې ورته نږدې دي خو هغه بیا هم ځواب نه راکوي. الله صبر کوونکي خوښوي. وګوره ما صبر کړی، زه له هیچا څخه ګیله نه لرم. ما د درې کالو نه هیچاته دا نه دي ویلي خو هغه بیا هم راضي نشو. الله بخښلو والا خوښوي. ما ټول وبخښل. ته، ستا مور، ستا پلار، خپله مور، ټول مې وبخښل خو هغه اوس هم ماته خفه دی. الله عاجزي خوښوي. زما زړه غواړي چې زه خاوره شم. د خلکو پښو لاندې شم، خو بیا هم ماته داسې ښکاري، عارفینه! ما کومه ګناه کړېده، خاماخا مې کومه ګناه کړې ده.
هغې په سلګو سلګو ژړل. عارفین د هغې اوښکې لیدل غوښتل. د هغې ګیلې یې اوریدل غوښتل خو اوس د هغې یوې یوې خبرې د هغې بدن

ویلې کاوه.
- ته داسې خبرې مکوه، سبا! ته داسې خبرې مکوه. ستا دې خبرو د څومره خلکو ژوند ویجاړ کړی دی. ستا دې اوښکو له کبله خدای څومره خلک د وینو په اوښکو وژړول. ته صبر مکوه، ګیله کوه. بخښل مکوه، بدله واخله. که ته داسې وکړې د ډېرو ژوند به وساتل شي.
د هغې دننه څخه چا په چغو چغو دا هر څه ویل.
- سبا! ماته ووایه. زه ستا لپاره څه کولای شم؟
عارفین نیږدې راغی او هغې څخه یې وپوښتل.
- ته. ته یو کار وکه چې بیا زما خواته هیڅکله مه راځه. ما سره اړیکه مه نیسه، ما لټوه مه. که زما لپاره څه هم کوی، بس دا وکه.
هغې اوس هم په سرو سترګو ژړل. په دې ورځ غلې نه کېناسته. هغې د ماشومانو په څېر ژړل لکه چا چې ترینه هر څه په زوره اخیستې وي. داسې لکه چا چې هیڅ نه وي ورکړي. عارفین تر ډېره هغې سره ناست و، کله چې د هغې اوښکې ددې د زغم څخه بهر شوې نو هغه لاړ.
په راتلونکي ماښام یې د هغې ډګري او نور کاغذونه د هغې د کور نه اخستې او هغې ته ورکولو لپاره روان وو. دروازې ته قلف پروت و. د هغې انتظار یې کاوه. ډېر وخت تېر شو، هغه رانغله. هغه بې کراره شو. د هغې د ګاونډیانو دروازه یې وټکوله.
- هغې خو خپل سامان ځان سره واخیست او کور یې پرېښود. کیلې یې مونږ ته راکړه چې د کور خاوند ته یې ورکړم.
ګاونډۍ ښځې ورته ویلې ول. د عارفین په زړه کې یو ځل بیا چا غشي ننباسل.
هغه سبا پسې بیا ونه ګرځېد. هغه پوهیده چې هغه به راسره بیا ونه ګوري. د سبا کورنۍ امریکا نه راغلې وه. او هغوی د عارفین کورنۍ سره خپلوي ختمه کړې وه. خو عارفین څخه د سبا پلار خفه پاتې نشو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په پښو کې یې ځان غورځولی او بخښنه یې غوښتې وه. امریکا تللو نه مخکې یې هغه څخه د سبا کور اخیستی و. بیا هغه خپله آسما او حیدر سره فرانس ته راغلی و. هلته درې څلور میاشتې وروسته د ډېر خفګان له کبله پرې د زړه دورې تلې راتلې او د څو ورځو به غلی ناست و. بیا ورو ورو آسما او حیدر سره عادي حالت ته راغی. آسماء ورسره په هاغه وخت کې ډېره مرسته کړې وه. هغې به تر ساعتونو ساعتونو د سبا باره کې خبرې کولې او هغې به په ډېر صبر او خواخوږئ اورېدلې او کله به چې پرې د خاموشۍ دوره راغله نو د سبا نوم اخستلو سره به یې هغه په خبرو مجبوراوه. څو کالو لپاره خپل کور ته نه و تللی او بیا د پلار د مړینې نه وروسته یې پریکړه وکړه چې بیرته لاړ شي.

□□□

- په دې کې د اعتراض څه خبره ده. هر څوک غواړي د خپلو اولادونو خیال وساتي. د ساره مور او پلار نشته او بیا زه یې د خپلوئ له لحاظه د هغې سرپرسته یم نو که زه غواړم د هغې خیال وساتم نو دا څه بده خبره ده؟

اقصی د هغوي د نکاح کولو څخه دمخه د مهر په بدله کې د عارفین د کور غوښتنه کړې وه. عارفین د هغې د غوښتنې په ځواب کې د سبا کور یادونه کړې وه خو اقصی د هغې کور سره د عارفین کور هم د هغې په نوم کول غوښتل. عارفین په دې هم څه نیوکه نه لرله خو حیدر په دې خبره غوسه شوی و.

- دا څه روان دي؟ دا څوک ده چې مونږ څخه داسې غوښتنې کوي؟ لومړې یې د زر تر زره واده کولو ډنډوره جوړه کړه. ما تاسو څخه د مجبوریت له کبله دې واده ته غاړه کېښوده، او اوس د مهر په حق کې هم

مطالبې وړاندې کوي. ساره ته پنځه لکه روپۍ، سره زر او د هغې د مور کور بس نه دی، چې هغه اوس ستاسو د کور غوښتنه هم کوي. زه به ددوی دا غوښتنه هیڅکله ونه منم. که هر څه کېږي، دا ستاسو کور دی او زه به هیڅکله پرینږدم چې د بل چا شي. که دې ته دا هر څه قبول نه وي نو د خپلې خورزې واده دې بل ځای وکړي.

هغه ډېر په غوسه شوی و او د عارفین خبره یې هم نه اورېده.

- حیدره ! ته احساساتي کېږه مه. دا کور د ساره په نوم کولو سره څه فرق پریوځي. دا کور زما په نوم وي، ستا په نوم وي یا د ساره په نوم وي، ټوله یوه خبره ده. هسې هم درې واړه پکې اوسېږو.

عارفین یې د پوهولو کوښښ کاوه.

- که تاسو ته څه فرق لري که نه زه یې پروا لرم. هغه چې ستاسو د هڅو پایله ده هغه زما یا زما د مېرمنې نه شي کېدای. ددوی غوښتنې باید زما حیثیت ته په کتلو وی نه ستاسو.

هغه اوس هم په خپله خبره کلک ولاړ و.

- حیدره ! دلته خبره د ساره ده. زه د یو کور لپاره د هغې نکاح پر سر جنګ نه شم کولای. داسې د نکاح څخه انکار کولو سره تا ته پروا نه لري خو ساره باره کې هم فکر وکړه. او زه به هیڅکله پرینږدم چې د هغې احساسات پکې زخمي شي.

پلار یې په یوه طریقه پوه کړ خو د حیدر زړه هیڅکله دا خبره نه منله. هغه د اول نه دومره زر واده کولو ته خوښ نه و او اوس پکې د اقصی نه منلو وړ غوښتنې هم رامنځته شوې خو داسې معلومېده چې عارفین دداسې صورت حال څخه نه خوشاله و او نه خفه.

اقصی په ریښتیا هم زر واده کولو پسې راخیستې وه. هغې د تلو نه مخکې د ساره واده کول غوښتل. د عارفین په خوښه یې خپل ورور او پلار هم د امریکا څخه راوغوښتي ول. د عارفین انکار سره سره هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساره لپاره جهيز او د ضرورت وړ هر څه اخستي وو. نكاح د نكريزو څخه څوشيبې وړاندې تر سره شوه. د عارفين مشرې خور ساره د هغې د مهر څخه خبره كړې وه. كه هغه ډېره خفه وه نو ډېره خجالت هم وه. د نكاح څخه وروسته چې ټول خلك لاړل، نو ساره ورته د ګيلې په څېر وويل خو هغې ورته خبره خوله كې پاتې كړه.

- ته لا وړه يې. دا دنيا سمه نه پيژنې. ما چې څه كړي، ستا د راتلونكي لپاره مې كړي او سم مې كړي. دا څه خرابه خبره نده چې ته يا بل څوك پرې نيوكه وكړي.

هغې دا وويل او له كوټې څخه لاړه. حويلۍ څراغونو روښانه كړې وه. نكريزې د عارفين كور پر ځای د تره په كور كې تر سره شوې او هغه ځای يې ښه جوړ كړی و. د ډېرې ستړيا له وجې راغله او زينو كې كښيناسته.

- څه خبره ده، اقصی ! ته دلته ولې ناسته يې؟ ولې ځان نه تيار وې؟

عظيم د ننه څخه بهر راوتو وخت كې وويل.

- زما په زړه څه چل كېږي. نه پوهېږم چې دا هر څه مونږ سم كوو كه نه. د ساره واده حيدر سره كول پكار دي كه نه.

هغه ډېره بې كراره وه.

- اقصی ! اوس ددې خبرو وخت ندی. د ساره نكاح شوې ده. سبا د هغې ډولۍ وړې نو بيا داسې خبرې باندې فكر كول څه ګټه نه لري.

- هو، څه ګټه خو نلري. څه ګټه نلري...

اقصی اوس هم ډېره بې كراره وه.

- ته خفه كېږه مه. حيدر ښه هلك دی. د ساره خيال به ساتي او بيا ساره هم هغه خوښوي.

- يو اخې د همدې كبله، د همدې كبله ما دغه خپلوئ ته زړه ښه كه، كه نه ساره به مې هيڅكله دې سپك كور ته نه وه پريښې. دا خلك ددې وړ ندي چې د سبا لور هلته ورشي.

اقصی خپل ځان قابو نكړ او ژړا يې پيل كړه، عظيم هم خفه غوندې د خور خوا كې كښناسته.

- اقصی ! څه چې شوي، د هغې د هېرولو كوښښ وكه.

هغې د خپلې خور لاس ونيو او غلې كولو كوښښ يې كاوه.

- زه څه وكم، عظيمه ! زه څه هيڅ نه شم هيرولای. ماته نن هم يوه يوه خبر ياده ده. يوه يوه ننداره مې ياده، ددې كور. همدغه خلك ول. همدغسې ټول كور ښايسته شوی و. همدغسې ټولو خلكو خندا ګانې كولې چې مشره كاني راغله او د خلكو وړاندې يې چغې پيل كړې. هيڅوك نه پوهيدل. زه هم د مور په څېر وارخطا بره وختم او هلته مشرې كانې د عادل سره د كوټې څخه راويسته. زما زړه ويل زما خور هيڅ نه دي كړي، خو هغه دومره ويريدلې وه چې هيڅ يې نه شول ويلای. هغې باور نه راته چې مشره كانې د هغې خوابې هغې سره داسې كولای شي. نن د عارفين مشرې خور د مهر باره كې دومره نيوكې لرلې او دې خبرې باره كې يې ځان ساره خواته رسولی و. او په همدغسې ماښام كې يې سبا په ټيله د كوټې څخه پښې يېلې او سر لوڅې حويلۍ ته راوويستله. زه همدلته ناسته وم چېرته چې اوس ناسته يم، ماته داسې ښكاريدل لكه څوك چې زما بدن په چړو وهي.

ته هم دلته ولاړ وې كنه چې مشرتره په بوټانو په سر وهله. تاته ياد دي كنه چې مور او پلار مې پرې د ګل ګوزار هم نه وكړی او هغې شخص د ټولو پر وړاندې په بوټ په سر ووهله. زه همدلته ناسته وم او چغې مې وهلې او ټول خلك برنډه كې ولاړ، ننداره كتله. هيڅوك راوړاندې نه شول چې د تره لاس ونيسي. هغې هيڅ چغې ونه وهلې او په چپه خوله يې وهل وخوړل. هغې سره هيچا ښه ونه كړل، نه مونږه او نه نورو. او بيا كله چې كاني په قران پاك لاس كېښود او سبا يې د كېښودو څخه انكار وكړ نو عارفين په هماغه كوټه كې طلاق وركه، نو زما زړه غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ووژنم. زه هم دنورو په څېر باوري شوم چې هغه ګناهګاره ده خو هغه نه وه.

مجرمان خو مونږ وو ، ګناه خو مونږ نه شوېده او دا کورنۍ خو د نسلونو نسلونو د سبا قرضدارې ده، د کوم شي قرض به ورکوي. دا د مشر تره خپلواکې پرېکړې وې، د پرېکړو شوق یې درلود. ډېر ویاړ یې لره د خپلې کورنۍ په عزت. هغه به د کومې کومې ګناه کفاره ورکوي. سبا یو بوډا سړي ته واده کولو؟ یا په ساره د حرمونې اولاد تور لګولو؟ یا څلور میاشتې وروسته د هغې د طلاق؟ ددې کورنۍ ځولۍ د ګناهونو څخه ډکه ده او مونږ...او مونږ یو ځل بیا هغوی سره اړیکې ټینګول غواړو. ساره په دې ګندګۍ کې غورځوو. دا خلک خو ددې وړ هم ندې چې وبخښل شي. د همدوی له وجې مونږ د نورو پر وړاندې ټیټ سر ګرځېدو. د همدوی له وجې مونو دا کور پرېښود او دا ټول ګوره، څومره خوشاله، څومره بیغمه. دوی خو ددې احساس هم نه کوي چې د څومره خلکو ژوند یې برباد کړی دی. دوی خو په دې واده سره کفاره ورکول غواړي، که نا دوی د ساره څه پروا لري.

هغې خبرو کې سلګۍ وهلې. عظیم هم د خفګان نه سر ټیټ نیولی ناست و.

- هر څه چې وي اقصی ! ساره سره هغه څه نشي کېدای چې سبا سره وشول. هغه وخت مونږ هم بې وسه وو. اوس حالات هغسې ندي. اوس مونږ ساره سره یو او بیا عارفین او حیدر به خپله د ساره خیال ساتي. ته خفه کېږه مه، اقصی.

عظیم هغې ته ډاډ ورکاوه، هغې د ورور په اوږه سر ایښې ژړل یې. د نکریزو شپې لپاره ټول خلک د تره په کور راټول شوي ول. د اقصی مشره لور بهر راغله، مور ته یې وویل،

- مورې ! اوس خو تیار شئ کنه، هغه خلک راروان دي. زر کوئ. اوس دا

ژړا ګانې پرېږدئ.

هغه راغله او مور یې د مټ نه ونیوله. اقصی اوښکې پاکولې، دننه لاړه. شپه ناوخته وه، خو نکریزې لا پاتې وې.

□□□

- بس ما همدلته ښکته کړئ، لږه شېبه کې به راشم.

ساره د موټر دروازه پرانستلو وخت کې وویل.

- زه هم تاسره ځم.

اقصی هم غوښتل چې د موټر نه ښکته شي خو ساره منع کړه.

- نا ، خاله ! زه باید یوائې لاړه شم. ماته ښه نه ښکاري چې تاسو ما سره لاړ شئ، زه بس خپلې ملګرې سره ګورم او راووځم.

هغه له موټره ښکته شوې وه. اقصی په نا زړه د هغې خبره ومنله. هغې ساره د تیارولو لپاره ارایش ګاه ته روانه کړې وه. اوس د غرمې یوه بجه او ډولۍ پنځه بجې وړل کېده نو اقصی هم د هغې غوښتنه ومنله چې خپلې کومې ملګرې سره ګوري. موټر کې اقصی سره د هغې مشره لور او د عظیم مېرمن هم ناست ول. ساره موټر چلونکي ته د ځآی پته ورکړې وه او د یو لوړی ودانۍ مخې ته یې د ښکته کېدو وویل.

- همدغلته ما ښکته کړه.

ساره، اقصی ته ویلي ول. بیا هغه د موټر څخه ښکته شوې وه. موټر چلونکې موټر یوې غاړې ته ودرولې وو. هغوي ورته پنځه لس دقیقې انتظار وکه خو هغه رانغله. اقصی لاسي ساعت ته کتل پیل کړي ول، بیا نیم ساعت تېر شو خو هغه رانغله، اوس اقصی وارخطا شوه. ارایشګاه والا سره یې دوه بجې د ورتلو ویلي ول او یوه نیمه خو همدلته شوه.

- تاسو کېنئ. زه یې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقصی موټر څخه ښکته کېدو پر مهال وویل.
- مورې! داسې نه شي چې تاسو لاړ شئ او بیا ستاسو په انتظار کې دلته ناست یو.
- نه! که ساره راغله تاسو ارایشګاه ته لاړې شئ، زه به ټیکسي کې درشم.
اقصی دا وویل او لاړه. دا یوه عامه ودانۍ وه، ډېر خلک تلل راتلل.
- کورونه کوم لور ته دي؟
اقصی څوکیدار څخه وپوښتل.
- خورې! دې ودانۍ کې کوم کور نشته، ټول دفترونه دي.
د اقصی پښو نه ځمکه وتښتیده. هغې ځان قابو که، بیا یې وپوښتل.
- نه. دفترونه خو به لاندې پوړونو کې وي، بره پوړ کې به کوم کور نه وي؟
- خورې! دا ودانۍ زما وړاندې جوړه شوې ده. زه پنځه لس کالو راهیسې دلته کار کوم. دلته ټول دفترونه دي، هیڅ کوم کور نشته. بره دوه منزله خو د یوې کمپنۍ دي.
هغه د یوې کمپنۍ نوم واخیست.
اقصی په سر لکه اسمان چې پریوتې وي. هغه تقریبا په منډه موټر خواته راغله.
- څوکیدار وایي، دلته کوم کور نشته. یوازې دفترونه دي.
هغې په ډېره وارخطایي لور او مریم ته ویلي ول. هغوي دواړه له موټره ښکته شوې
- راځئ خپله یې وګورو.
د عظیم مېرمن هم وارخطا شوه. هغوی درې واړه دننه لاړل، او هر چا څخه یې چې پوښتل نو ویل به یې دلته کور نشته. هغوی درې واړه ډېر خفه ول. هغوی یو ځل بیا د څوکیدار خواته راغلل او د ساره باره کې یې

ترې وپوښتل خو ناخبري وښوده.
- تاسو خپله وګورئ. دلته ډېرې ښځې ځي راځي، زمونږ به چا چاته خیال وي.
څوکیدار ورته ویلي ول. دوی درې واړو رنګونه الوتي ول.
- مورې! تاسو پلار او عظیم ماما ته زنګ ووهئ همغوي څه کولای شي.
افشا خپلې مور ته ویلي ول. هغوي پې سي او څخه عظیم ته ټیلیفون کړی و او هغه نیم ساعت کې هلته رسیدلی و. هغې هم د څوکیدار څخه پوښتنې وکړې خو هغې څه ګټه نه لرله.
- دا واده خو د هغې په خوښه کېږي نو بیا هغه چېرته ورکه شوه.
عظیم هیڅ نه پوهیده.
- تا دلته ولې راوسته؟ تا ته چا ویلي ول هغه دننه پرېږده
هغه ډېر په قهر ښکاریده، اقصی د خولې څخه هیڅ نه وتل.
عظیم مبایل راویست او د اقصی خاوند اسد ته یې ټیلیفون وکړ او هغه یې راوغوښت. دوی درې واړه یې دلته پرېښودل او هغوي دواړه بیا دننه لاړل. یو ساعت وروسته دواړه بېرته راغلل.
- اوس بله هیڅ لاره نشته ترڅو عارفین دلته راوغواړو. اوس خو باید ډولۍ هم وړل شوې وه. تاسو ټول کور ته لاړ شئ ځکه هلته خو باید کور یو څوک وي. اقصی! ته همدلته پاتې شه او مریم! ته عارفین دلته راولېږه. لا ورته د ساره ورکېدو باره کې مه وایه. یوازې دومره ورته ووایه چې عظیم د کوم ضرور کار باره کې غوښتي یې. او هیچاته هم د ساره باره کې مه وایه. بس دومره وایه چې هغه اقصی سره ارایش ګاه کې ده.
عظیم هغوي ته لارښوونه کړې وه. نیم ساعت وروسته عارفین هم راوسید، هغه ډېره وارخطا معلومېده. شاید هغه نه پوهیده چې ولې یې دلته راغوښتی دی. عظیم ورته هر څه وویل، د هغې رنګ زېړ وتښتید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څنګه کېدای شي. ساره چېرته تللی شي. اقصی ! تا خو به ورته څه نه وي ویلي؟

د عارفین ذهن ډېر ژر د اقصی په لور واوخت.

- نه عارفینه ! باور وکه ما ورته هیڅ نه دي ویلي. زه خو خپله نه پوهېږم چې هغه یو دم څنګه ورکېدای شي.

- خدای لپاره اقصی ! که دا هرڅه تا کړي وي، نو داسې مکوه. هلته ټوله کورنۍ راټوله شوې ده. زما ټول ملګري دوستان راټول شوي دي. زه به هغوي سره مخامخ کېږم.

عارفین عباس د زاریو په شکل کې وویل.

- عارفینه ! په ما باور وکه. زه قسم خوړلو ته تیار یم چې ساره ما هیڅرته نه ده لیږلې. په خپله خوښه تللې ده. ما ته یې دروغ وویل چې دلته زما د ملګرې کور دی، ته څه فکر کوې چې د هغې تلو سره یوازې ستا شرم دی؟

اقصی په ژړا شوه. عارفین ورته په بې وسۍ کتل. یو ځل بیا هغوي هماغه ودانۍ ته ورننوتل خو څه یې تر لاس نه کړل. بیا مجبوره پولیسو ته خبر ورکړل شو، د هغوي پلټنې دا ثابته کړه چې هغه د مخامخ دروازې ننوتلو وروسته په شاتنۍ دروازې وتلې ده. هغوي ته مخکې نه معلومه وه چې هغه په خپله خوښه تللې ده خو اوس باوري شول. هغې د وړاندې نه همدا پلان جوړ کړی و او ددې ځاې باره کې ورته معلومات وو.

ماښام شوې و او هغوي بیرته راغلي ول. عارفین کور ته راتلو سره حیدر خپلې کوټې ته غوښتې و او هغې ته یې هر څه ویلي ول

- پلاره ! دا څنګه کېدای شي؟ دا څنګه امکان لري؟ هغه چېرته تللی شي؟ او ولې تلی شي؟ تاسو ما ته وواېئ زه به خلکو سره څنګه ګورم، زه څه وکم.

د هغې په دې خبره باور نه راتلو.

- حیدره ! ځان قابو که. اقصی ټولو خلکو ته ویلي چې هغه ناروغه شوې او روغتون کې بستر ده. مونږ به هم ټولو ته دا وایو.

- پلاره ! خلک دومره ساده نه دي.تاسو څه فکر کوئ چې هغوی به په دې خبره باور وکړي. زه د هغې پوښتنو ځوابونه څنګه ورکړم. ما ته رېښتیا وواېې، هغه ولې تللې ده؟ داسې څه شوي؟

حیدر لکه لیونې شوی چې وي.

- زه اوس هیچرته نه ځم. زه د دې کوټې څخه بهر نه ووځم. هغې سره زما واده ستاسو پریکړه وه. تاسو لاړ شئ، خلکو ته چې څه وایې، وواېئ. زه هیچا سره نه ګورم.

حیدر خپله پریکړه اورولې وه، عارفین د کوټې څخه وتلی و.

□□□

- پلاره ! تاسو چې څه مانه پټول، هغه مو پټ کړل. اوس ما ته رېښتیا وواېې. ما ته وواېې، سبا سره ستاسو څه خپلوي وه. ستاسو دواړو ترمنځ څه شوي ول. ساره ولې لاړه؟

هغه شپه مېلمنو رخصتولو نه وروسته دواړه کور ته راغلي ول، حیدر نیغ د ساره کوټې ته تللی و خو هغې خپل سامان ځان سره د سبا کور ته وړی و، د هغې پاتې سامان لیدو سره حیدر حیرانۍ پسې حیران شو، د عارفین په لاس سبا لپاره خطونه او کارډونه پراته ول. ددې په خبریدو نور هم حیران شو چې سبا، عارفین ته نکاح شوې وه. بیا یې د ساره تعلیمي اسناد ولېدل چې پوهنتون ډګرې سره سره یې د فرانسوي ژبې سرټفیکټ هم درلود. هغه اوس پلار خواته راغلی و او هغې څخه یې پوښتنې کولې. هغې هغه خطونه او کارډونه عارفین ته مخې ته کېښودل. عارفین ددې په لیدو ډېر حیران شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا دې له کومه کړل؟
- د ساره کوټې نه مې راوړل.
- هغې د کومه کړل؟
- دې نه به تاسو خبر یاست او ددې په خبرېدو به نور هم حیران شئ چې هغې کالج کې فرانسوي ژبه هم زده کړې. اوس ماځخه هیڅ مه پټوئ، ماته هغه څه ووایې چې تاسو ماته نه دې ویلي او دهغې سزا ماته راکړل شوه.

عارفین خپل سر ټیټ نیولی و.

□□□

- آمنې ! اوس پاځه ! څومره به ویده کېږئ؟

د ګل پاڼې په غږ هغه راپورته شوه. هغه سترې په خپل ځای کېناسته. ګل پاڼې اینه لاس کې نیولې خپلو شونډو باندې سورخي لګوله. هغې ورته همداسې کتل ځکه هغه به هره ورځ همداسې ځان جوړوه او بهر به تله. د هغې په وینا هغه خپل نامزاد سره لیدلو ته ځي خو د هغې نامزاد هره دریمه ورځ بدلیده. دساره نه د هغې په نامزاد اعتراض و او نه یې په بدلیدو.

- بس زه نوره ځم. ته دروازه بنده که او رېښتیا عذره به نن ناوخته راځي ځکه هغې ماته ویلي ول.

ګل پاڼې ورته په تلو کې وویل. هغه پاځیده او دروازه یې بنده کړه.

روژه ماتې ته هم لږ وخت پاتې و. هغه د پخلنځي خواته راغله، هلته هم څه پاځه نه ول. د تیرې شپې ترکاري لا پاتې وه. هغه پوهیده چې عذره او ګل پاڼه به ډوډۍ بهر خوري او کېداې شي ځان سره څه راوړي. ترکاري

یې ګرمه کړه او یو ګیلاس اوبو سره بیرته راغله، هغه یې په ځمکه کېښودل او خپله بیرته کټ کې کېناسته.

هغه به مازیګر کې نه ویده کېده خو نن څه خاص ورځ وه. یوې نیمې میاشت کې یې درې ځله هغې سره ولېدل. په لومړي ځل یې حیدر سره هله ولېدل چې یو څو ورځې خپلې ملګرې کره او سیدو نه وروسته یې د جینکو په لیلیه کې کوټه پیدا کړه. په دې لیلیه کې یې د اوسیدو نه دریمه ورځ وه. هغه د کوم څیز پسې بهر وتلې وه، راتلو وخت کې یې سلوري رنګې موټر د لرې ولېده، هغه په ډېر احتیاط راروانه وه. د موټر نمبر پلیټ یې وپیژنده. موټر کې هیڅوک نه ول. خاماخا به هغه لیلیه کې وي. دموټر څخه وړاندې د پولېسو یو موټر هم ولاړ وو. هغه بیرته د خپلې ملګرې کورته په لوړ تاوه شوه.

- ساره ! تاماته دروغ ویلي ول، ستا خاله او ماما ستا واده کوم بوډا سره نه کوي. ما حیدر سره ولېدل هغې ماته نکاح نامه وښوده او ستا کارنامې باره کې هم راته وویل، نو بیا ما سره هیڅ لاره نه وه نو ما ورته ستا ځای وروښود.

د هغې ملګرې هغې څخه ګیله کړې وه. هغې ورسره کارخانه کې کار کاوه، او د واده په ورځ ساره هملته تللې وه. ساره سره د ویلو لپاره هیڅ نه ول. هغه بیا هغې لیلیې ته لاړه نشوه. د هغې دستکول هغې سره وو چې ټولې پیسې پکې وې. لیلیه کې پروت سامان پروا یې نه لرله. دا ځلې هغې د لیلیې پر ځاې په یو زوړ ځای کې په شپږ سوه روپۍ کوټه ونیوله، کوټه کې دوه نورې انجونې هم اوسیدې. ځای ډېر تنګ و او خراب و، خو ساره یې پروا نه کوله.

په دویم ځل بیا حیدر نږدې وو چې ویې ګورې کله چې د دندې په لټه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. هغې سره تعلیمي اسناد نه ول نو ځکه دنده پیدا کول ورته ستونزمن ول. بیا ورته یاد شول چې د کوم ښوونیز مرکز په مرسته یې چې درس ویلو دنده پیدا کړې وه، هلته یې د خپلو اسنادو فوټو کاپي جمع کړې وه نو غوره ده چې له هاغه ځایه خپل اسناد راوباسي.

یوه ورځ هلته لاړه. د ښوونیز مرکز مدیر رویه عجیبه وه. هغې ورته د کېناستو وویل او خپله دننه لاړ، لږه شیبه وروسته راغی او ویې ویل چې د ماشوم پلار لږه شیبه کې راځي او د هغې ځوی ته درس ورکول دي. هغه تر لسو دقیقو ناسته وه او بیا یې د خطر احساس وکه او مدیر څخه یې اوبه وغوښتې، هغه دننه تلو سره په بله دروازه راووته.

په چټکۍ د سرک څخه بلې غاړې ته لاړه نو هماغه طلایي رنګې موټر ښوونیز مرکز مخې ته ودرید.

- که لږه نوره هلته ولاړه وم نو هغې به زه لیدلې وم.

هغې ځان سره فکر کاوه. ددې څخه وروسته هغه نه یوازې دې ښوونیز مرکز ته لاړه نشوه بلکې بل یو ته هم لاړه نه. هغې د خپلو اسنادو تر لاسه کولو پریکړه کړې وه ځکه د هغې پرته هغه هیڅ نه شي کولای. سبا ورځ د خپل دولسم اسناد تر لاسه کولو لپاره لیسې ته لاړه او مدیر ورته دویمه ورځ ورتلو ویلي ول. په دویمه ورځ چې لاړه نو د لیسې دروازې څخه دیرش څلویښت متره لرې هماغه طلایي رنګه موټر ولاړ و.

- یا خدایه! دا سړی ولې د مار په څېر ماپسې شوی دی؟

هغې بیا ځان سره فکر وکړ او په پټه خوله له هغه ځایه تللې وه. د اسنادو تر لاسه کولو پرېکړه یې بېرته اخیستې وه. په همدې سوچونو کې ډوبه کوټې ته راغله او ویده شوې وه. بیا له خوبه پاڅیدلې په خپل ځای ناسته وه.

په هاغه شپه هغې هر څه اوریدلي ول. اقصی خبره نه وه چې ساره د سبا په کوټه کې ده او د سبا کوټې کړکۍ. همغې برنډې خواته خلاصه وه. هغې د کالو بدلولو په بهانه ټول د کوټې څخه بهر کړې ول. نو ځکه یې د اقصی او عظیم ټولې خبرې اوریدلې او د ټولو پوښتنو ځواب یې ترلاسه کړی و. ددې مور څه کړي ول او دې سره څه شوي ول. هغې ولې خپل ژوند داسې برباد کړی و. دا ټولې نورې پوښتنې پاتې نشوې.

هغه د بت په څېر ولاړه پاتې شوه، هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وکړي. وژاړي، چغې ووهي، ددې ځای څخه وتښتي، څه وکي. بیا یې د خاله لوریانو دروازه ټکول پیل کړل، هغې دروازه خلاصه کړه. بیا یې بهر بوتله او د ګلونو په چوکۍ یې کېنوله. بیا په وار وار د کورنۍ ټولو ښځو د هغې په لاسونو نکریزې کول پیل کړل. هر ځل که کمې ښځې ورته په لاسونو نکریزې پورې کولې لکه څوک چې یې په بوټ په سر وهي لکه د مور په څېر چې څلورویشت کاله وړاندې ورسره شوي ول.

د هغې زړه غوښتل چې په چغو چغو وژاړي. خلکو فکر کاوه چې دا هسې ژاړي لکه د واده څخه وړاندې چې هره انجلۍ ژړا کوي. لږه شېبه وړاندې یې د ژوند خوږې شېبې وې خو اوس یې زړه غوښتل له دې ځای څخه وتښتي. هو نورو خلکو هم دا ویل چې د سبا د زیاتي په کفاره کې په دې پیسې شیندل کېږي. هغه ژړا کې غلې شوه. یو اور یې په بدن بل و. هغې باید څه کړي ول، له وخته یې فکر کړی و او بیا یې هماغسې وکړل. همغې ودانۍ ته تللې وه، او بیا په شاتنۍ دروازه له هغه ځایه څخه خپلې ملګرې خواته کارخانې ته تللې وه. خپلې ملګرې ته یې ویلې ول چې ماما او خاله یې واده د یو بوډا سره کوي او د کور څخه تښتیدلې ده. د ساره ملګرې عامرې کور هم په هماغه ځای کې و چېرته چې ساره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مور سره اوسیده. ملګرې یې ورته په کور کې پناه ورکړې وه. په دویمه ورځ هغې ودانۍ ته هم پولیس تللي ول او د ساره باره کې د هر چا څخه پوښتنې کړې وې. د ساره پخواني کور کې اوس بل څوک اوسیدل او پولیس یوائې هغې کور ته نه بلکې هغې کارخانې ته هم تللي ول چیرته چې دې کار کاوه.

د عامرې کور واله د وېرې نه هیچاته هم نه ویلي. په دریمه ورځ عامرې اخبار راوړې وو چې پکې د ساره د ورکیدو خبر ورکړل شوی و، ورسره یې د ساره عکس او پیدا کونکي ته د ډیرو پیسو انعام هم ورکول کیده. هغه ډیره ویریدلې وه. د هغې عکس تر یوې اونۍ هره ورځ په اخبار کې خپریده او داسې ورته ښکاریدل چې د هغې لټون لپاره څومره هڅې روانې دي.

ساره پوهیده چې عامره هغه تر ډیره خپل کور کې نه شي ساتلې. هغې سره هغه ټولې پیسې موجودې وې چې د نکریزو په شپه ورته ټولې شوې وې نو ځکه یې د عامرې پواسطه د کوم بل ځای لپاره ویلي ول.

اخبار کې ورکړل شوي عکس کې ډیره ساده ښکاریده. ګل پاڼې او عذرې ته یې خپل نوم آمنه ښودلی و. ګل پاڼه او عذره څوک ول او هلته د څه لپاره اوسیدل، هغه هیڅ خبره نه وه او نه یې د پوهیدلو کوښښ کړی و. یوائې ورته دا معلومه وه چې هغوی دواړه په یوه کارخانه کې کار کوي، خو ددې ورته هم معلومات نه و چې څه کار کوي.

بیا د مور باره کې فکر کاوه او ورسره ژړا یې کوله. څلور کاله یې د مور د حالاتو باره کې معلوماتو لپاره فرانسوي ژبه زده کوله خو بیا هم د هغې په خبرو پوهیدلو کې پاتې راغلې وه. اوس یې د مور په څیر یوه نیمه میاشت تیره شوې وه او هغه د مور په هر راز پوه شوې وه.

□□□

هغې د ماشومانو جامو جوړولو یوې کارخانه کې کار کاوه.

- ته لا سم کار نه شې کولې. د کار یادولو لپاره ورته ډیر څه زده کول پکار دي. نو ددې لپاره تاته به د نورو ښځو په اندازه پیسې نه درکول کیږي، خو زده کوونکو انجونو په څیر پیسې به درکوو.

په لومړۍ ورځ ورته مشرې ښځې ویلي ول. هغه خپله هم پوهیده چې لا سم کار نه شي کولای. هغې په ګنډلو کې هیڅ مهارت نه درلود. خو هغې ته نورو کارونو په څیر دا کار هم کولای شو. هغه په دې کار خوشاله نه وه خو دې سره بله کومه لاره هم نه وه. هغې دومره پیسې ګټلې چې د کوټې کرایه، بریښنا او نور ضروریات پرې پوره کړي.

دوه ورځې وړاندې ورته عذرې ملګرې ویلي ول چې هغه دا کوټه پریږدي ځکه د هغې واده رانږدې دی. دا د هغې لپاره یو خراب خبر و، ځکه اوس به د کوټې کرایه او نورې خرچې چې مخکې شریکې وې اوس به ټول بوج په دوی دواړو راځي. هغې عذر ته مبارکي ورکړه او خپل کټ کې څملاسته او ځان سره یې حسابونه شروع کړل.

پیشنمې مهال یې سترګې خلاصې شوې. هغه ډیره ویریدلې وه ځکه خوب کې یې حیدر په خوب کې لیدلی و چې دلته راغلی و. هغه تر ډیره خپل ځای کې ناسته وه. پرله پسې شپو کې همداسې ویریده. هغه له ځایه پاڅیده او څراغ یې روښانه که. څوشیبې وروسته ګل پاڼه او عذر هم پاڅېدلې. نن نهه ویشتمه روژه وه او هغوي دواړو ویلي ول چې نن به هم د لومړۍ ورځې په څیر روژه نیسي.

پخلنځي ته لاړه، د چایو سره یې درې پراټې هم پخې کړې او بیرته کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغله. ساره د پراټې څخه لږه لږه په نه زړه خوړله. یو ځل بیا گل پاڼې په څه خبره په زوره وخندل. ساره نه پوهیده چې څه پورې خاندي، هغې چای او پراټه یوې غاړې ته کېښوده، سر یې زنگونو باندې کېښود او ژړا یې پیل کړه.

- په تا څه وشول؟ اوس په تا کوم اسمان راپریوت؟

گل پاڼه او عذر د هغې خوا ته راغلل خو هغې سر پورته نکړ.

- په دې وخت کې دې څوک را یاد شول؟ څه د ژړا ناروغي دې ځانته پیدا کړې. اوس درباندې بیا دوره راغلې ده. پیشنمې ختمېدو ته لږ وخت پاتې دی، لږ تر لږه خپله ډوډۍ خو وخوره، آمنې! څه لیونۍ شوې یې؟ په دې وخت کې ولې ژاړې؟ سر دې پورته که.

گل پاڼې او عذر یې د غلي کولو کوښښ کاوه، خو نه غلې کېده او نه یې سر پورته کاوه. هغوي دواړه تنگ شول او یواځې یې پرېښوده. بیا اذان شروع شو خو هغې اوس هم سر ښکته نیولی، ژړل یې. هغوی دواړو د کوټې څراغ بند کړ او بیرته خپلو ځایونو کې څملاستې.

شپږ بجې شاوخوا کې یې کارخانې ته تلو تیاري پیل کړه. او بیا په سرو سترگو او په بد حالت د کارخانې د کاروالو ټولو سترگې ځانته راواړولې.

- طبیعت مې سم نه دی.

هغې هر یو ته هم دا یوه خبره کوله. درې بجې کارخانې څخه رخصتیدو نه وروسته د کوټې پر ځای بازار ته لاړه. تر یو نیم ساعته پورې ښار کې بې مقصده گرځېده. تېر کال هم مور سره په همدې ورځ ښار کې گرځېده، په هغه وخت کې ورسره عامره هم وه.

روژه ماتې ته یو ساعت پاتې و. د نن ورځې ټولې پیسې یې د خوراکي

شیانو په رانیولو مصرف کړې. دا یې د اختر لپاره یواځینۍ عیاشي وه. روژه ماتي ته نیم ساعت پاتې و چې کوټې ته راغله. گل پاڼې ورته دروازه پرانسته.

- راځه ساره! نن خو دې ډېر ناوخته که. زه خو وارخطا وم چې څه درباندې شوي.

ساره په دې خبره هیڅ غور ونه کړ چې هغې د آمنې پر ځای ساره ولې وویل. هغه پرته د کوم ځواب ورکولو د ننه راغله. پلاستیکونه یې په ځمکه کېښودل او خپل دستکول یې په بالښت وغورځاوه او سترې سترې خپل کټ کې کېناسته. گل پاڼه او عذر د معمول خلاف غلي ول، خو هغې ور ونه کتل.

- سلام ساره! څنگه یې؟

په فرانسوي ژبه پرې چا غږ کړی وو. د هغې بدن ولړزیده. هغه د بت په څېر بې حرکته شوه. غږ د هغې لپاره نا اشنا نه و.

د دې پر ځای چې سر پورته کړي او ولټوي چې څوک دی، همداسې یې فرش باندې سترگې تیرولې. د کوټې په ښي کونج کې یې په بوټانو نظر پریوت. هغه هلته ولاړ و. په سینه لاس اېښی، دیوال ته یې ډډه وهلې وه. تور کوټ سره تور پتلون کې پر سکونه ولاړ، ساره ته کتل. ساره یوازې یو ځل هغې ته وکتل او بیا یې لاندې کتل.

- ساره! دا تاسو سره لیدل غواړي. د ډېر وخت راهیسې ستاسو انتظار کوي. دې مونږ ته ویلي چې ته آمنه نا بلکې ساره یې او بله دا چې ته دې ته نکاح شوې یې.

کوټه کې د گل پاڼې اواز پورته شو. ساره نه غوښتل چې د هغوي دواړو شکل وگوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مونږ خواکې کوټې ته ځو ، دا تاسو سره څه خبرې کول غواړي.
هغوی دروازه بنده کړه او لاړل.
- زه یوائې ددې لپاره راغلی یم چې تیښته د هیڅ کومې مسلې حل نه وي.
کوټه کې د هغې غږ راپورته شو. ساره یوه اوږده ساه واخسته او هغې ته یې وکتل. هغه اوس د خپل اصل ځآی څخه راوړاندې شوی و.
- زه د هیچا خبرې اوریدل نه غواړم. ته له دې ځآی نه لاړ شه.
هغې ته کتلو نه پرته یې وویل.
- خو زه درته څه ویل غواړم. او ددې ځای نه نه ځم.
هغه اوس هم ارامه ښکاریده.
- ما درته وویل کنه، ته لاړ شه دې ځای نه.
هغه په تیز غږ وویل.
- هو چغې ووهه، نورې هم چغې که. دې سره به دې خفګان له منځه لاړ شي. ډاکټران وایې چغو وهلو سره د انسان زړه سپکیږي او په دې وخت کې تاته ددې شي ډېر ضرورت دی.
هغې د کوم اروا پوه په څېر تشخیص کولو. هغه غلې شوه.
- او زه له تا څخه ډېر څه پوښتم.
حیدر خپله خبره جاري وساتله.
- ته چې څه پوښتې خپل پلار نه وپوښتله. ما سره ستا د هیڅ کومې پوښتنې ځواب نشته.
- څه چې د پلار نه پوښتل ول هغه مې ترینه وپوښتل. اوس ستا وار دی. ته راته دا ووایه چې تا ما نه د کومې خبرې بدله واخسته؟ ما په تا څه ظلم کړی دی؟

- زما مور څه ظلم کړی و. ستا پلار هغې نه د کومې خبرې بدله واخسته؟
هغه په ځمکه کېناسته.
- ښه. نو دا پوښتنه زما د پلار نه کول پکار دي. هغې څخه پوښتل ، بلکې همدا اوس راځه ما سره لاړه شه او هغې نه پوښتنه وکه خو په تا کې دومره همت د کومه شو چې هغې پر وړاندې داسې خبره وکړې.
- زه ستاسو کور ته تلل نه غواړم او ستا د پلار شکل لیدل نه غواړم. زه هغې سره هیڅ خبره نه کوم.
د هغې غږ هم رالوړ شو.
- که ته زما د پلار شکل لیدل نه غواړې نو بیا دې ما سره خپلوئ ته ولې زړه ښه کاوه؟ ما سره دې نکاح ولې وکړه. ما سره دې...
ساره په تیزۍ د هغې خبره پرې کړه.
- په هغې وخت کې زه د رېښتیا څخه نا خبره وم. او که زه د پخوا نه خبره وم نو تا سره نکاح خو لرې خبر ده ستا د پلار کور ته به هم نه درتلم. زه هیڅکله د هغه سړي خواته نه ځم چا چې زما د مور ژوند برباد کړ، چا چې زما مور بې عزته کړې.
- ساره ! ته دا خبره مه کوه. ته ددې خبرې هیڅ حق نلرې. هو ستا مور دا ویلې شول ځکه په هغې ظلم شوی وا و هغوي د هیچا څخه بدله نه وه اخیستې او تا خپله بدله اخستې. تا زه بې عزته کړی یم. که ستا مور بې ګناه وه نو ماته ووایه زما څه ګناه ده. آیا تا په دې فکر کړی و ، چې ستا داسې تلو سره به زه د خلکو پر وړاندې څومره شرمیږم؟ نه، تا هماغسې فکر کړی و لکه څنګه چې زما نیا او نیکه کړی و. هماغسې لکه څنګه چې زما پلار سوچ نه و کړی. په تا او هغوی کې څه توپیر دی. ویلې شې وو ایه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې یوه چوکۍ راکش کړه او د هغې مخې ته کېناست.
- ستا د مور زړه مرګ غوښت. زما زړه هم غواړي چې ځان ووژنم، ستا مور مظلومه وه، ته مظلومه نه یې.
- ما له تا نه یا بل هیچا نه بدله نه ده اخستې. زه بس تا سره واده کول نه غواړم. ستا سو کور ته تلل نه غواړم. ځکه د هغه ځایه وتښتیدم. په دې ما وروسته فکر وکه چې...
حیدر د هغې خبره پرې کړه،
- نیکه مې هم وروسته فکر کړی و، چې هغې ستا په مور ظلم کړی و. نیا مې هم وروسته فکر کړی، چې هغې ستا مور رسوا کړې وه، پلار هم وروسته فکر وکه چې هغې ستا د مور ژوند برباد کړی دی. ته خپله دغه کړنه سمه ګڼې نو هغه کړنې هم سمې دي. هیڅوک هم غلط کار کولو وخت کې فکر نه کوي. هر څوک وروسته فکر کوي. که هغه ته یې، پلار وي، نیکه وي یا نیا وي.
ساره خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې څخه یې وپوښتل.
- ته څه غواړې؟
- ډېر څه، دا چې ته پلار وبخښې او ما سره لاړه شې.
- زه دواړه کارونه نه شم کولای.
هغې په ټینګار سره وویل.
- نو بیا دریم کار زه کولای شم، چې تا ته طلاق درکړم.
ساره په وارخطایې د هغې په لور وکتل او بیا په ورو غږ وویل.
- را یې که.
هغه ورته همداسې کتل او بیا یې یوه اوږده ساه واخیسته او ویې ویل:
- طلاق چې واخلې څه به وکې؟ څنګه به اوسیږې؟ ژوند به څنګه تېروې؟

- هغسې به اوسیږم لکه څنګه چې مور او سیده.
- همدغه خو ستونزه ده، ساره! چې ته د خپلې مور په څېر ژوند نه شې تېرولای. زه ستا مور باره کې په هغه څه پوهیږم څه چې مې د خلکو نه اوریدلي دي نو زه هغه د ټولو څخه غوره ګڼلی شم، ستا څخه هم، حالانکه زه کوم اروا پوه نه یم او نه د خلکو پېژندل غواړم. خو د تېرو دوه میاشتو کې دومره د هغې باره کې پوه شوم چې هغه زما ډېره خوښه شوه. زه باور نه شم کولای چې څومره زغم هغې کړی بل څوک یې وکړي. پلار داسې فکر کوي چې سبا هغې سره مینه کړې او کله چې هغې پرېښوده نو سبا دنیا پرېښوده، خو دا فکر نه کوم. ما ته داسې ښکاري چې ستا د مور او خدای تر منځ ځانګړې اړیکه وه. هغې یوازې د خدای په شتون باور درلود.
هغې په دې هم باور درلود چې هغه څه چې لري د خدای له لورې ورکړه ده. هغې خدای سره دومره مینه لرله چې هغې هیڅکله نه غوښتل دا مینه راکمه شي. او څه وشول چې زما نیکه او نیا ستا مور خوښه نه کړه. د پلار په خوښه هغوی ستا د مور سره نکاح وکړه. نیکه خو په نه زړه دا خپلوي ومنله خو نیا ځان سره پتیلې وه چې په ارامه به یې پرېنږدي. هغې فکر نه کاوه چې دا هر څه هغې سره کېږي. هغې داسې فکر کاوه چې عارفین عباس نه بلکه خدای پرېښې ده او بیا یې ټول ژوند د خدای رضا کولو کې تېر کړ او بیا ته پوهیږې چې داسې خلک زمونږ په څېر دنیادارو خلکو ته څومره ستونزمن کېدای شي. که هغې سره سمې اړیکې ولرو د هغوی غلام جوړیږو او که دښمني ورسره کوو نو خدای ج سکون او ارام اخلي. څنګه چې زما پلار او د کورنۍ نورو غړو سره وشول. زه چې کله پوه شوی یم ما هغه خوشاله نه دي لیدلي، څنګه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور خلک او سیږي. هغې ته د هیڅ شي کمې نشته. بریالی بانکي منیجر، ښه ښایسته مېړمن، بچي، دولت، عزت، هغې سره څه ول چې نه ول. هو خو بس سکون نه و، ارام نه و.

هغې ورته هر څه ویل لکه یو خوږ ملګري ته چې د زړه حال ویلو لپاره دلته راغلی وي. هغې په نه زړه د دې خبرې اوریدې.

- او هغه په یواځې د دې ستونزې سره لاس او ګریوان نه و، زمونږ د کورنۍ ټول غړي په هغه ناروغۍ اخته دي. نیکه، نیا، ترور، زما مور او اوس زه، خو زه غواړم دا سلسله پای ته ورسوم. ستا مور د خدای سره دومره مینه درلوده، چې نورې مینې ته یې اړتیا نه وه. خو ساره! ته خدای سره داسې اړیکه نه لرې. ته هیڅکله د سبا کریم په څېر قناعت نه شې موندلی. ته کور پرېښودی شې، دنیا نه شې. ستا مور ستا په څېر کوم ښونیز مرکز ته نه وه تللې او نه یې د سرټیفکټ تر لاسه کولو هلې ځلې کړې وې. خو ته نه دنیا پرېښودی شې او نه خدای. لږ وخت تېر شي بیا به پښیمانه یې. او اوس زه غواړم چې ته ما سره لاړه شې، ته باید په یاد ولرې چې ستا مور ته زما پلار خواته لیږلې یې. هغې دا غوښتل چې ته هغسې ژوند تېر نکړې، د عامو خلکو په څېر ژوند وکړې. د خپل ماضي څخه د نه خبرېدو په خاطر هغې و نه غوښتل چې ته خپل ماما خواته لاړه شې. هغه په دې وېره کې وه چې کېدای شي هغوی درته هر څه ووايي او دا خبري به دې ټول عمر وځوروي. زما پلار دا کار کولی شو نو ځکه یې د هغوی خواته ولېږلې. ستا ماما او خاله تا پسې ډېر وګرځېدل. ته پیدا نه شوې، یوه میاشت، هغوی بیرته لاړل. او اوس دې یواځې زه او پلار لټوو.

ساره یو ځل بیا خپل سر په زنګونو کې پټ کړ.

- تا ته به یو ځل بیا ووایم. ما سره کور ته لاړه شه. پلار څخه خفه یې، هغې سره جنګ وکه، څه چې وایې ووایه. خو کور ته راځه. ما څخه څه ګیله لرې، ووایه خو ما سره لاړه شه.

هغې سر په زنګون ایښی، ژړل یې.

- هو، تا رېښتیا وویل چې زه د مور په څېر یواځې نه شم اوسیدای او نه به یې اوسیدل زده کړم. د مور په څېر ژوند تېرول ګران کار دی او زه...زه ډېره کمزورې یم.

هغې په ژړا ژړا کې ځان سره ویل.

د لرې څخه اذان واوریدل شو. حیدر خپل ځای څخه پاڅید او د ساره راوړل شوې خلتې یې وکتلې، هغې یوه خرما راوویستله او روژه یې ماته کړه.

ګل پاڼه او عذره دننه راغلې ول.

- په دې بیا دوره راغلې؟

ګل پاڼې ساره ته په کتلو وویل. حیدر پلاستیک نه یوه کېله راوویسته او ویې خوړله.

- ساره! روژه ماته کړه.

عذرې د پخلنځې نه یو قاب کې خرما راوړې. هغې سر راپورته کړ. په کاغذ یې اوښکې پاکې کړې او بیا یې د قاب نه خرما راواخسته او خولې ته یې واچوله او له ځایه پاڅېده. په کټ کې پروت دستکول یې په اوږه کې واچوو. حیدر موسکی شو او د هغې په لور یې لاس وراوږد کړ، هغې یې په لاس کې لاس ورکړ.

- که ته ځې نو خپل سامان دې یوسه.

عذرې ورته ویلې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زما هیڅ نه دي پکار. خدای پامان.

هغه دروازې ته په رسیدو کې ویلي ول. د حیدر لاس یې نیولی او د ماشوم په څېر ورپسې شاته روانه وه.

- تېرو دوه میاشتو نه مې خپل ټول معاش ستا په لټولو مصرف که. دا ټول ستا د لاسه وشول. نو ددې لپاره څو کالو لپاره باید زما او د پلار خدمت وکړې. د ډېرو زیاتو رخصتیو له کبله راته د بانک له لورې اخطار هم راکړل شوی دی. تا زه په سمه توګه وکړولم.

د هغې لاس یې نیولي په زینو کې ښکته کېدو په مهال یې وویل.

- ته څنګه دلته راورسیدې؟

ساره ناڅاپه وپوښتل.

- زه پوهیدم که ته په لیلیه کې نه یې نو خامخا په داسې کوم فلیټ کې به یې. ته خو هسې هم کومې ښایسته بنګله کې نه شوې اوسیدای. نو ضرور به داسې کوم ګوزاره حال ځآی کې یې. پولیس هر ځای کې ستا لټون پیل کړی و. نو بالاخره د یو ځای څخه ستا باره کې خبر راورسید نو نن ماسپښین دلته راورسیدو. ستا دوه ملګرو ته ستا کارخانې باره کې معلومات نه و که نه زه به نیغ هلته درغلی وم.

هغې په روانه کې دا هرڅه وویل.

- حیدر ډېری خبري نه کوي. هغه د چا څخه زر خفه کېږي هم نه. دا د هغې عادتونه دي.

عارفین عباس ورته یو ځل د حیدر باره کې ویلي ول. ساره هغه ته کتل چې د څه وخت راهیسې همداسې خبرې کوي.

- زه د ډېر شیانو باره کې ډېر وروسته پوهیږم.

هغه لګیا و.

- لکه دا ستا د مور او زما د پلار خپلوي. هغه څوک وه او هغې سره څه شوي ول یا دا چې هر ځلې تاته د ررسیدو کې که پاتې راغلي وم نو یو اځیني. وجه یې دا موټر و چې زما رارسیدو سره به ته خبریدې. او یا دا لکه تا سره مې مینه وه او دا مینه یو طرفه نه وه.

د ساره په شونډو بې اختیاره مسکا خپره شوه.

- هو او دا چې ته فرانسوي هم پوهیږې.

هغې په فرانسوي خبرې پیل کړې.

- او ددې لاعلمۍ نه ما ته څه نقصان وشو، دا به راته کور کې ووایې.

هغوی ودانۍ څخه ښکته شوي ول.

- هله! د ټایي ټینک د فلم انجلۍ او هلک روان دي.

یو هلک خواکې تېرېدو سره داوویل.

حیدر په چټکۍ د هغې لاس پرېښود. هغې په زوره وخندل. مخامخ سرک باندې موټرې ډېرې وې. د ژوند لاره همدومره روښانه ښکاریده. له هغې سره په تلو کې یې سر پورته کړ او یو ځل یې اسمان کې ستورو ته وکتل.

پای

پنځمه روژه

۲۰۱۳- د جولای ۱۴

کابل- افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library